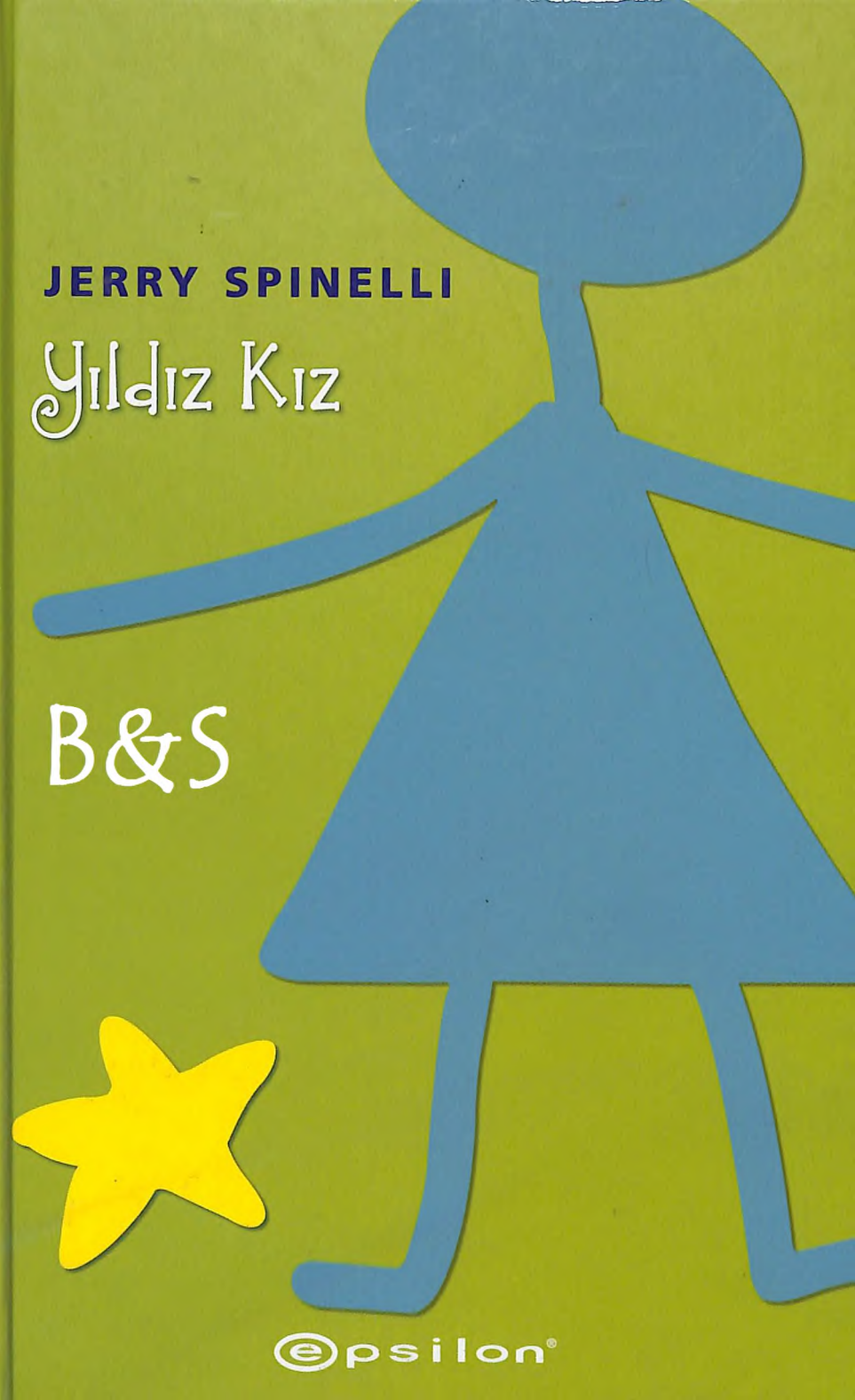
JERRY SPINELLI

# Yıldız Kız



B&S

Epsilon

Yıldız Kız.... Çöldeki gökyüzü kadar büyüleyici, adı kadar gizemli bir kız...
Kimse onun kim olduğunu, nereden geldiğini bilmiyor. Ama farklı olduğu için herkes onu seviyor.
Üstelik sonunda bir gülücükle Leo'nun kalbini de kazanıyor.
Peki farklı olmak her zaman kolay mıdır sizce?
İnsanlar birdenbire onlara sırt çevirince, Yıldız Kız ve Leo aşklarının gücünü sınamak zorunda kalıyorlar.
Değer yargılarını değişik bir açıdan ele alan ve ilk aşkın heyecanını masalsı bir dille anlatan bu kitap bir klasik olmaya aday!

*"Büyüleyici..."*
***Time Out***

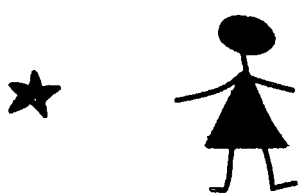
*"Farklı olma cesaretini anlatan, çok güzel yazılmış bir hikâye. Bu kitap çok başarılı olacak; bunu da hak ediyor"*
***The Guardian***

*"Unutulmaz..."*
***The Bookseller***

*"Gençlik aşkını mükemmel yansıtan kusursuz bir roman."*
***The Sunday Times***

ISBN 978-9944-82-176-6
9 789944 821766
₺17,5
www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com
facebook.com/EpsilonYayinevi
twitter.com/EpsilonYayinevi

# YILDIZ KIZ



**YILDIZ KIZ**

Orijinal Adı: Stargirl
Yazan: Jerry Spinelli
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Gül Yılmaz
Düzenleme: Gülen Işık
Düzelti: Fahrettin Levent
Kapak Tasarrımı: Berna Özbek Keleş

2. Baskı: Nisan 2014, İstanbul

ISBN: 978-9944-82-176-6

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2000 Jerry Spinelli
Türkçe Yayım Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile,
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No:16053

**Yayımlayan:**
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

# YILDIZ KIZ

## Jerry Spinelli

Çeviri
Gül Yılmaz

epsilon®

# KİRPİLİ KRAVAT

Küçükken amcam Pete'in üzerinde kirpi resmi olan bir kravatı vardı. Bu kravatın dünyadaki en zarif şey olduğunu düşünürdüm. Parmaklarımı kravatın o ipeksi yüzeyinde kirpinin dikenleri batacak korkusuyla gezdirirken, amcam sabırla önümde beklerdi. Bir keresinde onu takmama izin vermişti. Benim de öyle bir kravatım olsun istedim hep ama bir türlü bulamadım.

Pennsylvania'dan Arizona'ya taşındığımızda on iki yaşındaydım. Pete Amcam bizi uğurlamaya geldiğinde o kravatı takmıştı yine. Sanırım ona son bir kez bakmam için takmıştı ve ben de minnettar kalmıştım. Fakat sonra, ani bir hareketle kravatı boynundan çıkardı ve benim boynuma doladı. "Bu senin, güle güle hediyen," dedi.

O kirpili kravatı o kadar çok sevdim ki bir koleksiyon yapmaya karar verdim. Arizona'ya yerleşeli iki yıl olmuştu ama benim koleksiyonumdaki kravatların sayısı hâlâ birdi. Arizona, Mica'da veya herhangi bir yerde kirpili kravat nerede bulunur ki?

On dördüncü yaş günümde yerel gazetede benim

hakkımda bir yazı okudum. Aile bölümünün çocukların doğum günleri hakkında bir köşesi vardı ve annem de oraya benim hakkımda birkaç bilgi göndermişti. Yazının son cümlesi ise, "Leo Barlock'un hobisi kirpili kravat koleksiyonu yapmaktır," idi.

Birkaç gün sonra, okuldan eve dönerken, evin merdiveninde bir poşet buldum. İçerisinde hediye paketine sarılmış, sarı bantlı bir paket vardı. Kartın üzerinde "Doğum günün kutlu olsun!" yazıyordu. Paketi açtım. İçinden kirpili bir kravat çıktı. Üzerinde, dişini kürdanla karıştıran bir kirpi ile iğneleriyle dart oynayan iki kirpi vardı.

Kutuyu ve kâğıdı iyice inceledim fakat hiçbir yerinde kimden geldiği yazmıyordu. Aileme ve arkadaşlarıma sordum. Pete Amcamı aradım ama herkes bu konuda hiçbir şey bilmediğini söyledi.

O zamanlar bunu gizemli bir olay gibi görmüştüm. Gözleniyor olduğum hiç aklıma gelmemişti. Oysa ki hepimiz gözleniyorduk.

# BİRİNCİ BÖLÜM

"Onu gördün mü?"

On birinci sınıfa geçtiğimiz ilk okul günü Kevin'in bana söylediği ilk şey buydu. Zilin çalmasını bekliyorduk.

"Kimi gördüm mü?" diye sordum.

"Hah!" Kalabalıktan onu seçip, boynunu uzatarak işaret etti. Çarpıcı bir şeye şahit olduğu yüzünden belliydi. Bakmaya devam ederek sırıttı ve "Öğrenirsin," dedi.

Etrafta dolanıp, birbirine seslenen, hazirandan beri görmediğimiz yanık tenli yüzlere işaret eden yüzlerce öğrenci vardı. Birbirimize olan ilgimiz ilk okul gününün ilk zilinin çalmasından on beş dakika öncesine kadar hiç bu kadar yoğun olmamıştı.

Kolunu çimdikleyerek, "Kim?" diye sordum.

Zil çaldı. İçeri girdik.

Okul bahçesinde tören yapılırken, arkamda fısıldayan bir sesle yine aynı şeyi duydum:

"Onu gördün mü?"

Koridorlarda, İngilizce dersinde, Geometri dersinde:

"Onu gördün mü?"

Kim olabilirdi? Yeni bir öğrenci mi? Kaliforniya'dan gelmiş harikulade bir sarışın mı? Hepimiz gibi Uzakdoğu'dan gelen biri mi? Yoksa haziranda küçük bir kız olarak ayrılıp eylülde kadınsı bir görünümle dönen, 10 haftalık mucizevi yaz değişimine uğramış biri mi?

Fen dersindeyken bir isim duydum: "Yıldızkız."

Arkamda yayılarak oturan tipe döndüm ve "Yıldız-kız mı? Bu nasıl bir isim?" dedim.

"Evet. Yıldızkız. Konferans salonunda söyledi."

"Yıldızkız?"

"Evet."

Sonra onu öğle yemeğinde gördüm. Ayakkabılarına kadar uzanan kirli beyaz bir elbise giymişti. Boynu büzgülü bir elbiseydi ve büyük büyükannesinin gelinliğini giyip gelmiş gibiydi. Saçları kum rengiydi ve omuzlarına düşüyordu. Sırtında bağlı duran bir şey vardı fakat bu okul çantasına pek benzemiyordu. İlk başta minyatür bir gitar olduğunu düşündüm ama sonradan fark ettim ki bir ukulele (Hawaii'ye özgü gitar) idi.

Beslenme çantası taşımıyordu. Üzerinde kocaman bir ayçiçeği olan büyük bez çantası vardı. Yemekhaneden geçerken ortalığa sessizlik hâkimdi. Boş bir masanın önünde durdu, enstrümanını çıkarıp çantasını sandalyesine astı ve oturdu. Çantasından bir sandviç çıkardı ve yemeye başladı.

Yemekhanedekilerin yarısı onu izlerken diğer yarısı ise konuşmalarına devam ediyordu.

Kevin sırıtarak, "Sana ne demiştim?" dedi.

Başımı salladım.

"Onuncu sınıfta. Bugüne kadar evde eğitim almış," dedi.

"Belki de açıklaması budur," dedim.

Sırtı bize dönüktü, yüzünü göremiyordum. Kimse yanına oturmadı. Hatta yan masadaki iki çocuk bir sandalyeye sıkışıp oturmaya çalışıyorlardı. Bunu fark etmemiş gibi görünüyordu. Onu izleyen ve mırıldanan suratlardan oluşmuş bir denizin içinde yapayalnız gibiydi.

Kevin yine sırıtarak, "Benim düşündüğüm şeyi düşünüyorsun," dedi.

Ben de sırıtarak başımı salladım ve "Tanık İskemlesi," dedim.

Tanık İskemlesi bizim okul içinde yaptığımız bir şov programıydı. Bir yıl önce başlamıştık. Yapımcısı ben, kameraman ise Kevin'di. Her ay bir öğrenci ile röportaj yapıyordu. Bugüne kadar röportaj yapılanların çoğu onur kurulu öğrencileri, sporcular ve örnek öğrencilerdi. Pek ilginç oldukları söylenemezdi.

Kevin'ın bakışları bir anda değişti. Şaşkınlıkla bakakalmıştı. Kız ukulelesini çıkarıp tıngırdatmaya başladı. Ve şarkı söylemeye başladı! Bir taraftan çalarken, diğer taraftan başını ve omuzlarını sallıyor, "Daha önce gözümden kaçan dört yapraklı bir yoncaya bakıyorum," diye şarkı söylüyordu. Etraf taş kesildi. Daha sonra bir kişinin alkışlama sesi geldi. Alkışlayan o tek kişi yemekhane kasiyeriydi.

Kız ayağa kalktı, çantasını tek omzuna taktı ve masa-

ların arasından çalgısını çalarak, şarkı söyleyerek, kıvrıla kıvrıla geçti gitti. Herkes ağzı açık bir şekilde donup kalmıştı. İnanılmazdı. Bizim oturduğumuz masanın yanından geçerken, yüzüne ilk kez iyice bakabilmiştim. Muhteşem değildi ama iğrenç de değildi. Burnunun üzerine serpilmiş çilleri vardı. Okuldaki yüzlerce kızdan neredeyse farksız bir tipti. Farklı olan iki şey vardı. Makyaj yapmamıştı ve hayatımda gördüğüm en büyük gözlere sahipti. Yürürken eteği pantolonumun bacağına sürtündü ve yemekhaneden çıktı.

Birkaç masada el çırpanlar oldu. Kimi ıslık çaldı, kimi çığlık attı.

Kevin ve ben birbirimize alık alık bakakaldık. Kevin ellerini havaya kaldırdı ve hayali bir afiş çizerek, "Tanık İskemlesi! Gelecek konu: Yıldızkız!" dedi.

Masaya elimi vurdum ve "Evet!" dedim.

"Çak!" yaptık.

# İKİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün okula gittiğimizde, Hillari kapının önünde duruşmayı çoktan başlatmıştı.

"O gerçek değil," dedi Hillari. "O bir oyuncu. Bu bir numara."

"Kim oyun oynuyor bizimle?" diye seslendi biri. "İdare. Müdür. Başka kim olacak?" dedi Hillari başını bu sorunun saçmalığı karşısında sallayarak.

Birden havada bir el belirdi: "Neden?"

"Okul ruhu," diye cevap verdi Hillari. "Geçen sene bu okulun üzerine ölü toprağı serpilmiş olduğunu düşünüyorlardı. Öğrencilerin arasına ortalığı karıştıracak birkaç kaçık serpiştirirlerse?"

"Sensin kaçık!"

Hillari bunu söyleyene ters ters baktı ve devam etti.

"Serpiştirirlerse, ancak o zaman tüm küçük öğrencilerin bir oyuna gideceğini veya bir kulübe üye olacağını düşünüyorlar."

"Kütüphaneyi doldurmak yerine!" diye söze karıştı biri. Herkes güldü, zil çaldı ve hepimiz içeri girdik.

Hillari Kimble'ın teorisi tüm okulda yayıldı ve herkes tarafından onaylandı.

"Hillari'nin haklı olduğunu düşünüyor musun? Yıldızkız ajan olabilir mi?" diye sordu Kevin.

Kıkırdayarak, "Kendine gel," dedim.

"Efendim?"

"Burası Mica Lisesi, CIA operasyonlarından söz etmiyoruz," dedim.

"Evet, değil belki ama umarım Hillari haklıdır," dedi Kevin.

"Neden böyle bir şeyi umuyorsun ki? Eğer kız gerçekten öğrenci değilse onu tanık iskemlesine oturtamayız."

Kevin başını salladı ve sırıttı. "Her zamanki gibi, Yönetmen Bey, resmi bir bütün olarak göremiyorsunuz. Şovu onun foyasını ortaya çıkarmak için kullanabiliriz. Bunu göremiyor musun?" Elleriyle havada bir afiş çizdi. "Tanık iskemlesi okul yalanını ortaya çıkardı!"

Ona ters ters bakarak, "Onun sahte olmasını istiyorsun, değil mi?" dedim.

Ağzı kulaklarında sırıtarak, "Kesinlikle. Reytinglerimiz tavan yapacak!" dedi.

Kabul etmeliyim ki kızı gördükçe bunun bir oyun, şaka veya herhangi başka bir şey olduğuna, gerçek olmadığına daha çok inanıyordum. İkinci gün açık kırmızı, bol bir bahçıvan şort giymişti. Kum rengi saçlarını iki yandan örmüş ve açık kırmızı tokalar takmıştı. Yanaklarında allık vardı, elma gibi görünüyordu; hatta yüzüne sanki iki büyük kırmızı benek çizmiş gibiydi. Heidi'ye benziyordu. Ya da Bo Peep.

Yemekte masasında yine yalnızdı. Daha önce yaptığı gibi, yemeği bittikten sonra ukulelesini çıkardı. Fakat bu sefer çalmadı. Ayağa kalktı ve masaların arasında dolaşmaya başladı. Herkesin yüzüne bir bir baktı. Daha önce hiç karşılaşılmamış bir bakış ile hatta yabancı birinin bile bakmayacağı şekilde, küstah bir *sana bakıyorum* bakışıydı bu. Birini arıyor gibiydi. Tüm yemekhane bu durumdan çok rahatsız oldu.

Masamıza yaklaşırken 'Ya beni arıyorsa?' diye düşündüm. Bu düşünce beni epey korkuttu. Kafamı çevirdim ve Kevin'e baktım. Enayi gibi sırıtarak ona bakmasını seyrettim. Parmaklarını ona doğru oynatarak, "Selam, Yıldızkız," diye fısıldadı. Bir cevap duymadım. Sandalyemin arkasından geçtiğini yoğun bir şekilde hissettim.

İki masa sonra durdu. Üst sınıflardan şişko Alan Ferko'ya gülümsüyordu. Ukulelesini çalmaya ve şarkı söylemeye başladı. Tüm yemekhane yine taş kesildi. Herkes susmuştu. "Mutlu yıllar" şarkısını söylüyordu. Sıra ismini söylemeye geldiğinde sadece adını değil, adını ve soyadını söyledi:

"Mutlu yıllar, sevgili Alan Fer-koooh"

Alan Ferko'nun suratı Bo Peep'in lastik tokaları gibi kıpkırmızı olmuştu. Ondan çok Alan Ferko için ıslık yağmuru ve bağırma sesleri yükseldi. Yıldızkız yürümeye devam ederken, yemekhanenin diğer tarafında Hillari Kimble'ın yerinden kalkıp, onu işaret ederek duyamadığım bir şeyler söylediğini gördüm.

Kalabalığa karışırken, Kevin, "Sana bir şey diyeceğim, umarım gerçek değildir," dedi.

Ne demek istediğini sordum.

"Eğer gerçekse, başı büyük belada demek istedim. Gerçekten bunun gibi olan birinin burada ne kadar durabileceğini sanıyorsun ki?"

İyi soruydu.

Mica Lisesi -ML- kuralların çok fazla çiğnendiği bir yer değildi. Genelde bakıldığında bazı kişisel farklılıklar vardı tabii ki ama dar sınırlar içerisinde hepimiz aynı kıyafeti giyiyor, aynı şekilde konuşuyor, aynı yemeği yiyor ve aynı müziği dinliyorduk.

Kevin haklıydı. Yıldızkız'ın yaşaması -ya da en azından aramızda değişime uğramadan yaşaması- düşünülebilecek bir şey değildi. Hillari Kimble'ın da az çok haklı olduğu ortaya çıkmıştı. Kendisine Yıldızkız diyen bu kişilik okul ajanı olabilirdi ya da olmayabilirdi ama her ne olursa olsun o gerçek değildi.

Gerçek olamazdı.

Eylül ayının ilk haftalarında birkaç kez daha bu tarz garip şeylerle ön plana çıktı. 1920'lerde teşhirci kadınların giydiği bir elbise. Kızılderili güderisi. Kimono. Bir gün mini kot etek ve yeşil çorap giymişti, tek bacağında gösterişli işlemesiyle bir uğurböceği ve kelebek broşu vardı. Onun için normal olan uzun, yerleri süpüren elbise ve eteklerdi.

Yemekhanede neredeyse her gün birine "İyi ki doğdun" şarkısını söyledi. Doğum günüm yazın olduğu için çok mutluydum.

Koridorlarda her gördüğüne selam veriyordu. Üst sınıftakiler buna inanamıyorlardı. Bu kadar cesur bir onuncu sınıf öğrencisi görmemişlerdi çünkü hiç.

Derste sürekli elini kaldırıyor, genelde konuyla alakası olmayan sorular soruyordu. Bir gün Amerika tarihi dersimizde troller ile ilgili bir soru sormuştu.

İkizkenar üçgenler hakkında bir şarkı bestelemişti. Geometri dersinde de şarkıyı söyledi. Şarkının adı ise "Üç kenarım var ama sadece iki tanesi eşit" idi.

Kros takımına üye oldu. Buluşma noktası Mica Şehir Kulubü golf sahasıydı. Kırmızı bayraklar koşucuların gideceği yönü gösteriyordu. İlk katılımında, dersin tam ortasında herkes sağa dönerken, o sola döndü. Bitiş noktasında onu beklediler. Bir daha da görünmedi ve onu takımdan çıkardılar.

Bir gün koridorda bir kız çığlığı duyuldu. Yıldızkız'ın ayçiçeği desenli bez çantasından küçük, kahverengi bir şey kafasını çıkarmış, etrafa bakıyordu. Bu onun evcil faresiydi ve her gün o çantada okula geliyordu.

Bir sabah tam onun beden eğitimi dersi esnasında hafif yağmur yağdı. Öğretmen herkesin içeri girmesini istedi. Herkes camdan dışarı bakarak yağmuru izliyor ve diğer dersin gelmesini bekliyordu, fakat sadece Yıldızkız hâlâ dışarıdaydı ve yağmurun altında dans ediyordu.

Onu tanımlayabilmek istiyorduk ama yaptıklarına anlam veremiyorduk bir türlü. Çünkü biz hiçbirimiz garip, tuhaf veya ahmak olarak büyümemiştik. Hareketleri hepimizin dengesini bozuyordu. Tek bir kelime bile okulun üzerindeki bulutsuz gökyüzünde asılı kalıyordu:

NE?

Yaptığı her şeyde Hillari Kimble'ın söyledikleri yankılanıyordu sanki: O gerçek değil... O gerçek değil...

Her gece yatağımda ay pencereme vurduğunda onu düşünüyordum. Daha karanlık olması ve daha rahat uyuyabilmem için perdemi çekebilirdim ama hiç çekmedim. Bu mehtaplı saatlerde, bazı şeylerin farklı olduğu duygusunu yaşıyordum. Ay ışığının bana verdiği hissi seviyordum, o muhteşem ışık penceremden içeri girip kar beyazı çarşafımın üzerine ıssız bir yerden içeri sızan kedi gibi yansıdığında, sanki gündüzün tersi değil de onun iç kısmı, yani özel tarafıymış gibi geliyordu bana.

İşte böyle bir ay ışığı gecesinde Hillari Kimble'ın haklı olduğunu anladım. Yıldızkız gerçekti.

# ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kevin ve ben her gün kavga ederdik.

Yapımcı olarak benim işim insanları Tanık İskemlesi'ne üye yapmaktı. Ben üyelik işlemlerini tamamlayıp, imzaladıktan sonra, Kevin hemen o kişi hakkında bilgi toplamaya ve sorularını hazırlamaya koyulurdu.

Her gün bana, "Onu da üye yaptın mı?" diye soruyordu.

Ve ben de her gün hayır cevabını veriyordum.

Sinirlendi.

"Hayır da ne demek? Onu üye yapmak istemiyor musun?"

Ona bu konudan emin olmadığımı söyledim.

Gözleri yerinden fırladı ve "Emin değil misin? Nasıl emin olmazsın? Haftalar önce yemekhanede 'çak' yapmıştık. Yıldızkız mini dizisi bile çıkarmayı düşündük. Bu gökten gelen bir Tanık İskemlesi misafiri," dedi.

Omuzlarımı silktim ve "O, o zamandı. Şu an emin değilim," dedim.

"İyi o zaman, ben de onu kendim üye yaparım," dedi Kevin ve gitti.

"O zaman kendine yeni bir yapımcı bulman gerekiyor," dedim ben de.

Durdu. Burnundan soluyordu. "Leo, bazen gerçekten işe yaramazın teki oluyorsun," dedi ve gitti.

Huzursuzdum. Kevin Quinlan ve ben genelde her konuda ortak bir noktaya varır, anlaşırdık. Dört yıl önce aynı hafta Arizona'ya geldiğimizden beri iyi arkadaştık onunla. İkimiz de Frenk inciri kaktüsünü, pinpon raketine benzetirdik. İkimiz de muzlu-çilekli şekerlemeleri severdik. İkimiz de televizyoncu olmak isterdik. Kevin hep sıradan bir talk-show'cu olmak isterdi ve bu konuda şaka yapmıyordu. Ben ise hep spor haberleri veya haber sunucusu olmak isterdim. Tanık iskemlesini beraber tasarlamış ve okulun bunu yapmamıza izin vermesini sağlamıştık. Kısa sürede okuldaki en popüler şey haline geldi.

O zaman neden tereddüt ediyordum ki?

Bilmiyordum. Bazı garip duygularım vardı ve tanımlayabildiğim tek şey bir uyarıydı: Onu yalnız bırak.

Zamanla Yıldızkız'ın kökeni hakkında (Kevin'in tabiriyle) Hillari'nin hipotezinden daha fazla teori ortaya çıktı.

Filmlerde oynamak için keşfedilmeye çalışıyordu.

Tütsü kokluyordu.

O bir evde eğitim kaçkınıydı.

Bir uzaylıydı.

Okula getirdiği fare bir şey değildi. Evde kedi büyüklüğünde olan yüzlercesini besliyordu.

Çölde terk edilmiş bir kasabada yaşıyordu.

Bir otobüste yaşıyordu.

Ailesi sirk akrobatlarıydı.

Annesi bir cadıydı.

Ailesi Yuma'daki bir hastanede beyin ölümü gerçekleşmiş, bitkisel yaşam sürdüren insanlardı.

Sırasına oturup, çantasından buruşuk mavili sarılı bir örtü çıkarıyor ve masasının üç köşesine seriyordu. Sonra 7 cm civarında cam bir vazo çıkarıyor, masasına koyuyordu. İçine de beyaz sarı bir papatya koyuyordu... Bunu girdiği her derste yapıp topluyordu, yani günde altı kez. Sadece pazartesi sabahları papatya canlı oluyordu. Son saatlerde yaprakları sarkmaya başlıyordu. Çarşamba gelmeden yaprakları dökülüyor, sapı eğiliyordu. Cuma ise artık çiçek içinde su olmayan vazonun kenarından sarkıyor, ölü gövdesinden kalem oyuğuna sarı tozları dökülüyordu.

Yemekhanede bize "Mutlu Yıllar" şarkısını söylerken, biz de ona eşlik ediyorduk. Koridorlarda ve derslerde bize hep selam veriyordu ve hepimizin ismini nasıl ezbere bildiğini hep merak ediyorduk.

Karanlıkta gözüne ışık tutulmuşçasına büyük olan gözleri onda sürekli bir şaşkınlık ifadesi yaratıyordu. Bu yüzden hep kendi etrafımızda döner, sağımıza solumuza arkamıza bakardık ne oldu acaba, neyi kaçırdık diye.

Ortada komik bir şey yokken gülerdi, müzik olmasa da dans ederdi.

Hiç arkadaşı yoktu ama okulda bugüne kadar gelmiş geçmiş en arkadaş canlısı kişiydi.

Dersteki cevaplarında hep denizatlarından ve yıldızlardan bahsederdi, fakat futbol nedir bilmezdi.

Evinde televizyon olmadığını söylemişti.

Eşine az rastlanacak bir tipti. Bugündü. Yarındı. Kaktüs çiçeğinin en zayıf kokusu, peri baykuşunun uçuşan gölgesi gibiydi. Onunla ne yapacağımızı bilmiyorduk. Aklımızda onu bir kelebek gibi mantar tahtaya iğnelemek vardı ama iğne düştü ve o uçtu gitti.

Kevin yalnız değildi. Diğer çocuklar da onu tanık iskemlesine oturtmak konusunda bana baskı yapıyorlardı.

Yalan söyledim. Onun onuncu sınıfta olduğunu ve tanık iskemlesine oturabilmek için daha alt sınıflardan olmak gerektiğini söyledim.

Aynı zamanda mesafemi de korudum. Yuvasında duran bir kuşu izler gibi izledim onu. Bir gün bir köşeden döndüm ve işte oradaydı. Uzun eteğinin hışırtısıyla, gözlerini bana dikmiş, bir şekilde bana doğru geliyordu. Hemen arkamı döndüm ve diğer yöne saptım. Sınıfa geçip, sırama oturduğumda kendimi bunalmış ve sarsılmış hissettim. Yaptığım salaklık belli olmuş muydu acaba? Yoksa ben de mi bir ahmak olmaya başlamıştım? Onu köşeden gördüğüm anda hissettiğim duygu panik gibi bir şeydi.

Bir gün okul çıkışı mesafemi koruyarak onu takip ettim. Otobüse binmediği için mesafenin kısa olduğunu düşünmüştüm. Ama değildi. Tüm Mica'yı yürüyerek dolaştık, yüzlerce çimensiz taşlık ve kaktüsün arasından, Tudorized alışveriş merkezinden geçtik.

Bir noktaya geldiğimizde çantasından bir kâğıt par-

çası çıkardı. Kâğıda baktı. Yürürken bir taraftan da ev numaralarını okuyor gibiydi. Aniden bir eve yöneldi, ön kapısına gitti ve posta kutusuna bir şey bıraktı.

Oradan ayrılmasını bekledim. Etrafa baktım, sokaklarda kimse yoktu. Posta kutusuna gittim, ev yapımı bir kart vardı içinde, onu aldım ve açtım. Her harf büyük ve farklı renklerdeydi. Kartın üzerinde "TEBRİKLER!" yazıyordu ve imzasızdı.

Onu takibe devam ettim. Tüm arabalar yollara dökülmüştü. Yemek vaktiydi. Evdekiler beni merak edeceklerdi.

Faresini çantasından çıkardı ve omzuna koydu. Farenin suratı arkaya dönüktü ve yürürlerken küçük üçgen suratı kızın kum rengi saçlarının arasından bir çıkıyor bir kayboluyordu. Küçük siyah gözlerini göremiyordum ama bana baktığını düşünüyordum. Gördüklerini ona anlattığını düşünmüştüm. Mesafemi açıp takibime devam ettim.

Sokakları gölgeler kaplamıştı.

Araba yıkamacının ve bisiklet dükkânının önünden geçtik. Çimenlik alanı diğer kasabanın golf sahasının çimenliklerine kadar uzanan kasaba golf sahasının kulübünden geçtik. "Mica'ya hoş geldiniz" yazısını da geçtik. Batıya doğru yürüyorduk. Biz vardık, anayol vardı, çöl ve Maricopa dağlarının üzerinde parlayan güneş vardı bir de. Keşke güneş gözlüklerim olsaydı, diye düşündüm.

Bir süre sonra anayolda yönünü değiştirdi. Önce tereddüt ettim ama sonra takibe devam ettim. Batmakta olan güneşe doğru yürüyordu. O anda güneş, sanki bü-

yük bir portakal dağın tepesine konmuş gibi görünüyordu. Bir dakikalığına dağlar lavanta rengi akşam karanlığına büründü. Onu takip ettiğimi bildiği hissimin büyümesi gibi sessizlik de büyüdü her adımda. Hatta sanki bana yol gösteriyormuş gibiydi. Dönüp arkasına bakmadı hiç.

Ukulelesini çaldı. Şarkı söyledi. Fare ortalarda yoktu. Sanırım saçının arkasında saklanıyordu, perdenin arkasında saklanıyormuş gibi; şarkıya eşlik ediyordu sanki. Güneş dağların arkasından batmıştı artık.

Nereye gidiyordu?

Alacakaranlığın çökmesiyle, dev kaktüslerin devasa gölgeleri yerdeki çakıl taşlarına yansımıştı. Yüzümde havanın soğukluğunu hissediyordum. Çöl elma kokuyordu. Bir ses duydum - kurt sesi miydi yoksa? Aklıma çıngıraklı yılanlar ve akrepler geldi.

Durdum. Yürümesini izledim. Bir an seslenip onu uyarmak istedim ama neye karşı uyaracaktım ki?

Döndüm ve anayola doğru koştum.

# DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Mica Lisesi'nde Hillari Kimble üç şeyiyle ünlüydü: ağzı, hileleri ve Wayne Parr.

Ağzı genelde bir şeylerden şikâyet etmek için çalışırdı.

Hillari'nin hileleri olarak bilinen olay, o ikinci sınıftayken ponpon kız olmayı denediğinde ortaya çıkmıştı. Yüzü, saçı ve fiziği yeterince uygundu ve tabii ağzı da çok iyiydi, takımı çok iyi ateşleyebiliyordu. Fakat daha sonra bu teklifi reddetmesi herkesi şaşırtmıştı. Sadece yapıp yapamadığını ispat etmek için bunu istemiş olduğunu söylemişti. Boş tribünlerin önünde zıplayıp çığlık atmaya hiç niyeti olmadığını söyledi. Zaten spordan nefret ederdi.

Wayne Parr ise onun erkek arkadaşıydı. Hillari'nin tam aksine çok nadir ağzını açıp birkaç laf ederdi. Aslında ağzını açmasına pek de gerek yoktu. Tek yapması gereken, görünmesiydi. İşi buydu: görünmek. Hem kız hem de erkek standartlarına göre o muhteşemdi.

Fakat bunun hem fazlası hem de eksiği vardı.

Başarı anlamında, Wayne Parr hiç kimse gibiydi. Hiçbir spor takımda oynamıyordu, hiçbir organizasyona katılmazdı, hiç ödül kazanmamıştı ve hiç A almamıştı. Hiçbir şey için seçilmemişti, hiçbir şey için onurlandırılmamıştı ve şimdi yıllar sonra fark ediyorum ki, o günlük gösterilerimizin baş oyuncusuymuş.

Sabah uyanıp da kendi kendimize, "Wayne Parr bugün ne giyecek acaba?" diye sormadık hiç veya, "Wayne Parr bugün nasıl davranacak?" diye de sormadık. En azından bilinçli olarak yapmadık bunu. Aslında bilinçaltımızda hep yapıyorduk. Wayne Parr futbol veya basketbol oyunlarına gitmezdi; genelde biz de gitmiyorduk. Wayne Parr derste soru sormazdı ya da öğretmenlerin gözüne girmeye çalışmazdı, aynı şekilde biz de öyleydik. Wayne Parr umursamazdı. Biz de umursamazdık.

Bizi Parr mı yarattı yoksa o sadece bizim yansımamız mıydı? Bilmiyordum. Tek bildiğim, bir öğrenciyi kat kat soyduğunda, çekirdeğinde okul ruhunun değil, Wayne Parr'ın bulunacağıydı. İşte bu yüzden ikinci sınıftayken Parr'ı Tanık İskemlesi'ne üye yapmıştım ve Kevin buna çok şaşırmıştı.

"Neden o?" diye sormuştu Kevin. "Bugüne kadar ne yaptı ki?"

Ne söyleyebilirdim ki? Parr, hiçbir şey yapmadığı için ve hiçbir şey yapmama konusunda oldukça iyi olduğu için çok kayda değer bir konu olacağını mı söyleyecektim? İçimde sadece belirsizlik vardı, kelimeler değil. Bu yüzden sadece omuz silkmiş ve vazgeçmiştim.

Kevin Parr'a kahramanının kim olduğunu, kendisine kimi model aldığını sorduğunda olay ilginçlik kazanmıştı. Bu soru Kevin'in standart sorularından biriydi aslında.

Parr cevap vermişti, "GQ."

Kontrol odasında ben mi yanlış algıladım diye tereddüte düşerek iki kez başa sarıp dinlemiştim cevabı.

"GQ?" diye tekrar etmişti Kevin şaşkınlıkla. "Gentlemen's Quarterly? Şu magazin dergisi mi?"

Parr Kevin'e bakmıyordu. Direkt kameraya bakıyordu. Kendini beğenmiş bir şekilde başını sallamıştı. Erkek model olmak istediğini, en büyük isteğinin GQ'ya kapak olmak olduğunu söylemişti. Ve tam o sırada kameraya poz vermişti; yüzünde o küçümseyici bakış vardı ve birden onu görmüştüm: çenesi kapağın köşesine doğru durmuş, mükemmel dişleri ve saçıyla onu dergi kapağında hayal etmiştim.

Bu, dediğim gibi ikinci sınıfın sonlarına doğru olmuştu. Ondan sonra Wayne Parr'ın bizim hep baş oyuncumuz olarak hüküm sürmesi gerektiğini düşündüm. Çilli ve ev eğitimi almış biri tarafından reddedileceğini nereden bilebilirdim ki?

# BEŞİNCİ BÖLÜM

Bir cuma akşamı Kevin'den telefon geldi. Futbol maçındaydı. "Çabuk! Acele et! Her ne yapıyorsan bırak! Hemen, hadi!"

Kevin maça giden nadir kişilerden biriydi. Okul, futbol takımını az katılımdan dolayı dağıtmayı düşünüyordu. Bilet gelirinin saha ışıklandırmasına bile zar zor yettiğini söylüyorlardı.

Fakat Kevin telefonda çığlık atıyordu. Bizim pikapa atlayıp doğru stadyuma gittim.

Pikaptan indim. Kevin giriş kapısındaydı, kolunu sallayarak, "Acele et!" diye seslendi. Bilet penceresinden giriş için iki dolar uzattım ve sahaya koştum. Beni tribüne doğru hızlıca çekti ve "Yukarıdan daha iyi görünür," dedi. Devre arasıydı. 14 kişilik bando sahadaydı. Öğrenciler arasında bu "Dünyanın en küçük ayakta duran bandosu" olarak bilinirdi. I harfi dışında fark edilecek harfler veya şekiller oluşturabilecek kadar yeterli sayıda değillerdi, bu yüzden oyun aralarında yürüyüş yapmaz-

lardı. Genelde öylece dururlardı. Her sırada yedişer kişi olmak üzere ikili şekilde sıralanırlardı, bir de orkestra şefi vardı tabii. Bir trampetçi yoktu. Tören muhafızı yoktu. Bayrak ve atıcı kızlar da yoktu.

Bu gece hariç. Bu gece Yıldızkız da onlarla birlikte sahadaydı. Diğerleri çalıp, yerlerine geri döndüklerinde, o çimenler üzerinde çıplak ayakları ve limon sarısı elbisesi ile hoplayıp zıplıyordu. Bir kale direğinden diğerine gezinip duruyordu. Bir toz hortumu gibi kıvrılıyordu. Tahtadan asker gibi dimdik adımlar atıyordu. Hayali bir flüt çalıyordu. Havaya sıçrayıp topuklarını birbirine çarpıyordu. Ponpon kızlar kenar çizgisinden hayretle onu izliyorlardı. Geriye kalanlar ise bandoyu sayıca az bulmuşlardı ve suratlarında, bu da neyin nesi, der gibi bir ifadeyle bakıyorlardı.

Bando gösterisi bitti ve sahadan çıktılar. Yıldızkız kaldı. Oyuncular geri geldiğinde, o sahada fırıl fırıl dönüyordu. Oyuncular bir dakika kadar ısınma egzersizleri yaptılar. Kurbağa yürüyüşü ve bel kıvırma hareketleri ile onlara katıldı. Takımlar ikinci devre için sıraya girdiler. Top vuruş için ortaya kondu ama o hâlâ sahadaydı. Hakem düdüğünü çalarak ona işaret etti. Sahadan çıkmasını söyleyerek elini salladı. O ise hızla koştu, topu aldı ve havaya fırlattı; sonra topa sarılarak onunla dans etmeye başladı. Oyuncular koçlarına bakıyorlardı. Koçlar ise hakemlere. Hakemler de düdüklerini çalarak onun üzerine doğru yürümeye başladılar. Polis memuru sahaya doğru yürümeye başladı. Yıldızkız topa ayağıyla vurup misafir takımın banketine doğru fırlattı ve sahadan koşarak çıkıp stadyumu terk etti.

Herkes alkışlamaya başladı: hakemler, koçlar, bando, oyuncular, ponpon kızlar, sosisli sandviç standım işleten aile, polis ve ben. Islık çalıp ayaklarımızı alüminyum zemine vurarak tezahürat yaptık. Ponpon kızlar şaşkınlık içindeydiler. İlk defa tribünlerden sesler yükseldiğini duyuyorlardı. Takla attılar, geriye doğru sıçradılar, hatta üç katlı piramit bile yaptılar. Mica'nın eskileri daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmadıklarını söylediler.

Bir sonraki maça bin kişiden fazla izleyici geldi. Wayne Parr ve Hillari Kimble dışında herkes. Bilet gişesinde sıra vardı. Büfede sosisli sandviç kalmamıştı. İkinci bir polis memuru çağrılmıştı. Ponpon kızlar coşkunun zirvesindeydiler. Tribünlere "BANA E VER!" diye bağırıyorlardı ve tribünlerden "EEEE!" diye karşılık geliyordu. (Kasabanın elektronik mirasına istinaden takımımızın adı Elektronlar idi.)

Ponpon kızlar daha ilk çeyrekte tüm hareketlerini yapmışlardı bile. Bando sesli ve canlıydı. Hatta takım gol bile atmıştı. Tribünlerde, girişte, her yerde sallanan kafalar vardı. Beklenti hissi ilk yarı bitimine doğru daha da büyüdü. Bando zarif bir şekilde sahaya yürüdü. Onlar bile etrafa bakıyorlardı.

Müzisyenler programlarını bitirdiler. Hatta küçük ve yamuk bir daire bile oluşturdular. Notlarına bakıp, onları düzenleyerek sahada oyalanıyor gibilerdi. En sonunda kenar çizgisine geçtiler. Oyuncular geri döndü. Isınma hareketlerini yaparlarken bir taraftan da etrafa bakınıyorlardı. Hakem kolunu kaldırıp, ikinci yarının başlaması için düdüğünü çaldığında, stadyuma büyük

bir hayal kırıklığı çöktü. Ponpon kızların omuzları çöktü.

O gelmiyordu.

Bunu izleyen pazartesi günü yemekhanede büyük bir şok yaşadık. Ponpon kızların kaptanı sarışın ve güzel Mallory Stillwell Yıldızkız'la birlikte oturuyordu. Onunla birlikte oturdu, onunla birlikte yedi, onunla muhabbet etti ve onunla birlikte yemekhaneden çıktı. Altıncı dönemde artık tüm okul biliyordu. Yıldızkız'a ponpon kız olması teklif edilmişti ve o da evet demişti.

Phoenix'teki insanlar bile vızıldamalarımızı duymuş olmalıydılar. O da diğerleri gibi etek ve sweat shirt'ü mü giyecekti? Ponpon kızların yaptığı hareketleri mi yapacaktı? Tüm ponpon kızlar bunu istiyor muydu yoksa bu kaptanlarının fikri miydi? Onu kıskanıyorlar mıydı?

Ponpon kızların antrenmanında büyük bir kalabalık oluşmuştu. En az yüz kişi dikilmiş, onun hareketleri öğrenmesini ve uzun elbisesiyle etrafta hoplayıp zıplamasını izliyorduk.

İki haftasını çalışarak geçirdi. İkinci haftanın yarısında yeşil armalı, beyaz, V yakalı sweat-shirt ile kısa yeşil ve beyaz plili etekten oluşan üniformasını giymişti. Tıpkı diğerleri gibi görünüyordu.

Bizim için o hâlâ diğerleri gibi değildi, sadece diğerleri gibi giyinmiş Yıldızkız'dı. Ukulelesini çalıp insanlara "Mutlu yıllar" şarkılarını söylemeye devam etti. Oyun olmayan günlerde uzun elbiselerini giyip okul sırasından kendine ev yapmayı sürdürdü. Cadılar Bayramı geldiğinde, herkesin evindeki çalışma masasının üzerinde

mumdan balkabağı vardı. Kimse bunu kim yaptı acaba diye sorma gereği duymadı. Bundan sonra fark ettik ki çoğumuz onun etrafımızda olmasından hoşlanıyorduk. Hepimiz bir an önce okula gidip onun ne kadar tuhaf bir kostüm giydiğini görmek için sabırsızlanıyorduk. Bize bir şeyler hakkında konuşabilmemiz için malzeme vermişti. Bizi eğlendiriyordu.

Aynı zamanda da ondan sakınıyorduk. Çünkü o farklıydı.

Farklı. Onunla kıyaslayabileceğimiz hiç kimse yoktu. O, bilinmeyen, keşfedilmemiş topraklar gibiydi. Tehlikeliydi. Ona yaklaşmaya korkuyorduk.

Aynı zamanda bence hepimiz bir olay olsun da her geçen gün büyüsün diye bekliyorduk. Bir sonraki doğum günü Hillari Kimble'ın doğum günüydü.

# ALTINCI BÖLÜM

Hillari sahneyi bir gün önceden kendisi hazırladı. Yemeğin tam ortasında masasından kalktı ve Yıldızkız'a doğru yürüdü. Otuz saniye kadar Yıldızkız'ın sandalyesinin arkasında öylece dikildi. Mutfaktan gelen şıngırtılar dışında çıt çıkmıyordu. Sadece Yıldızkız lokmasını çiğnemekteydi. Hillari ona döndü.

"Ben Hillari Kimble," dedi.

Yıldızkız başını kaldırıp ona baktı. Gülümsedi ve "Biliyorum," dedi.

"Yarın doğum günüm."

"Biliyorum."

Hillari duraksadı. Gözleri kısıldı. Parmağını Yıldızkız'ın yüzüne doğrultarak, "Seni uyarıyorum, sakın bana şarkı söylemeye kalkışma," dedi. Sadece ona yakın masalarda oturanlar Yıldızkız'ın sönük bir şekilde verdiği cevabı duyabildiler: "Sana şarkı söylemeyeceğim."

Hillari yüzünde memnun bir ifadeyle sırıtarak onun yanından ayrıldı.

Ertesi gün okula geldiğimiz andan itibaren atmosfer kaktüs dikeni batıyormuşçasına rahatsız ediciydi. İlk yemek zili çaldığında hepimiz kapıya fırladık. Yemek sırasına geçtik. Yemeklerimizi yarış edercesine seçip, aceleyle yerlerimize olurduk. Hiçbir zaman bu kadar hızlı ve sessiz hareket etmemiştik. Fısıldayarak konuştuk. Oturduk, yemeğimizi yedik. Patates cipslerimizi bile ısırmaya korkuyorduk, ses çıkacak da bir şey kaçıracağız diye.

İlk gelen Hillari oldu. Yanındaki kız arkadaşlarına bir general edasıyla yol göstererek içeri girdi. Yemek sırasında, tepsisine birkaç şey daha koydu ve kasiyere baktı. Arkadaşları Yıldızkız için toplanan kalabalığa bakarken, o iştahlı bir şekilde sandviçini inceliyordu.

Wayne Parr geldi ve sanki bugün ondan korkuyormuş gibi birkaç masa öteye oturdu.

Sonunda Yıldızkız içeri girdi. Her zaman olduğu gibi yüzündeki o hafif gülümseme ile doğrudan yemek sırasına geçti. Hillari de, o da sanki birbirlerinden habersiz gibiydiler. Yıldızkız yemeğini yedi. Hillari yemeğini yedi. Biz ise izledik. Sadece saat hareket ediyordu.

Mutfak sorumlularından biri kafasını tepsi arabasının üzerinden uzatarak, "Tepsiler!" diye bağırdı.

Oradan başka bir ses yükseldi: "Kapa çeneni!"

Yıldızkız yemeğini bitirdi. Her zamanki gibi yiyecek paketlerini kâğıt poşetinin içine koydu ve kâğıt geri dönüşüm kutusunun içine attı. Sonra yerine döndü. Ukulelesini çıkardı. Nefes bile almadan onu izliyorduk. Hillari ise sandviçine bakıyordu.

Yıldızkız çalmaya ve mırıldanmaya başladı. Ayağa

kalktı ve masaların arasında dolaşarak çalıp söylemeye devam etti. Üç yüz çift göz onu takip ediyordu. Hillari Kimble'ın masasına geldi ve sonrasında Tanık İskemlesi ekibiyle birlikte Kevin ve benim oturduğum masaya doğru yürüdü. Durdu ve "Mutlu Yıllar" şarkısını söyledi. Şarkının sonunda Hillari'nin ismi vardı ama aynen dün söylediği gibi, şarkıyı Hillari'ye değil bana söylüyordu. Omzumda dikiliyor, gülümseyerek ve şarkısını söyleyerek bana bakıyordu. Ne yapacağımı şaşırmıştım. Aşağıya ellerime mi baksam, başımı kaldırıp onun suratına mı.... İkisini de yaptım sanırım. Yüzüm ateş gibi yanıyordu.

Şarkısı bittikten sonra öğrenciler sessizliklerini alkışlarıyla bozdular. Hillari Kimble yemekhaneden sert bir şekilde çıktı. Kevin Yıldızkız'a baktı ve herkesin düşünmüş olacağı gibi beni işaret ederek, "Neden o?" diye sordu.

Yıldızkız beni inceliyormuş gibi başını yana eğdi. Yaramaz yaramaz sırıttı. Kulağımdan çekti, "Çünkü o çok şirin," dedi ve ilerledi.

# YEDİNCİ BÖLÜM

A.H. (Archibald Hapwood) Brubaker kemik dolu bir evde yaşıyordu. Çene kemikleri, kalça kemikleri, uyluk kemikleri. Her odada, her dolapta, her balkonda kemikler vardı. Bazı insanlar çatılarına taştan kedi koyarlardı, Archie Brubaker'ın çatısında ölmüş kedisi Monroe'nun iskeleti vardı. Banyoya gittiğinizde baygın gülümsemesi olan bir kafatasıyla karşılaşıyordunuz. Fıstık ezmesinin olduğu mutfak dolabını açtığınızda ise soyu tükenmiş fosil tilki kafasıyla burun buruna geliyordunuz.

Archie hastalıklı biri değildi; o bir taşbilimciydi. Tüm bu kemikler Batı Amerika'da yapmış olduğu kazılardandı. Çoğu kendine aitti, boş zamanlarında bulmuştu. Diğerleri ise müzeler için ayrılmıştı fakat bir şekilde cebine ya da sırt çantasına girmişti. "Bir müzenin çekmecesinde ya da bodrumunda kaybolup gideceğine, benim buzdolabımda otursun daha iyi," diyordu Archie.

Archie Brubaker kemiklerle uğraşmadığı zamanlarda Doğu'daki üniversitelerde ders veriyordu. Altmış beş

yaşında emekli olmuştu. Altmış altı yaşındayken, karısı Ada Mae ölmüştü. Altmış yedi yaşındayken, kemikleriyle birlikte "diğer fosillere katılmak için" batıya taşınmıştı.

Evini seçmesinin iki nedeni vardı. 1. liseye yakın olması (kendi çocuğu olmadığı için çocuklara yakın olmak istiyordu) 2. Sinyor Saguaro. Sinyor Saguaro dev bir kaktüstü. Gövdesinde iki kolu vardı. Biri dümdüzdü, diğeri ise kavis çizerek yükseliyordu, sanki el sallar gibiydi. Sallanan kol dirsekten itibaren yeşildi; diğer yerler kahverengi ve ölüydü.

Yaşlı profesör sık sık Sinyor Saguaro ve bizimle konuşuyordu. Arizona'da ders vermek için yetkisi yoktu ama bu onu engellemiyordu. Her cumartesi sabahı, evi okula dönüşüyordu. Dördüncü sınıftan on ikinci sınıfa kadar öğrenciler vardı. Sınav yapılmıyor, not verilmiyor, yoklama alınmıyordu. Çoğumuzun gittiği en güzel okuldu burası. Diş macunundan kurtçuklara kadar pek çok konuya değiniyor ve her konuyu da bir şekilde ilgi çekici hale getiriyordu. Bize Taş Kemiğin Asil Ordusu diyordu. Hepimize kendi yaptığı kolyelerden dağıtıyordu. Kolyelerin ucunda minik birer kemik parçası vardı. Yıllar önce, ilk sınıfındakilere, "Bana Archie deyin," demişti. Bir daha da bunu söylemesine gerek kalmamıştı.

O gün akşam yemeğinden sonra, Kevin'le birlikte Archie'nin evine gittik. Dersler cumartesi sabahı yapılıyor olsa da, Archie her zaman memnuniyetle konuk kabul ediyordu. "Okulum her zaman emrinize amadedir," diyordu.

Onu her zamanki gibi arka verandada bir yandan sallanıp bir yandan da kitap okurken bulduk. Kızıllı sarılı günbatımının izlendiği veranda Maricopas'a bakıyordu. Archie'nin beyaz saçlarının da kendine özgü bir ışıltısı vardı.

Bizi görünce kitabını bıraktı. "Çocuklar! Hoş geldiniz!"

"Archie!" dedik, sonra da dev kaktüsü selamlamak için döndük. "Sinyor Saguaro," dedik önünde eğilerek. Bunu yapmak zorundaydık.

"Evet, beyler," dedi Archie. "İş için mi geldiniz, keyif için mi?"

"İş sayılır," dedim. "Okulda yeni bir kız var."

Güldü. "Yıldızkız."

Kevin gözlerini kocaman açtı. "Onu tanıyor musun?"

"Tanımak mı?" dedi Archie. Piposunu alıp tütün doldurdu. Uzun bir söylev ya da sohbetten önce bunu yapardı hep. "İyi soru." Pipoyu yaktı. "Daha önce buraya birkaç kez geldi diyelim." Bir nefes çekip üfledi. "Ne zaman sorular sormaya başlayacağınızı merak ediyordum." Kıkırdadı. "Farklı bir kız, değil mi?"

Kevin ve ben kahkahalarla gülerek başımızı salladık. O anda Archie'nin onayına ne kadar ihtiyaç duyduğumuzu fark ettim.

"Sanki farklı bir türe ait gibi!" diye bağırdı Kevin.

Archie nadir rastlanan bir kuş sesi duymuş gibi kulak kabarttı. Havayı piposunun tütününün tatlımsı kokusu doldurmuştu. Koltuğunda sallanarak Kevin'e baktı. "Tam tersine, o bizden biri. Üstelik bizden daha fazla bizden."

Archie bazen böyle karmaşık konuşurdu. Ne dediğini anlamazdık ama bunu umursamazdık da. Sadece daha çok konuşsun isterdik. Güneş dağların ardında gözden kaybolurken, Archie kaşlarını çattı.

"Biliyorsunuz, şimdiye kadar evde eğitim görmüş. Annesi onu bana getirdi. Sanırım öğretmencilik oynamaya biraz ara vermek istedi. Haftada bir gün. Dört, beş... evet, beş yıl olmuş."

"Yani onu sen yarattın!" dedi Kevin.

Archie gülümsedi. "Hayır, bunu biri benden çok daha önce yapmıştı."

"Kimileri onun başka bir gezegenden buraya gönderilen bir yaratık olduğunu söylüyor," dedi Kevin. Kıkırdadı ama yüzündeki ifadeden buna inanmaya hazır olduğu belliydi.

Archie'nin piposu sönmüştü. Yeniden yaktı. "O da bizim gibi Dünyalı. Bizim kadar gerçek."

"Ama ismi," dedi Kevin, öne doğru eğilerek. "İsmi de mi gerçek?"

"İsim mi?" Archie omuz silkti. "Her isim gerçektir. İsimlerin doğasıdır bu. İlk ortaya çıktığında kendine Cep Faresi diyordu. Sonra Çamurturta demeye başladı. Sonra, neydi? Haralagürele... Şimdi de..."

"Yıldızkız." Bunu fısıldar gibi söylemiştim, boğazım kurumuştu.

Archie bana baktı. "Ne hoşuna giderse onu isim olarak seçiyor. Belki de hepimizin ismi öyle konmalı, değil mi? Neden hayatımız boyunca tek bir isme takılıp kalalım ki?"

"Annesiyle babası?" diye sordu Kevin.

"Ne olmuş onlara?"

"Onlar ne düşünüyorlar?"

Archie omuz silkti. "Sanırım onlar da aynı fikirdeler."

"Ne yapıyorlar?" dedi Kevin.

"Soluk alıyorlar. Yemek yiyorlar. Tırnaklarını kesiyorlar."

Kevin güldü. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Nerede çalışıyorlar?"

"Bayan Caraway birkaç ay öncesine kadar Yıldızkız'ın öğretmeniydi. Sanırım bir de filmler için kostümler hazırlıyor."

Kevin beni dürttü. "Uçuk kaçık giysiler!"

"Babası Charles ise..." Archie gülümsedi... "nerede çalışıyor bilin bakalım?"

"MicaTronik," dedik bir ağızdan.

Ben daha egzotik bir şey bekliyordum.

Kevin, "Peki nereli?" dedi.

Mica gibi genç bir kent için doğal bir soruydu bu. Hemen herkes başka bir yerde doğmuştu.

Archie'nin kaşları kalktı. "İyi soru." Piposunu uzun uzun tüttürdü. "Bazıları Minnesota diyor ama..." Dumanı üfledi, yüzü gri bulutun ardında kayboldu. "Ama kendisine sorarsanız Rara avis."

"Archie," dedi Kevin, "saçmalıyorsun gibime geliyor."

Archie güldü. "Sen benim saçmaladığımı gördün mü hiç?"

Kevin ayağa fırladı. "Ben onu Tanık İskemlesi'ne almak istiyorum. Dorko Barlock ise istemiyor."

Archie dumanların arasından beni süzdü. Yüzünde bir onay ifadesi gördüğümü düşündüm ama sadece, "Siz bilirsiniz, beyler," demekle yetindi.

Hava kararana kadar konuştuk. Sinyor Saguaro'ya, "Adios" dedik. Biz çıkarken, Archie daha çok Kevin'e bakarak, "Onu verdiği cevaplardan çok sorularınızla tanıyacaksınız. Ona yeterince uzun bakın. Bir gün tanıdığınız birini görebilirsiniz," dedi.

# SEKİZİNCİ BÖLÜM

Değişim, Şükran Günü civarında başladı. Bir Aralık'ta Yıldızkız okulun en popüler kişisi haline geldi.

Nasıl oldu bu?

Ponpon kızlık sayesinde mi?

Sezonun son futbol maçı, onun ponpon kızlık yaptığı ilk maçtı. Stat öğrenciler, anne babalar ve taraftarlarla tıklım tıklım doluydu. İlk kez bu kadar çok insan bir ponpon kızı görmek için maça geliyordu.

Bütün tezahüratlara ve ritüellere katıldı. Hatta fazlasını yaptı. Maç boyunca susmadı. Diğer kızlar mola verirken o zıplamaya ve bağırmaya devam etti. Saha kenarında ayak basmadık yer bırakmadı.

Hatta karşı tarafa geçip rakip takımın ponpon kızlarının yanına bile gitti. Onları ağızları bir karış açık halde bakarken görünce çok güldük. Yedek oyuncu kulübesinin önünde de tezahürat yaptı. Rakip koç da onu kovaladı. Arada bandoyla birlikte ukulelesini çaldı.

İkinci yarıda akrobatik hareketlere başladı. Taklalar,

parendeler attı. Bir ara tehlikeli bir şekilde duvarın üzerine çıkıp ellerinin üzerinde durmaya kalkınca, güvenlik görevlileri müdahale etmek zorunda kaldılar.

Maçın çok sıkıcı geçmesi ve Elektronların yine yenilmesi kimsenin umurunda değildi. Ertesi gün, Mica Times'ın spor editörü köşesinde ondan "sahadaki en iyi sporcu" olarak söz etti. Basketbol sezonunu iple çekiyorduk.

Hillari Kimble'ın marifeti miydi?

Doğum günü şarkısından birkaç gün sonra, koridorda bir bağrış duydum. "Yapma!" Koştum. Merdivenlerin başında bir kalabalık toplanmıştı. Herkes aynı noktaya bakıyordu. Kalabalığı yarıp ilerledim. Hillari Kimble en üst basamakta durmuş, sırıtıyordu. Elinde fare Zencefil vardı; hayvanı kuyruğundan tutmuş, aşağı doğru sarkıtmıştı. Bıraksa, zavallıcık kafa üstü zemine çakılacaktı. Yıldızkız da aşağıda durmuş, bakıyordu.

Sahne dondu. Ders zili çaldı. Kimse kımıldamadı.

Yıldızkız hiçbir şey söylemiyor, sadece bakıyordu. Fareciğin gözlerinde korkuyu görebiliyordum. Yeniden bir ses duyuldu. "Yapma, Hillari!" Hillari birden hayvanı bıraktı. Biri çığlık attı ama neyse ki Zencefil zemine değil, Hillari'nin ayaklarının dibine düştü. Hillari Yıldızkız'a bakıp şöyle bir burun kıvırdı ve uzaklaştı.

Dori Dilson nedeniyle mi?

Dori Dilson neredeyse boyu kadar bir deftere şiirler yazan kahverengi saçlı bir dokuzuncu sınıf öğrencisiydi. Öğle yemeğinde Yıldızkız'ın masasına oturana kadar kimse onun adını bilmiyordu. Ertesi gün masa kalaba-

lıktı. Bundan sonra Yıldızkız yemeğini tek başına yemedi, koridorlarda tek başına dolaşmadı ve okulda hiçbir şeyi tek başına yapmadı.

Bizim sayemizde mi?

Biz mi değişmiştik? Neden Hillari Kimble fareyi yere fırlatıp öldürmemişti? Gözlerimizde bir şey mi görmüştü?

Nedeni ne olursa olsun, Şükran Günü tatilinden döndüğümüzde bir değişiklik olduğu açıktı. Birdenbire Yıldızkız tehlikeli olmaktan çıkmıştı, biz de onu bağrımıza basmıştık. Koridorlarda, "Yıldızkız!" diye seslenen öğrenciler dolaşıyordu. Ama adını pek sık söyleyemiyorduk çünkü bu ismi duyan yabancıların yüzlerinde beliren ifadeden hoşlanmıyorduk.

Kızlar onu seviyorlardı. Oğlanlar da onu seviyorlardı. İşin en ilginç yanı, her türden öğrenci ona ilgi gösteriyordu. Utangaç fareler, prensesler, serseriler, aptallar...

Yıldızkız'ı taklit ederek onu onurlandırıyorduk. Öğlenleri kantinde koro halinde ukuleleler çalınıyordu. Sıraların üzerinde çiçekler göze çarpıyordu. Bir gün yağmur yağdı ve bir sürü kız dans etmek için dışarı koştu. Mica Alışveriş Merkezi'ndeki evcil havyan dükkânında fare kalmadı.

Hayranlığımızı tam olarak ifade etme şansını aralığın ilk haftasında yakaladık. Her yıl düzenlenen hitabet yarışması için oditoryumda toplanmıştık. Bu yarışma bir konuşmacı olarak kendini göstermek isteyen bütün lise öğrencilerine açıktı. Mikrofon dört ila yedi dakika boyunca yarışmacıda kalıyordu. Dilediğiniz konuda ko-

nuşabiliyordunuz. Kazanan, daha büyük çaplı bir yarışmaya gönderiliyordu.

Bizim okulda yarışmaya genellikle dört ya da beş öğrenci katılırdı. O yıl on üç öğrenci vardı ve aralarında Yıldızkız da bulunuyordu. Onun herkesten iyi olduğunu görmek için jüri olmaya gerek yoktu. "Ben Baykuş, Lütfen Bana Adımla Hitap Et" başlıklı konuşmasını son derece canlı bir biçimde tamamladı. Grili kahverengili uzun elbisesi de konuyla uyum içindeydi. Seyirciler yüzünden çillerini göremiyordum ama başını bir o yana bir bu yana eğdikçe burnunun üzerinde dans ettiklerinden emindim. Konuşmasını tamamladığında hepimiz ayağa fırladık; ıslık çaldık ve tezahürat yaptık.

Jüri karar odasına çekildiğinde, bir film gösterimi yapıldı. Önceki yılın ülke çapındaki finalleriyle ilgili kısa bir belgeseldi bu. Yarışmayı Yuma'dan bir oğlan kazanmıştı. Filmin en çarpıcı sahneleri yarışma esnasında değil, sonrasında yaşanıyordu. Oğlan Yuma Lisesi'ne döndüğünde bütün okul onu otoparkta pankartlar, ponpon kızlar, bandlar, konfetilerle karşılıyordu. Şampiyonlarını omuzlarında taşıyorlardı.

Film bitti, ışıklar yandı ve jüri yarışmayı Yıldızkız'ın kazandığını açıkladı. Onun şimdi Red Rock'ta yarışmaya gideceğini söylediler. Ülke çapındaki finaller nisan ayında Phoenix'te yapılacaktı. Biz yine tezahürat yapıp ıslık çaldık.

Yılın son ayları hem Yıldızkız hem de bizim için çok başarılı geçmişti.

# DOKUZUNCU BÖLÜM

Sonoran Çölü'nde gölcükler vardır. Bu gölcüklerden birinin ortasında dikilebilir ve bunun farkında olmayabilirsiniz. Çünkü gölcükler genellikle kurudur. Ayaklarınızın birkaç santim altında kurbağaların uyuduğunu ve hayvancıkların kalp atışlarının dakikada bir ya da ikiye düştüğünü de fark etmezsiniz. Kurbağalar adeta kendilerinden geçmiş bir halde yatmakta ve beklemektedirler; çünkü su olmadan hayatları eksik ve anlamsızdır, kendileri gibi olamazlar. Aylarca toprakta bu halde yatarlar. Sonra yağmur yağar. Yüzlerce çift göz çamurun içinden fırlar ve ay ışığının yansıdığı suyun içinde vıraklamaları duyulur.

Bizim de onlara benzediğimizi görmek çok güzeldi.

Bu kurbağalar gibi silkinip kendimize gelmiştik. Yıllarca aramıza katılan yabancıları yok saymıştık; şimdi ise onlara bakıyor, başımızla selam veriyor, gülümsüyorduk. Biri A aldığında, diğerleri de seviniyordu artık. Biri

bileğini burktuğunda, diğerleri de onunla birlikte acı çekiyordu. Birbirimizin gözlerinin rengini keşfediyorduk.

O, bizim lehimize bir mücadele başlatmıştı. Bizim çamurun içinde kendinden geçmiş halde yatan kurbağalar olmaktan vazgeçmemizi sağlamıştı.

Daha önce hiç sesi duyulmayan çocuklar şimdi derste konuşuyorlardı. Okul gazetesinin aralık sayısında "Editöre mektuplar" bir sayfa yer kaplıyordu. Yüzden fazla öğrenci bahar şenliklerine katılmak için gönüllüydü. Bir öğrenci fotoğrafçılık kulübüne üye olmuştu. Başka biri lastik pabuçlar yerine Hush Puppies giymeye başlamıştı. Sıradan, sade bir kız tırnaklarına yeşil oje sürmüştü. Bir oğlan saçlarını mora boyamıştı.

Bunların hiçbiri ilan edilmiyordu. Televizyonda, gazetelerde, haberlerde bunlara yer verilmiyor, Mica Times'ta manşetler atılmıyordu.

## MAHS ÖĞRENCİLERİ DEĞİŞİYOR BİREYSELLİK ÖN PLANA ÇIKIYOR

Ama her biri yaşanıyordu işte. Ben de bu resmin içinde kendimi görebiliyordum. İçimde bunu hissediyordum. Kendimi daha hafiflemiş, rahatlamış hissetmeye başlamıştım, omuzlarımdan bir yük kalkmıştı sanki. Ama bir yandan da ne yapacağımı bilmiyordum. Benim özgürlüğüme giden bir yol yoktu. Saçlarımı boyamak ya da ayakkabılarımın modelini değiştirmek istemiyordum. Bu yüzden bu duygunun keyfini sürmekle ve bir zamanların silik öğrencilerinin kendilerini ortaya ko-

yuşlarını izlemekle yetindim. "Biz" öznesi hızla değişiyor ve parçalara ayrılıyordu.

İlginç bir biçimde, biz kendimizi keşfedip ayrıştırdıkça, yeni bir kolektif ruh devreye giriyordu. Daha önce olmayan bir canlılık ve ruh vardı artık. Spor salonunun duvarlarında bile bu yankılanıyordu. "HAYDİ; ELEKTRONLAR!" Musluklardan bile bu akıyordu.

"Bu bir mucize," dedim bir gün Archie'ye.

Verandada dikiliyordu. Arkasını dönmedi. Piposunu dudaklarının arasından eline aldı. Sinyor Saguaro ya da karşıdaki dağlarla konuşuyormuş gibi konuştu.

"Dileyelim de mucize olmasın," dedi. "Mucizelerin kötü tarafı, uzun sürmemeleridir."

Kötü zamanların kötü tarafı da sizi bir türlü uyutmamalarıdır.

Aralık ve ocak aylarındaki o birkaç hafta altın devirdi. Sonu geldiğinde bunun tam ortasında olacağımı nereden bilebilirdim?

# ONUNCU BÖLÜM

Yıldızkız'ı Tanık İskemlesi'ne almak konusundaki direncim kırılmıştı. "Tamam," dedim Kevin'e. "Onun için bir gün belirleyelim." Kevin işe koyulmak üzereydi ki kolunu yakaladım. "Dur. Önce kendisine soralım." Kevin güldü. "Olur. Sanki hayır diyecekmiş gibi." O güne kadar hiç kimse Tanık İskemlesi'ne katılmayı reddetmemişti. Özel ya da insanı utandıran soruları cevaplamak konusundaki gönülsüzlük, televizyona çıkacak olmanın heyecanı karşısında hiç kalıyordu. Ama buna itiraz edecek biri varsa, bence Yıldızkız'dı. O gün okuldan sonra Kevin zafer işareti yapıp sırıtarak yanıma geldi. "Oldu bu iş! Kabul etti!"

Önce şaşırdım. Bu, onunla ilgili izlenimlerime ters düşüyordu. Demek çarpıcı yetenek ve farklılıklarının ardında o da normal bir tipti işte.

Sonra sevindim. Bağırdık. "Çak!" yaptık. Böylece o güne dek yaptığımız şovların en popülerini sergileyebilecektik.

Ocak ortalarıydı. Şov için 13 Şubat'ı, yani Sevgililer Günü'nden bir gün öncesini kararlaştırdık. Hazırlanmak için dolu dolu bir ayımız olsun istiyorduk. Artık direncim tamamen kırıldığına göre, dört elle işe koyulmuştum. Bir tanıtım kampanyası planladık. Resim bölümü öğrencilerinden afişler hazırlamalarını istedik. Kevin'e, jürinin aksilik çıkarması halinde sorması için sorular hazırladık. Bu arada bir sürü öğrenci jüri olmak için gönüllüydü aslında.

Birkaç gün içinde okulda yeni bir haber yayıldı. Üst sınıflardan bir kız, Anna Grisdale, uzun bir hastalığın ardından büyükbabasını kaybetti. Cenaze töreni bir cumartesi sabahı düzenlendi. Bir süre her şey alışılagelmiş biçimde gitti. İnsanlar kilisede toplandı, kilisenin önüne bir sürü araba dizildi. Sonra mezarlığa gidildi. Herkes elindeki çiçeği tabutun üzerine bıraktı. Ve işte o anda Anna Grisdale, Yıldızkız'ı fark etti.

Anna kendi gözyaşlarının arasından, Yıldızkız'ın da ağladığını görebiliyordu. Onun kiliseye de gelip gelmediğini merak etti. Dahası, Yıldızkız'ın neden orada olduğunu merak ediyordu. Kız büyükbabasıyla dosttu da onun mu haberi yoktu? Anna'nın annesi de ona tanımadıkları bu kızın kim olduğunu sordu.

Daha sonra, cenazeye katılanlar öğle yemeği için Anna'nın evine davet edildi. Yemeğe yaklaşık otuz kişi katıldı. Soğuk sandviçler, salatalar ve kurabiyelerden oluşan bir açık büfe vardı. Yıldızkız yine oradaydı; ailenin üyeleriyle sohbet ediyor ama hiçbir şey yemiyor ve içmiyordu.

Birden Anna annesinin sesini duydu. Diğerlerinin sesinden daha yüksek değildi ama farklıydı. "Burada ne arıyorsun?"

Herkes susup onlara baktı.

Pencerenin önünde dikiliyorlardı. Anna annesini hiç bu kadar öfkeli görmemişti. Bayan Grisdale babasına çok düşkündü. Hatta onun kendileriyle birlikte yaşaması için evlerine bir ek bölüm bile yaptırmıştı.

Bayan Grisdale, Yıldızkız'a baktı. "Cevap ver." Yıldızkız cevap vermedi. "Onu tanımıyordun bile, öyle değil mi?"

Yıldızkız yine bir şey demedi.

"Tanıyor muydun?"

Anna'nın annesi fırtına gibi koşup kapıyı açtı. "Derhal evimi terk et."

Yıldızkız gitti.

Danny Pike dokuz yaşındaydı. Doğum gününde kendisine armağan edilen bisiklete binmeye bayılıyordu. Bir gün okul çıkışında kontrolünü kaybetti ve bir posta kutusuna çarptı. Bacağı kırıldı; ama en kötüsü bu değildi. Kanaması bir türlü durmayınca, Phoenix'teki çocuk hastanesine kaldırıldı ve ameliyat edildi. Bir süre gözetimde kaldı ve bir hafta sonra evine döndü.

Bütün bunlara Mica Times'ta yer verildi. Danny evine döndüğünde bir de kutlama yapıldı. Gazetede beş sütun olarak yer alan habere Danny'nin babasının omuzlarında görüldüğü bir fotoğrafı eşlik ediyordu. Çevresi de komşuları ve yakınlarıyla çevriliydi. Önlerinde, üzerinde şu sözlerin yazılı olduğu bir tabelanın bulunduğu bisiklet duruyordu:

Birkaç gün sonra bu fotoğraf okul bahçesinde sütuna da asıldı. Hepimiz, daha önce fark etmediğimiz bir şeyi görmek için toplandık. Resimde, kalabalığın arasında gülümseyen bir kızın yüzü kırmızı kalemle daire içine alınmıştı. Danny sanki onun ölümden dönmüş küçük kardeşiymiş gibi gülümsemeyen bir kızdı bu. Yıldızkız'ın ta kendisiydi.

Bir de bisiklet vardı.

Pike ailesinin üyeleri -anne baba, büyükanne, büyükbaba filan- Danny'ye yeni bisikleti bir diğerinin aldığını sanıyordu. Ancak aradan birkaç gün geçtikten sonra, bisikleti alanın içlerinden biri olmadığını fark ettiler.

Öyleyse nereden gelmişti bisiklet? Hikâyeyi dinleyen ve resmi gören öğrencilerin bu konuda bir fikri vardı. Ama Pike'ların yoktu elbette. Bisiklet, ailede gizemli bir tartışma konusu haline gelmişti. Bay Pike, sorduğu hiç kimse bisikleti aldığını kabul etmediği ve belki de kendi de almamış olduğu için çok kızgındı. Bayan Pike da öfkeliydi çünkü en az bir yıl daha Danny'nin bisiklete binmesine izin vermeyi düşünmüyordu.

Bir gece yepyeni ve nereden geldiği hâlâ belli olmayan bisiklet Pike'ların evinin önündeki çöp kutusunun yanına bırakıldı. Sabahleyin çöp toplayıcı geldiğinde, bisiklet orada yoktu. Danny'ye bunun yerine bir lazer tabanca alındı.

Grisdale cenazesi, Danny Pike meselesi... Bunların hepsi insanların hafızasına kazındı ama Yıldızkız'ın

okuldaki popülaritesi üzerinde hemen bir etkileri olmadı. En azından ponpon kızlık ve erkek basketbol sezonu kadar etkili olmadılar.

# ON BİRİNCİ BÖLÜM

Kendi sahamızda yapılan her maçın ilk çeyreğinde, Yıldızkız konuk takımın bölümüne geçiyor ve tezahürat yapıyordu. Abartılı ses ve hareketlerle şunları söylüyordu:

Bizden sayı alınmaz
Bize karşı koyulmaz
Biz ELEKTRONLARIZ
Bir dahaaa ELEKTRONLARIZ
Konuk monuk dinlemez
Bu maçı biz alırızzz
Yedi sekiz dokuz...
On on on...
Haydi bastır ELEKTRON!!!!

Konuk ponpon kızlardan ve amigolardan bir ikisi karşılık veriyor, kendi tezahüratlarını yapıyordu. Ama çoğu susup bakakalıyordu. "Bu da kim?" Kimileri eğleniyor kimileri de dehşete kapılıyordu.

Bu noktada Yıldızkız yalnızca fazla atak olmakla suçlanabilirdi. Bununla da yetinmiyordu. Top ne zaman potaya girse, hangi takımın sayı almış olmasına bakmaksızın, bağırıyordu. En garip görüntü buydu. Diğer takım basket attığında, bizimkiler sessizce otururken bir tek Yıldızkız el çırpıyor, çığlıklar atıyordu.

Önceleri diğer ponpon kızlar onu susturmaya çalıştılar; bu, bir köpek yavrusunu sakinleştirmeye çalışmak gibi bir şeydi. Ona plili eteği verdikleri gün, hiç hayal etmedikleri bir amigo yaratmışlardı. Yıldızkız kendini basketbol maçlarıyla sınırlamıyordu. Her zaman, herkese, her şeye tezahürat yapıyordu. Büyük şeylere -onur ödüllerine, seçim kazananlara- tezahürat yaptığı da oluyordu ama daha çok küçük şeylerle ilgileniyordu.

Bunun ne zaman olacağını asla tahmin edemiyordunuz. Diyelim ki Eddie adında küçük bir dokuzuncu sınıf öğrencisisiniz. Koridorda yürürken yerde bir şeker kâğıdı görüyorsunuz. Kâğıdı yerden alıp en yakındaki çöp kutusuna atıyorsunuz. Yıldızkız bir anda önünüzde bitiveriyor, kollarını ve bal rengi saçlarını savurarak zıplıyor, kocaman gözleriyle size bakıyor, o anda uydurduğu, içinde Eddie geçen tezahüratı yapmaya başlıyordu. Etrafınızda bir kalabalık toplanıyordu; üzerinizde o ana kadar hiç olmadığı kadar çok sayıda göz hissediyordunuz. Kendinizi aptal, mahcup, neredeyse çıplak hissetmeye başlıyordunuz. İçinizden şeker kâğıdının peşinden çöp kutusuna girmek geliyordu. Daha önce başınıza bu kadar kötü bir şey gelmediğini düşünüyordunuz. Beyninizde aynı düşünce yankılanıp duruyordu: "Öleceğim... öleceğim..."

Neden ölmüyordunuz peki?

Çünkü sizi alkışlıyorlardı. Birinin alkışlandığı için öldüğü nerede görülmüş ki? Size gülümsüyorlardı. Daha önce sizi görmemiş olan kişiler bile gülümsüyor, sırtınıza vuruyor, elinizi sıkıyordu. Bir anda bütün dünya adınızı söylemeye başlıyordu sanki. Garip bir duyguydu bu. O gece yatağınızda yattığınızda, uykuya dalmadan önce gördüğünüz son şey o yüzler oluyor, yüzünüzde bir gülümseme beliriyordu.

Ya da diyelim okula her zamankinden farklı küpelerle geldiniz. Bir sınavda iyi not aldınız. Ya da kolunuzu kırdınız. Ya da diyelim ki insan bile değilsiniz. İyi bir sanatçının tebeşirle duvara çizdiği resimsiniz. Veya ilginç görünümlü bir böceksiniz.

Yine bu ilginç kızın tezahüratlarına maruz kalıyordunuz. Ve birçok kişi aynı şeyi düşünüyordu. İlgi görmek hiç fena değildi.

Bu başka bir yıl olsaydı, işler böyle sürüp gidebilirdi. Ancak o yıl basketbol sahasında inanılmaz bir şey oluyordu. O yıl takım kazanıyordu. Sadece kazanıyordu.

Bu da her şeyi değiştirdi.

Sezon başında kimse fark etmedi. Kızlarda tenis dışında, daha önce hiçbir konuda pek başarılı olamamıştık. Kaybetmeye alışmıştık. Öyle ki maçlara bile gitmiyorduk.

Önceki yıl, Elektronlar yirmi altı maçın yalnızca beşini kazanmıştı. Bu yıl Noel'den önce beşinci maçlarını kazanmış durumdaydılar. Ocak başında onuncu maçı kazandılar ve insanlar takımın hiç maç kaybetmediğini fark etmeye başladılar.

Okul bahçesindeki sütunda "YENİLMEZ" yazılı bir tabela asılıydı artık. Bazıları şans eseri kazandığımızı söylüyordu. Bazılarına göre rakip takımlar eskisinden çok daha kötüydü. Bazıları bu tabelanın yalnızca bir şaka olduğunu iddia ediyordu. Kesin olan bir şey vardı: İlgi giderek yoğunlaşıyordu. Şubat başında, kazanılan maçların sayısı on altıya ulaştı. Spor salonunda tek bir boş koltuk yoktu artık.

Bu arada daha ilginç bir şey oluyordu. Birdenbire, yenildiğimizde kendimizi kötü hisseder hale gelmiştik. Daha doğrusu, yenilmeyi unutmuştuk. Dönüşüm son hızla gerçekleşiyordu. Çıraklık ya da öğrenme dönemi olmamıştı. Kimsenin bize kazanmayı öğretmesine gerek kalmamıştı. Bir gün sıkkın, bıkkın, ilgisiz mağluplarken ertesi gün kazanan, coşkulu, fanatik taraftarlar oluvermiştik. Yüzlerimizi yeşil ve beyaza boyuyor, yıllardır aklımıza bile gelmeyen tezahüratları tekrarlıyorduk.

Takımımıza âşık olmuştuk. Artık takımdan söz ederken "onlar" değil "biz" diyorduk. En skorer oyuncumuz Brent Ashley okulun gözbebeği olmuştu. Takımımızı sevdikçe, rakip takımlardan nefret ediyorduk. Üniformalarından, koçlarından, taraftarlarından nefret ediyorduk. Aldıkları her sayı öfkeden köpürmemize neden oluyordu. Hele sayı aldıklarında sevinmeleri yok mu! Kan beynimize sıçrıyordu adeta.

Yuh çekmeye de başlamıştık. Bunu da hayatımızda neredeyse ilk kez yapıyorduk. Rakip takımı, koçu, taraftarları, hakemleri, mükemmel geçen sezonumuzu tehdit eden ne varsa her şeyi yuhalıyorduk.

Hatta skor tabelasını bile yuhalıyorduk. Kötü giden maçlardan nefret ediyorduk. Maçın tehlikeye girmesinden nefret ediyorduk. Kaderi ilk beş dakika içinde belli olan maçlara bayılıyorduk. Zaferler bize yetmiyordu, katliam istiyorduk. Bizi gerçekten mutlu edecek tek skor 100-0'dı.

Her şeyin, bu mükemmel sezon deliliğinin tam ortasında da Yıldızkız duruyordu. Topun her fileden geçişinde, sayıyı kimin aldığına bakmaksızın hoplayıp zıplıyor, her şeye ve herkese tezahürat yapıyordu. Yuhalamaların farkında bile değildi sanki.

Farkında bile değildi.

Yıldızkız'ın olağandışı özellikleri arasında beni en çok etkileyen buydu. Kötü şeyleri görmezden geliyordu. Aslında tam olarak öyle de değil... Bizim başımıza kötü şeyler geldiğinde etkileniyordu. Canımız acıdığında, mutsuz olduğumuzda ya da hayatta bazı şeyler ters gittiğinde, bunları fark ediyor ve önemsiyordu. Ama kendi başına gelen kötü şeyleri -kaba sözler, ters bakışlar- hiç kafaya takmıyordu. Onu hiç aynaya bakarken görmemiş, şikâyet ettiğini duymamıştım. Bütün duyguları, dikkati dışarıya yönelikti. Ego denen şey onda yoktu.

Basketbol sezonunun on dokuzuncu maçı Red Rock'ta oynanıyordu. Daha önceki yıllarda rakip takımların taraftar sayısı bizden çok önde olurdu. Ama şimdi öyle değildi. Salonu hıncahınç doldurmuştuk, kapıda da kuyruk vardı. Ev sahibi taraftarlara yer kalmamıştı neredeyse.

Yılın en büyük kıyımıydı. Red Rock'ın elinden bir şey gelmiyordu. Dördüncü çeyrek başladığında, 78'e

29 öndeydik. Koçları yedek oyuncuları oyuna soktu. Hemen yuh çekmeye başladık. Yüz sayının kokusunu alıyorduk. Kana susamıştık. Koç yeniden ilk oyuncuları oyuna aldı. Biz tribünlerde yuh çekip tepinirken, Yıldızkız ayağa kalktı ve spor salonundan dışarı çıktı. Onun çıktığını fark edenler bekleme salonuna gittiğini sandılar. Ben çıkışa bakmaya devam ettim. Geri dönmedi. Maçın bilmesine beş saniye kala, elektronlar yüzüncü sayısını aldı. Sevinçten çılgına döndük.

Yıldızkız bütün bu süre boyunca dışarıda otobüs şoförüyle çene çalmıştı. Diğer ponpon kızlar, ona neden çıktığını sordular. Red Rock oyuncuları için üzüldüğünü söyledi. Tezahüratlarının yaşanan acıyı daha da beter hale getirdiğini anlattı. Böyle oyunlar eğlence içindir, dedi. "Senin işin eğlenmek değil," dediler. "Senin işin Mica Lisesi'nin coşmasını sağlamak." Onlara bakmakla yetindi.

Oyuncular ve ponpon kızlar aynı otobüste yolculuk ediyorlardı. Oyuncular soyunma odasından çıktıklarında, ponpon kızlar onlara olanları anlattılar. Bir oyun planladılar. Yıldızkız'a birinin spor salonunda bir şey unuttuğunu söyleyerek gidip almasını rica ettiler. Yıldızkız gittiğinde, şoföre herkesin hazır olduğunu söylediler. Böylece iki saatlik dönüş yolculuğu onsuz başladı.

O gece Yıldızkız'ı evine bir Red Rock görevlisi bırakmış. Ertesi gün okulda ponpon kızlar ona bir yanlışlık olduğunu söyleyerek çok üzgünmüş gibi davrandılar. Yıldızkız da onlara inandı.

Bir sonraki gün On Üç Şubat'tı. Tanık İskemlesi günü.

# ON İKİNCİ BÖLÜM

Tanık İskemlesi'ni anlatayım.

İletişim merkezi stüdyosunda yapıldı. Sahnede iki iskemle vardı. Bacaklarında alev desenleriyle ünlü kırmızı Tanık İskemlesi ve ev sahibi Kevin için sıradan bir iskemle. Bunların karşısında da jüri koltukları.

Aslında jüri pek jüri sayılmazdı. On iki üye ne oy veriyor ne de sonuca müdahale ediyordu. İşleri soru sormak ve Tanık İskemlesi'nin iyice ısınmasını sağlamaktı. Kandırmacalı, insanı utandıran, sıkıntıya sokan sorular soruyorlardı. Ama acımasız ya da incitici sorular değildi bunlar. Önemli olan konunun ateşli bir hal almasını sağlamaktı.

İşin içine biraz espri katmak için konuğa "kurban" adını veriyorduk. Peki insan neden kurban olmak isterdi? Televizyonun büyüsü yüzünden. Kameranın ve anne babanın değil de arkadaşlarının karşısında itiraflarda bulunma ya da yalan söyleme fırsatı. Ancak bu nedenlerin Yıldızkız için de geçerli olduğundan kuşkuluydum.

Üç kamera vardı; biri sahne, biri jüri içindi. Biri de yakından çekim yapan el kamerası Chico'ydu. Danışmanımız Bay Robineau'ya göre, bir zamanlar Chico adında bir öğrenci kamerayla yakın çekim yapmak için ona yalvarmıştı. Bay Robineau ona bu fırsatı vermişti ama Chico öyle çelimsizdi ki az kalsın kameranın altında kalıyordu. Bunun üzerine iş bir başkasına devredilmişti. Chico vücut geliştirmeye başlamıştı. Ertesi yıl kas yapmıştı; kamera omzunda küçücük görünüyordu artık. İşi almış ve bu konuda çok başarılı olmuştu. Kameraya da kendi adını vermişti. Mezun olduğunda, ismi arkasında yadigâr bırakmıştı. O günden beri hem kameraya hem de kullanan kişiye Chico adı veriliyordu.

Sahnenin karşısında camlı, ses yalıtımlı kontrol odası vardı. Ben orada çalışıyordum. Kulaklıklarımı takıyor, monitörden izliyor, talimatlar veriyordum. Teknik yönetmenin tepesinde dikiliyordum. Diğer teknik görevliler de o odada oluyordu.

Kevin'in görevi açılışı yapmak, birkaç soruyla kurbanın ısınmasını sağlamaktı. Sonra jüri devreye giriyordu. Genellikle, "Çok kısa boylu olman canını sıkıyor mu?", "Şundan-bundan hoşlandığın doğru mu?", "Yakışıklı olmak ister miydin?", "Kaç günde bir duş alıyorsun?" gibi sorular soruluyordu.

Çekimler genellikle eğlenceli geçiyordu. Herkes bundan keyif alıyordu; hatta kurban bile.

Çekimleri okuldan sonra yapıyor ve gece prime-time'da kablolu kanalda yayımlıyorduk. Yaklaşık on bin evde yayımlanıyordu. Araştırmalarımız da öğrencilerin

en az yüzde ellisinin bizi izlediğini gösteriyordu. Yıldızkız'ın konuk olduğu programda bu oranın yüzde doksanı bulacağına inanıyorduk.

Ama benim bir sırrım vardı. Kimsenin izlememesini diliyordum.

Programı planladığımız son bir ay içinde Yıldızkız'ın popülaritesi azalmıştı. Onun basketbol sahasındaki davranışları tepki çekmişti. Sahada onu yuhalayanların stüdyoda da yuhalamasından korkuyordum. Şov hiç istemediğimiz bir hal alabilirdi.

Yıldızkız o gün okul çıkışında geldiğinde, Kevin ona gerekli açıklamaları yaptı. Bay Robineau ve ben de malzemeleri kontrol ettik. Jüri üyeleri yerlerini aldılar. Hepsinin yüzlerinde garip ifadeler vardı. En kötüsü, Hillari Kimble da oradaydı. Endişelerim gitgide artıyordu.

Kontrol odasına girip kapıyı kapattım. Kameralara baktım. Hazırdık. Kevin ve Yıldızkız yerlerine oturdular. Bundan sonraki yarım saat boyunca dünyayı dört monitörden görecektim. "Evet, millet," dedim. "Başlıyoruz." Herkes başını salladı.

Yıldızkız Zencefil'in patilerinden birini kaldırıp kontrol odasına doğru el salladı ve cırlak bir sesle, "Selam, Leo," dedi.

Donup kaldım. Şaşırmıştım. Onun benim adımı bildiğini bilmiyordum. Sonunda elimi kaldırıp fısıltı gibi bir sesle konuşmayı başardım. "Selam, Zencefil." Camın öbür tarafındakiler beni duymuyorlardı oysa.

Derin bir soluk aldım. "Tamam, müzik hazır, intro hazır..." Durdum. "Müzik, intro...."

Bugün nedense hiç olmadığım kadar heyecanlıydım.

"Merhaba... Tanık İskemlesi'ne hoş geldiniz..."

Kevin açılış konuşmasını yapıyordu. Kamera önünde olmaya bayılıyordu. Bu tür bir programı sunmak için de ideal kişiydi. Yüzüne hemen, "Tanrım, doğru mu duydum?" ifadesini yerleştirebiliyordu.

Yıldızkız'a döndü. Uzanıp, Yıldızkız'ın omzunda oturan Zencefil'in burnunu okşadı.

"Tutmak ister misin?" diye sordu Yıldızkız.

Kevin kameraya, "Bunu yapmalı mıyım?" der gibi baktı. "Tabii," dedi sonra.

Kamera, Yıldızkız'ın ellerinden Kevin'in ellerine atlayan Zencefil'i takip etti. Fare, Kevin'in göğsüne tırmandı. "Tırmalıyor," diye bağırdı Kevin.

"Tırnakları var," dedi Yıldızkız sakin sakin. "Ama sana zarar vermez."

Kevin bu kez kameraya, "Keşke yapmasaydım," der gibi baktı. Sonra tekrar Yıldızkız'a döndü. "Biliyorsun, bu yıl okula geldiğinden beri seni Tanık İskemlesi'ne konuk etmek istiyoruz."

Yıldızkız ona baktı. Sonra hareketli kameraya döndü. Gözleri gitgide büyüyordu...

Bir şey oluyordu.

... gözleri büyüyordu.

"Chico!" diye bağırdım. "Daha yakın."

Yıldızkız donmuş kalmıştı sanki.

Biri omzuma vurdu. Döndüm. Bay Robineau gülüyor ve bir şeyler söylüyordu. "Şaka yapıyor," dedi.

Birden Yıldızkız'ın ellerini iskemlenin kollarından

kaldırdığını ve garip bir çığlık attığını gördüm. Bu arada fare de onun elinden kurtulup seyircilerin arasına karışmıştı.

Biraz sonra Yıldızkız sahnede pandomimi andıran garip hareketler yapıyor, kameralar da hem onu hem de koşuşturup duran fareyi çekmeye çalışıyordu.

Stüdyo karışmış, Kevin gülmekten iki büklüm olmuştu. Bay Robineau omzumu sıkıyor ve bunun Tanık İskemlesi tarihindeki en ilginç program olduğunu söylüyordu.

Ama daha sonra olanlar yüzünden, hiç kimse izleyemeyecekti.

# ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bir dakikadan kısa bir süre içinde her şey normale döndü. Yıldızkız Zencefil'i yakaladı ve hiçbir şey olmamış gibi sakin bir tavırla Tanık İskemlesi'ne oturdu. Kevin'in gözleri parlıyordu. Bir an önce sorulara başlamak için sabırsızlandığı belliydi.

Bir yandan da kendini ciddi görünmeye zorluyordu. "Evet. Adınla başlayalım, Yıldızkız. Hiç duyulmamış bir isim bu."

Yıldızkız ona boş boş baktı.

"Değil mi?" diye üsteledi Kevin.

Yıldızkız omuz silkti. "Bence öyle değil."

Onun yine dalga geçmeye başlayacağını düşündüm.

"Chico," dedim mikrofona. "Kamerayı onun yüzüne yaklaştır."

O sırada jüri üyelerinden biri mikrofonu istedi. Kamera Jennifer'a döndü. Jennifer'ın sesi sertti. "Annenle babanın sana koyduğu ismin nesi vardı?"

Yıldızkız ona şöyle bir baktı. Gülümsedi. "Hiç. Güzel bir isimdi aslında."

"Neydi?"

"Susan."

"Neden vazgeçtin bu isimden?"

"Çünkü artık Susan'dan hoşlanmıyordum."

"Yani Susan'ı bıraktın ve kendine Yıldızkız ismini koydun."

"Hayır." Hâlâ gülümsüyordu.

"Hayır mı?"

"Cep Faresi."

On iki çift göz yuvalarından uğradı.

"Ne?"

"Kendime Cep Faresi adını koydum," dedi Yıldızkız umursamaz bir tavırla. "Sonra Çamurturta. Sonra Haralagürele. Şimdi de Yıldızkız..."

Damon Ricci mikrofonu Jennifer'dan aldı. "Bundan sonraki adın ne olacak peki? Havhavkız mı?"

Amanın, diye düşündüm, işte başlıyoruz.

Kevin araya girdi. "Yani her sıkıldığında isim mi değiştiriyorsun?"

"Artık bana uymadığını hissettiğim ismi değiştiriyorum. Ben adımdan ibaret değilim. Adım benim giydiğim bir şey, gömlek gibi. Yıpranıp eskidiğinde değiştiriyorum."

"Neden Yıldızkız peki?"

"Ah, bilmiyorum." Yıldızkız parmağının ucuyla Zencefil'in burnuna dokundu. "Bir gece gökyüzüne bakarak çölde yürüyordum... Birden aklıma geldi." Kevin elindeki soruların yazılı olduğu kâğıda bakıyordu. "Annenle baban ne düşünüyorlar? Susan adından vazgeçtiğin için üzülüyorlar mı?"

"Hayır. Bu onların fikri sayılır. Küçüklüğümde ben kendime Cep Faresi adını taktığımda, onlar da beni böyle çağırmaya başladılar. Sonra da hiç eskisine dönmedik."

Yine jüriden bir ses yükseldi.

"Jürinin mikrofonunu açın," dedim. "Bütün mikrofonları açık tutun."

Konuşan, Mike Ebersole idi. "Ülkeni seviyor musun?"

"Evet," dedi Yıldızkız. "Sen ülkeni seviyor musun?"

Ebersole soruyu duymazdan geldi. "Neden milli marşımızı doğru dürüst bilmiyorsun?"

"Ben bildiğimi düşünüyorum."

"Ben de senin hain olduğunu düşünüyorum."

Jüri üyelerinin yalnızca soru sorma hakları vardı, yorum yapamazlardı.

Bir el uzanıp mikrofonu Ebersole'dan aldı. Becca Rinaldi'nin öfkeli yüzü kamerada göründü. "Neden karşı takım lehine tezahürat yapıyorsun?"

Yıldızkız bir an düşünür gibi yaptı. "Sanırım ponpon kız olduğum için."

"Sen ponpon kız değil, kaz kafasın!" diye bağırdı Becca. "Sadece bizim lehimize tezahürat yapman gerekiyor senin."

Bay Robineau'ya baktım. Arkası monitörlere dönüktü.

Yıldızkız öne doğru eğilip Becca'ya baktı. Sesi küçük bir kız sesi gibiydi. "Karşı takım sayı kazandığında taraftarlarının çok mutlu olduğunu görmek seni de mutlu etmiyor mu?"

Becca homurdandı. "Hayır."

"Sen de onlara katılmak istemiyor musun?"

"Hayır."

"Karşı takımın da mutlu olmasını istediğin olmuyor mu hiç?"

"Hayır."

Yıldızkız çok şaşırmış gibiydi. "Her zaman kazanan olmak istemiyorsun... değil mi?"

Becca yumruğunu sıktı. "Kesinlikle. Her zaman kazanan olmak istiyorum. Bu konuda çok hırslıyım. Hepimiz öyleyiz. Hepimiz kazanmak istiyoruz. Sen ne istiyorsun?"

Yıldızkız tereddüt etti. Sonra kollarını açarak gülümsedi. "Ben herkesin mutlu olmasını istiyorum." Kevin ellerini çırptı. "Öyleyse sana herkesin ponpon kızı diyebilir miyiz?"

"Bence onun kimseye faydası dokunmaz," dedi Becca.

Kevin ona baktı. "Jüri üyeleri yorum yapamaz. Yalnızca soru lütfen."

Renee Bozeman mikrofonu aldı. "Pekâlâ, işte bir soru. Neden evde eğitim almaktan vazgeçtin?"

Yıldızkız'ın yüzü ciddileşti. "Arkadaş edinmek istedim."

"Bunun için oldukça komik bir yol seçtin ama. Bütün okulu kızdırdın."

Keşke Yıldızkız'ı Tanık İskemlesi'ne almasaydım, diye geçirdim içimden.

Yıldızkız bakmakla yetindi. Chico kamerayı onun yüzüne yaklaştırdı.

Jennifer yeniden söze girdi. "Herkesin işine karışıyorsun. Her şeye burnunu sokuyorsun. Davetli olmasan bile her yere gidiyorsun. Bunu neden yapıyorsun?" Yıldızkız cevap vermedi. Yüzündeki soğukkanlı ifade gitmişti. Jennifer'a baktı. Sanki bir cevap bulmak istermiş gibi kameraya baktı. Kontrol odasına döndü. Bir an gözlerimiz buluştu.

Hillari Kimble'ın ne zaman konuşacağını merak ediyordum. İşte başlıyordu. "Sana bir şey söyleyeceğim, kızım. Sen garip birisin. Delinin tekisin." Parmağını Yıldızkız'a doğru sallayarak konuşuyordu. "Mars'tan filan geldin herhalde." O sırada elini kaldıran Kevin'e baktı. "Bana yorum yapmamam gerektiğini söyleme, Kevin. Nerden geldin, Mars'tan mı? İşte sorumu da soruyorum. Neden bizden çok uzakta bir yere gitmiyorsun?"

Ekranda Yıldızkız'ın gözleri belirdi. Ağlama sakın, diye dua ettim.

Hillari durmak bilmiyordu. "Diğer okullar için tezahürat mı yapmak istiyorsun? İyi! Git yap o zaman! Benim okuluma gelme. Okulumdan defol!"

Diğerleri de mikrofonu almaya çalışıyordu.

"Ben senin derdinin ne olduğunu biliyorum. Bütün bu garipliklerinin nedeni belli. Dikkat çekmek istiyorsun."

"Belki de erkek arkadaş bulmak istiyordur." Jüridekiler güldüler. Kevin endişeyle bana baktı. Elimden bir şey gelmiyordu.

"Sana çok basit bir soru soracağım. Neyin var senin? Ha ha ha."

"Neden normal olamıyorsun?"

"Neden illa farklı olmak istiyorsun?"

"Evet. Bizde hoşuna gitmeyen bir taraf mı var? Ondan mı farklı olmaya çalışıyorsun?"

"Neden makyaj yapmıyorsun?"

Herkes elinde mikrofon olsun olmasın, bir ağızdan bağırmaya başlamıştı.

"Bizden hoşlanmıyorsun, değil mi? Hoşlanmıyorsun?"

Bay Robineau, "Bu kadarı yeter," dedi.

Düğmeleri kapattım. "Tamam. Program sona erdi." Jüridekiler bağırmaya devam ediyorlardı.

# ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tanık İskemlesi'nin bu bölümü yayımlanmadı. Bay Robineau kaseti imha etti. Ama olup bitenler dilden dile dolaştı elbette. Ertesi gün okula gittiğimizde bütün öğrenciler her şeyden haberdardı.

Herkes fısır fısır konuşuyor ve bekliyordu. Ortam çok gergindi. Şimdi ne olacaktı? Jürinin kabalıkları diğer öğrencilere de sıçrayacak mıydı? Yıldızkız nasıl tepki verecekti? Bütün bu soruların cevapları programın ertesi günü, yani Sevgililer Günü'nde verilecekti. Daha önceki özel günlerde -Cadılar Bayramı, Şükran Günü, Noel- Yıldızkız sınıfındaki herkesin masasına küçük bir şey bırakmıştı. Bunu yine yapacak mıydı?

Cevap evetti. 17 numaralı sınıfın bütün üyeleri o sabah masasında kalp şeklinde bir şeker buldu.

O gece bir basketbol maçı vardı. Yılın en önemli maçıydı bu. Elektronlar sezonun ilk yarısını yenilgisiz kapatmışlardı; şimdi yeni sezon, yani play-off'lar başlıyordu. Herkesin kafasında şampiyonluk vardı.

İlk rakibimiz Pima Ligi'nin şampiyonu Sun Valley idi. Bütün okul maçı izlemeye gelmişti.

Ponpon kızlar çılgınlar gibi tezahürat yapıyorlardı. Benim gözüm ise Yıldızkız'daydı. Yıldızkız bizim her sayı alışımızda tezahürat yapıyor, Sun Valley basket attığında ise susuyordu. Buna memnun olmuştum.

Ama bu memnuniyetim uzun sürmedi. Yeniliyorduk. Yıl boyunca ilk kez, ilk çeyreği geride bitirmiştik. 21'e 9 yeniliyorduk. Nedeni ise çok açıktı. Sun Valley takımı bizim kadar iyi değildi ama onlarda bizde olmayan bir şey var: bir yıldız. Ron Kovac adında bir çocuk. Ron çok uzun boyluydu ve her maçta ortalama otuz sayı kaydediyordu.

İkinci çeyrekte de Sun Valley'in üstünlüğü devam etti. Taraftarlarımız sessizliğe gömülmüştü. Kovac vargücüyle mücadele ediyor, her topa yetişiyordu. Ancak birden ne olduğunu anlayamadan onun çığlık atarak yere yuvarlandığını gördük. Yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Sun Valley koçu ve oyuncuları onun yanına koştular. Ama hepsinden önce Yıldızkız Kovac'ın yanında bitmişti.

Diğerleri Kovac'ın kırılan bacağıyla ilgilenirken, Yıldızkız onun başını kucağına aldı. Alnını okşadı. Bir yandan da bir şeyler söylüyordu sanki. Kovac'ı sedyeyle taşırlarken onların peşinden gitti. Herkes -her iki takımın taraftarları- ayağa kalkmış, el çırpıyordu. Dışarıda ambulansın sesi duyuldu.

Ben neden el çırptığımı biliyordum ama diğer Mica taraftarlarının bunu neden yaptığını anlayamamıştım.

Karşı takıma destek olmak için miydi yoksa Ron'un maçı yarım bırakmak zorunda kalmasına memnun mu olmuşlardı?

Oyun devam etti. Yıldızkız ponpon kızların yanına geri döndü. Ron Kovac'ın gidişi Sun Valley'in moralini bozmuştu. Öne geçip maçı kazanmamız zor olmadı.

İki gece sonra, Glendale'e yenildik. Bu kez Elektronların karşısında çok iyi bir değil, beş oyuncu vardı. Aralarında bileğini kıran filan da olmayınca, yenilgi kaçınılmaz oldu.

Hepimiz şok geçiriyorduk. Buna inanamıyorduk. Galibiyet bizim kaderimiz olmuştu. Nasıl olurdu da yenilirdik?

Mica kızları ağlıyordu. Oğlanlar küfrediyorlardı. Bazıları yetkilileri suçluyordu. Ya da potaları... Işıkları... Ponpon kızların gözleri şişmiş, rimelleri akmıştı. Yine ellerini kollarını sallıyor, hareketlerini tekrarlıyorlardı ama bunları ne kadar isteksizce yaptıkları belliydi. Yüreklerini koymuyorlardı.

Yıldızkız dışında. Ona bakınca farklı olduğunu gördüm. Yanakları kuruydu. Sesi kısılmamış, omuzları çökmemişti. İkinci yarının başlangıcından itibaren hiç oturmamıştı. Maçı da izlememişti. Sırtını sahaya dönmüştü. Ayakta durup bize bakmıştı. Otuz sayı gerideydik ama o, sanki kazanma şansımız varmış gibi tezahürat yapmayı sürdürüyordu. Gözleri daha önce hiç görmediğim bir ışıkla parlıyordu.

Sonra birden yüzü kanla kaplandı.

Bir Glendale oyuncusu topu atmış, Kevin de dizimi

yumruklamıştı. O anda Yıldızkız'ın yüzünün kan içinde kaldığını gördüm ve çığlığı bastım. "HAYIRRRRR!"

Ama kan değildi. Domatesti. Biri Yıldızkız'ın suratına domates fırlatmıştı. Maç sona erdiğinde, oyuncular soyunma odalarına doğru giderken Yıldızkız neye uğradığını şaşırmış bir halde öylece duruyordu. Etraftakiler ise kahkahalarla gülüyorlardı.

Ertesi sabah evde kartı buldum. Birkaç gündür açmadığım bir defterin arasındaydı. Küçük bir oğlanla kız aralarında, üzerinde "SENİ SEVİYORUM" yazan kocaman bir kalp tutuyorlardı. Gönderen de imzasını şifreli atmıştı.

# ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Okulda herkese kart dağıttı. Önce böyle düşündüm. Okulda Kevin'i gördüğümde ona soracaktım ama vazgeçtim. Öğlen yemeğine kadar bekledim. Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalıştım. Kendimi günün konusuna vermeye uğraştım. Okulda herkes aynı şeyi konuşuyordu. Maç. Yenilgi. Domates.

"Sen de kart gibi bir şey aldın mı?" dedim sonunda. Kevin güldü. "Duyduğum kadarıyla sınıftaki herkese dağıtmış."

"Evet," dedim. "Ben de öyle duydum. Peki hepsi bu mu? Başka kimseye vermemiş mi?"

Kevin omuz silkti. "Bana vermedi. Neden sordun? Sen aldın mı yoksa?"

Başımı salladım. "Hayır. Yalnızca merak ettim."

Aslında kartın üzerinde oturuyordum. Kotumun arka cebindeydi. Bu arada kantinde bütün gözler Yıldızkız'ın üzerindeydi. Herkes onun yüzünü hâlâ kırmızı görmeyi bekliyordu herhalde. Yıldızkız her zamanki

masasında Dori Dilson ve birkaç arkadaşıyla oturuyordu. Canı sıkkın gibiydi. Ukulelesini çalmıyordu. Faresiyle oynamıyordu. Sadece yemeğini yiyor ve masadaki kızlarla sohbet ediyordu.

Yemek saati sona ermek üzereyken kalktı ama doğru çıkışa gitmedi. Bunun yerine benim masama doğru döndü. Paniğe kapıldım. Ayağa fırlayıp eşyalarımı aldım. "Gitmem gerek," dedim ve Kevin'i ağzı dolu halde bırakıp koştum. Ama yeterince hızlı hareket edememiştim. Yarı yolda arkamda bir ses duydum. "Selam, Leo." Yüzüm yanmaya başladı. Bütün gözlerin bana çevrildiğinden emindim. Cebimdeki kartı gördüklerinden de emindim. Saate bakıyormuş gibi yaptım. Sanki bir yere geç kalıyormuşum gibi davrandım. Koşarak kantinden çıktım.

O günün geri kalanını kıyıda köşede saklanarak geçirdim. Okuldan sonra da hemen eve gittim. Odamdan dışarı çıkmadım. Sadece yemeğe indim. Annemlere yapmam gereken bir ödev olduğunu söyledim. Yatağıma uzanıp gözlerimi tavana diktim. Pencereden dışarı baktım. Kartı çalışma masama koydum. Aldım. Okudum. Tekrar okudum. Tekrar. Tekrar. "Selam Leo," sözlerini kafamda evirip çevirdim. Dart oynadım. O sırada babam seslendi. "Ödevin ne, dart mı?" Dışarı çıktım. Sokaklarda dolaştım. Yapacak bir şey bulamayıp eve döndüm.

Saatlerce yattım. Sesi gecenin içinden, ışıklardan, yıldızlardan geliyordu.

Selam Leo.

Cumartesi sabahı Kevin'le birlikte haftalık toplantı

için Archie'nin evine gittik. Yaklaşık on beş kişi kadardık. Fosil kolyelerimiz boyunlarımızdaydı. Archie elinde tuttuğu kafatası hakkında konuşmak istiyordu ama diğerleri maçtan başka bir şeyden söz edecek durumda değillerdi. Archie'ye domates meselesini anlattıklarında, adam kaşlarını kaldırdı. Bunun dışında, yüzündeki ifadede bir değişiklik olmadı. Onun için yeni bir haber değil, zaten biliyordu.

Archie bütün toplantıyı başını sallayarak, gülümseyerek ve kaşlarını kaldırarak geçirdi. Yenilgi yüzünden yaşadığımız hayal kırıklığını onunla paylaştık. Çok az konuştu. Kucağındaki kafatasını okşadı. "Bu adam da maçı kaybetti," dedi. "On milyon yıldır kazanıyordu ama sonra birden kendini farklı bir ligde buldu. Orada da elinden geleni yaptı ama giderek geride kaldı. Şampiyonluk maçında yenildi. Ertesi gün sınıfta onu gören olmadı. Daha doğrusu onu bir daha hiç gören olmadı."

Archie, kafatasını yüzünün yanında tuttu. Bir süre hiç konuşmayıp bizi düşüncelerimizle baş başa bıraktı. Birbirine bakan yüzler... On milyon yıldır yüzler hep birbirine bakıyordu.

# ON ALTINCI BÖLÜM

Pazartesi. Öğle yemeği.

Bu kez Yıldızkız bizim masaya doğru geldiğinde yerimden kımıldamadım. Sırtım ona dönüktü. Kevin'in gözleriyle onu takip ettiğini ve Yıldızkız yaklaştıkça gözlerinin büyüdüğünü görebiliyordum. Sonra gözleri durdu ve yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. Ensemin yanmaya başladığını hissettim.

"Selam," dediğini duydum, sesi şarkı söyler gibi çıkıyordu.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Dönüp onunla konuşmam gerekiyordu ve ben bunu yapana kadar orada dikileceğinden emindim. Ondan korkmam çok saçma, çocukçaydı. Neden korkuyordum ki?

Döndüm. Kendimi suda hareket ediyormuş gibi ağır hissediyordum. Karşımda tuhaf bir isme sahip, onuncu sınıf öğrencisi bir kız değil de başka biri vardı sanki. Önce çantasındaki ayçiçeği desenine baktım; sonra başımı yavaş yavaş kaldırıp gözlerine bakmayı başardım. "Kart için teşekkürler."

Gülümsedi, kızardı ve yürüyüp gitti.

Kevin sırıtıyordu. "Kızcağız âşık."

"Daha neler," dedim.

"Hem de çok âşık."

"Tuhaf bir kız, o kadar."

Zil çaldı. Eşyalarımızı alıp çıktık.

Günün geri kalanını sersemlemiş vaziyette geçirdim. Hiçbir şey beni o gülümsemeden daha fazla sarsamazdı. On altı yaşındaydım. O güne kadar kim bilir kaç kişi bana gülümsemişti. Öyleyse neden bu ilkmiş gibi geliyordu?

Okuldan sonra ayaklarım beni onun sınıfına götürdü. Titriyordum. Midemde kelebekler uçuşuyordu. Onu görürsem ne yapacağım konusunda en küçük bir fikrim yoktu. Sadece gitmemeyi başaramayacağımı biliyordum.

Orada yoktu. Koridorlarda koştum. Dışarı çıktım. Otobüsler doluyordu. Arabalar bekliyordu. Ortalıkta yüzlerce çocuk vardı. Yıldızkız aylardır her yerdeydi ama şimdi yoktu.

Birden adını duydum. Onun adını. Otobüse doğru yürüyen bir grup kız aralarında konuşuyorlardı.

"Ne zaman?"

"Bugün. Okuldan sonra."

"İnanamıyorum!"

"Ben de bu kadar uzun sürmesine inanamıyorum!"

"Atmışlar ha? Buna izin verilmiş mi?"

"Elbette. Neden verilmesin? Onun okulu değil ki."

"Ben olsam onu çok daha önce atardım."

Neden söz ettiklerini biliyordum. Günlerdir bu söylenti dolaşıyordu. Yıldızkız ponpon kızlar grubundan atılmıştı.

"Selam, Leo."

Kızlar korosu benim adımı söylüyordu. Döndüm. Güneşin önünde duruyorlardı. Ellerimi gözlerime siper ettim. Bir ağızdan bağırdılar: "Yıldızoğlan!" Güldüler. El salladım ve eve doğru koşmaya başladım. Bunu asla itiraf edemezdim ama çok heyecanlıydım.

Evi, bizim eve iki mil uzaklıkta, küçük bir alışveriş merkezinin arkasındaydı. Yerini bana Archie söylemişti. Yürüdüm. Arabaya binmek istemiyordum. Ağır davranmak istiyordum. Adım adım yaklaştığımı, gerilimin içimde köpürdüğünü hissetmek istiyordum.

Onu gördüğümde ne yapacağımı bilmiyordum. Tek bildiğim gergin olduğum ve korktuğumdu. Birden onunla ilgili her şeyi merak etmeye başlamıştım. Onun bebeklik fotoğraflarını görmek istiyordum. Onu kahvaltısını yaparken, bir hediyeyi paketlerken, uyurken izlemek istiyordum. Eylülden beri okuldaydı ama şimdi onunla yeterince ilgilenmediğimi hissediyordum. Bir şeyi, çok önemli bir şeyi kaçırmıştım sanki.

Palo Verde'de yaşıyordu. Böylesine farklı bir kişilik için evi fazla sıradandı. Tek katlıydı. Açık renge boyanmıştı. Gösterişsiz bir bahçesi vardı.

Bir süre evin önünde dolaştım. Sonra arka bloka geçtim. Bir dilim pizza yemek için Roma Delite'e girdim ama dilimin ancak yarısını yiyebildim. Aceleyle dışarı çıktım. Ev gözümün önünde olmayınca içim rahat etmiyordu.

Başlangıçta evi görmek yetmişti. Sonra içeride neler olduğunu merak etmeye başladım. Ne yapıyordu acaba? Görebildiğim her pencereden dışarı ışık sızıyordu. Evin önünde bir araba vardı. Orada dolaştıkça, eve daha yakın olmayı arzuluyordum. Karşıdan karşıya geçtim. Biraz yürüdüm, caddenin sonuna geldim ve eve uzaktan baktım.

Gökyüzüne bakarak fısıldadım. "Yıldızkız orada yaşıyor. Benden hoşlanıyor."

Eve yöneldim. Sokak, yollar bomboştu. Bu kez yavaş yürüyordum. Kendimi garip hissediyordum. Gözlerim perdeli bir penceredeki üçgen ışığa takıldı. Sarı duvarda bir gölge gördüm. O ışığa doğru kayıyordum sanki.

Birden ön kapı açıldı. Arabanın arkasına saklandım. Kapının kapandığını duydum. Ayak sesleri geldi. Uzun bir gölge gördüm. Nefesim kesildi. Gölge durdu. Kendimi hem aptal hem de tuhaf hissediyordum.

Sesi gölgenin ardından geldi. "O gün okuldan sonra beni takip etmiştin, hatırlıyor musun?"

Saçma bir şekilde, cevap verip vermemekte tereddüt ettim. Versem ne olacaktı ki? "Evet."

"Neden geri dönüp gittin?"

Sanki her gece arabanın arkasına saklanan birileriyle böyle konuşmalar yapıyormuş gibi, sesi gayet doğaldı.

"Hatırlamıyorum," dedim.

"Korktun mu?"

"Hayır," diye yalan söyledim.

"Kaybolmana izin vermezdim, biliyorsun."

"Biliyorum."

Birden başka bir gölgenin onun omzundan atladığını gördüm. Bana doğru geldi ve pençelerini omzuma koydu. Zencefil'di bu.

"Zencefil'le samimi mi oluyorsun?"

"Öyle sayılır."

"Yalan mı söylüyorsun?"

"Sayılır."

"Farelerden korkuyor musun?"

"Sayılır."

"Benim tatlı olduğumu düşünüyor musun? Eğer yine sayılır dersen, Zencefil'e seni ısırmasını söyleyeceğim."

"Evet."

"Evet ne?"

"Tatlı olduğunu düşünüyorum." Sayılır'ı eklemenin komik olacağım düşündüm ama sonra vazgeçtim. "Zencefil'in tatlı olduğunu düşünüyor musun?" Fare omzumda duruyordu. Bütün ağırlığını hissediyordum. Onu silkeleyip atmak istiyordum. "Yorum yok," dedim.

"Ah, duydun mu Zencefil? Yorum yokmuş. Senin tatlı olduğunu insanların düşünmesini istemiyor."

"Bence biraz saçmalıyorsun," dedim.

"Umarım. Hiçbir şey saçmalamak kadar eğlenceli değildir. Zencefil'i bu gece size götürmek ister misin? Yatıya misafirliğe gitmeye bayılır."

"Hayır, teşekkürler."

"Ah. Emin misin? Çok uslu durur. Odandan hiç çıkmaz. Tek yapman gereken ona Mini Wheat mama vermen. Ya da iki üzüm. O zaman halınızı kemirmez. Değil mi Zencefil? Hadi, ayağa kalk da ona bunu yapmayacağını söyle. Ayağa kalk, Zencefil."

Zencefil, omzumda ayağa kalktı. Gözleri siyah inciler gibi parlıyordu.

"Ne tatlı kulakları var, değil mi?"

Bir farenin kulaklarını kim fark eder ki? Baktım. Haklıydı. "Evet," dedim. "Öyle sanırım."

"Onu kulaklarının arkasından gıdıklasana. Buna bayılır."

Yutkundum. Parmaklarımı uzatıp farenin kulaklarının arkasını gıdıkladım. Bundan hoşlanıyormuş gibi geldi. Kımıldamadı. Sonra, kendim de şaşırarak, parmağımı onun burnunun ucuna götürdüm. Beni yaladı. Farelerin bunu yaptığını hiç bilmezdim. Dili, tırnağımın yarısı kadardı. Fare dilinin kedi dili gibi pütürlü olacağını sanıyordum ama öyle değildi. Pürüzsüzdü.

Birden kulağımda bir şey hissettim. "Kulağımı kemiriyor!" diye bağırdım.

Yıldızkız güldü. "Oyun oynuyor. Senden hoşlandı. Özellikle kulaklarından. Sevmediği hiç kimsenin kulağını yalamaz ya da kemirmez. Ama yaladığı bir kulağı tertemiz yapar."

"Gıdıklanıyorum!" dedim. "Dişlerini hissediyorum."

"Orada bir şey bulmuştur. Son zamanlarda kulaklarını yıkamış mıydın?"

"Sana ne."

"Özür dilerim. Özel hayatına karışmak istemezdim."

"Seni affediyorum."

Bir süre sessiz kaldı. Farenin soluk alıp verişlerini duyabiliyordum. Kuyruğu gömlek cebime değiyordu. "Şimdi itiraf etmek ister misin?"

"Neyi?"

"Bir farenin kulağını yalamasından hoşlandığını." Gülümseyerek başımı salladım. "İtiraf ediyorum."

"Neyse," dedi Yıldızkız sonunda. "Bizim artık gitmemiz gerek. İyi geceler de, Zencefil."

Hayır, diye düşündüm, gitmeyin.

"Bir kulağım daha var," dedim.

"Onu da yalarsa, senden ayrılmak istemez. Ben de kıskanırım. Hadi, Zencefil. Veda vakti geldi."

Zencefil tuhaf sesler çıkarmaya devam etti. "Gelmiyor, değil mi?"

"Hayır."

"Öyleyse onu tutup yere bırak."

Ben de öyle yaptım. Ben bırakır bırakmaz fare koşup arabanın öbür tarafına geçti.

Gölge çekildi. Ön kapının açıldığını duydum. "İyi geceler, Leo."

"İyi geceler," diye seslendim.

Gitmek istemiyordum. Oracıkta kıvrılıp uyumak istiyordum. Beynim uyuşmuş gibiydi. Kendime geldiğimde, eve giden yolu yarılamıştım bile.

# ON YEDİNCİ BÖLÜM

Daha iki hafta önce onun benim adımı bildiğini öğrenmiştim, şimdi ise aşk sarhoşuydum. Bulutların üzerinde geziyordum. Işıkların içinde yüzüyor, ayın üzerinde uyuyordum. Okulda da aklım beş karış havadaydı; gülümsüyor, tembel tembel dolaşıyordum. Kevin bana sürekli "Sen âşıksın, kanka," diyordu. Bense sırıtarak karşılık veriyor ve hülyalı hülyalı pencereden dışarıyı izlemeye devam ediyordum.

Bu durum öğle tatiline kadar sürdü. Sonra birden kendime geldim. Okuldaki herkesin bildiğinden emindim. Hepsi beni bekliyor olmalıydı; kantine girdiğimde gözlerini dikip bakacaklardı. Oysa ben spot ışığında kendimi rahatsız hissederdim; hep böyle olmuştu. Kamera arkasında kalmayı tercih ediyordum hep.

Bu yüzden otuz beş dakika boyunca spor malzemeleri odasında saklandım. Yanımda yiyecek bir şey de yoktu ama aç değildim.

Okuldan sonra aramamıza bile gerek kalmadan birbirimizi bulduk.

Zencefil'i çantasından çıkarıp omzuna koydu. "Leo'yla tokalaş, Zencefil."

Tokalaştık.

"Büyülü yerlere inanır mısın?" dedi.

"Benimle mi konuşuyorsun fareyle mi?"

Gülümsedi. "Seninle."

"Bilmiyorum," dedim, "hiç düşünmedim."

"Sana bir yer göstereceğim."

"Ya görmek istemezsem?"

"Sence seçeneğin var mı?"

Gülerek elimi tuttu. Birlikte okuldan çıkıp başka bir dünyaya doğru koştuk.

Epey yürüdük; parkı, MicaTronics'i, golf sahasını geçtik ve çöle geldik. "Burası sana tanıdık geldi mi?" dedi.

Zencefil benim omzumda oturuyordu. Ukuleleyi de ben taşıyordum. "O gün geldiğimiz yer," dedim.

Burun kıvırdı. "Bizim geldiğimiz mi? Ben buraya geliyordum, sen de yarım mil arkamdaydın." Omzumu okşadı. "Beni takip ediyordun."

Omuz silktim. "Ne olmuş yani?"

"Neden takip ediyordun?"

Bunun için bir milyon neden hissediyordum ama sözcüklere dökmem olanaksızdı. "Bilmem."

"Benden hoşlandığın için."

Gülümsedim.

"Benden etkilendin. Güzelliğim karşısında dilin tutuldu. Daha önce hiç bu kadar etkileyici biriyle tanışmamıştın. Uyanık geçirdiğin her dakika beni düşünüyor-

dun. Beni düşlüyordun. Buna dayanamıyordun. Böyle bir güzelliğin gözünün önünde olmamasına izin veremezdin. Beni takip etmek zorundaydın."

Zencefil'e döndüm. Burnumu yaladı. "Kendini bu kadar önemseme. Ben farenin peşindeydim."

Güldü. Çölde şarkılar çınlamaya başladı.

Sonoran Çölü bildiğiniz çöllerden çok farklıdır. Burada bildiğiniz, hani şu ayaklarınızın gömüldüğü kumlardan yoktu. Sadece yerler kum rengiydi ve çakıl taşları vardı.

"O gün sen geri dönüp koşmaya başladığında," dedi, "arkandan seslendim."

"Öyle mi?"

"Fısıldadım."

"Fısıldadın mı? Bunu duymamı nasıl bekledin ki?"

"Bilmiyorum," dedi. "Sadece duyacağını düşündüm."

Omzumda fareyle yürüdüğüm için dik durmaya çalıştım.

"Sen utangaç birisin, değil mi?" diye sordu.

"Neden böyle düşündün?"

Güldü. "Bugün okuldan sonra seni elinden tutup çektiğimde utandın mı? Bütün çocuklar bakıyorlardı."

"Yo."

"Yalan mı söylüyorsun?"

"Evet."

Güldü. Onu güldürmek konusunda başarılıydım.

Birden üzerinde ayçiçeği deseni olan çantasını bir kaktüsün koluna astı ve koşmaya başladı. Ben de ona

katılmak istedim ama elimde ukulele, omzumda da fare olduğu için yapamazdım. Çantasını alıp onu takip ettim.

Biraz sonra durdu ve yeniden yürümeye başladı. "Çığlık at, Leo."

"Efendim?"

"Başını geriye at ve çığlık at. Avazın çıktığı kadar. Kimse seni duymaz."

"Bunu neden yapmak isteyeyim ki?"

Şaşkın gözlerini bana çevirdi. "Neden istemeyesin?"

Zencefil'i işaret ettim. "O çığlık atarsa, ben de atarım." Konuyu değiştirdim. "Şu büyülü yere ne zaman varacağız?" Bunları söylerken kendimi salak hissettim.

"Biraz daha var," dedi.

"Peki büyülü bir yere geldiğini nasıl anlarsın?"

"Görürsün," dedi. Elimi sıktı. "Özel olarak tasarlanmış büyülü yerlerin bulunduğu bir ülke olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır," dedim. "Nerede? Oz'da mı?"

"İzlanda'da."

Bir dakika sonra durdu. "Geldik."

Etrafıma bakındım. Bir yer daha sıradan olamazdı. Ortada yabani otlardan ve bir iki armut ağacından başka bir şey yoktu. "Daha farklı bir yer olacağını düşünmüştüm," dedim.

"Özel? Manzaralı?"

"Evet."

"Burada farklı bir şey var," dedi. "Ayakkabılarını çıkar."

Ayakkabılarımızı çıkardık.

"Otur."

Bağdaş kurarak oturduk. Zencefil de omzundan aşağı atladı.

Yıldızkız, "Dur!" diye bağırdı. Fareyi yakalayıp çantasına koydu. "Baykuşlar, yılanlar filan vardır burada. Zencefil onlar için leziz bir yemek olabilir."

"Evet," dedim, "büyü ne zaman başlıyor?"

Yüzümüz dağlara dönük halde, yan yana oturuyorduk.

"Yeryüzü yaratıldığında başlamış," dedi. Gözleri kapalıydı. Yüzü güneşte altın sarısıydı. "Hiç durmuyor. Hep aynı. Burada."

"Peki biz ne yapıyoruz?"

Gülümsedi. "Sır bu işte." Ellerini kucağına koydu. "Bir şey yapmıyoruz. Ya da hiçbir şey yapmıyoruz sayılır." Yüzünü yavaşça bana doğru çevirdi, gözleri hâlâ kapalıydı. "Senin hiçbir şey yapmadığın oldu mu hiç?"

Güldüm. "Annem sürekli hiçbir şey yapmadığımı düşünüyor."

"Ona bunu söylediğimi söyleme ama annen yanılıyor." Yeniden güneşe döndü. "Tamamen hiçbir şey yapmamak zor. Burada oturmak bile bir şey; bedenlerimiz ısınıyor, zihinlerimiz çalışıyor. İçimizde sürekli bir hareket var."

"Bu kötü mü yani?" dedim.

"Kendi dışımızda neler olup bittiğini anlamak istememiz kötü."

"Gözlerimizle kulaklarımız bunun için değil mi?"

Başını salladı. "Çoğunlukla onlarla ilgili bir sorun

yok. Ama bazen işlere burunlarını sokuyorlar. Yeryüzü bizimle konuşuyor ama duyularımızın çıkardığı gürültü yüzünden onu duyamıyoruz. Kimi zaman onları, duyularımızı silmemiz gerekiyor. O zaman belki yeryüzü bize dokunabilir. Evren konuşur. Yıldızlar fısıldar."

"Ben nasıl bir hiç oldum?"

"Emin değilim," dedi. "Bunun cevabı yok. Kendi yolunu bulmak zorundasın. Bazen kendimi silmeye çalışıyorum. Kocaman, pembe, yumuşak bir silgi hayal ediyorum. İleri geri gidiyor; ayak parmaklarımdan başlıyor, önce parmaklarımı, sonra ayaklarımı siliyor. Sonra ayak bileklerimi... Bu işin kolay kısmı. Zor olan duyularımı silmek; gözlerimi, kulaklarımı, burnumu, dilimi... En son beynimi... Düşüncelerim, anılarım, kafamın içindeki bütün sesler. Düşüncelerimi silmek çok zor." Kıkırdadı. "Eğer iyi bir iş yapmışsam, silinirim. Giderim. Hiçbir şey olurum. O zaman dünya, tıpkı boş bi kâseye dolan su gibi içime serbestçe akabilir."

"Ve?"

"Ve görürüm. Duyarım. Ama gözlerimle ve kulaklarımla değil. Artık dünyanın dışında değilimdir. Gerçek anlamda içinde de değilimdir. Artık benimle evren arasında bir fark yoktur. Sınır kalkmıştır. Ben oyumdur, o da ben. Bir taşımdır, kaktüs dikeni ya da yağmur..." Gülümsedi. "En çok yağmur olmak hoşuma gidiyor."

"Buraya getirdiğin ilk kişi ben miyim?"

Cevap vermedi. Dağlara baktı. Yüzünde daha önce hiçbir yüzde görmediğim bir huzur vardı. "Yıldızkız..."

"Şşşş."

Uzun süre ikimiz de ses çıkarmadık. Yüzümüz batıya dönük halde yan yana oturduk. Gözlerimi kapattım.

Hareketsiz durmaya çalıştım ve onun haklı olduğunu fark ettim. Kollarımla bacaklarımı hareketsizleştirebiliyordum ama içimde sürekli bir hareket vardı. Soluğumun ve kalp atışlarımın, hatta gurultuların hiç bu kadar farkında olmamıştım. Başım da susmak bilmiyordu. Bir sürü soru ve düşünce beynime hücum ediyordu.

Ama denedim. Silgiyi denedim ama ilk ayak parmağımı bile silemedi. Rüzgârda uçan talaş olduğumu hayal etmeye çalıştım. Bir balina beni yuttu. Alka Seltzer gibi suda çözündüm. Hiçbir şey işe yaramadı. Kendimi görünmez yapamadım.

Gizlice ona baktım. Bunu yapmamam gerekiyordu ama yaptım. Kendini sildiği belliydi. Gitmişti. Dingindi. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. Teni altın sarısıydı. Saçları ışıldıyordu. Sanki saçlarının tellerini güneş ışığına batırmış ve şimdi de kurumaya bırakmıştı. Yanımda oturup bunun farkında olmamayı başarabildiği için kıskançlık hissettim. Belki de o harika bir yerdeydi ve ben oraya gidemiyordum.

Sonra fareyi gördüm. Çantanın içinden emekleyerek çıktı. O da kımıldamadan oturdu ve günbatımını izlemeye koyuldu. Gözlerini kocaman açmıştı.

Bunun Yıldızkız'ın ona öğrettiği bir numara olduğunu biliyordum ya da belki taklitçi kemirgen davranışıydı. Yine de daha fazlasının olup olmadığını, hayvanın da kendi başına bir deneyim yaşayıp yaşamadığını merak ettim. Sessizce uzanıp onu kaldırdım. İki elimle tuttum.

Çırpınmadı, yalnızca parmağıma oturup günbatımını izlemeye devam etti. Parmak uçlarımda onun kalp atışlarını hissedebiliyordum. Onu göğsüme yaklaştırdım.

Derin bir soluk aldım ve yeni bir büyü denemesi yapmak için gözlerimi kapattım. Başarılı olduğumu sanmıyorum. Galiba Zencefil benden daha iyi bir silgiydi. Öyle çok çaba harcadım ki. Ama kendimi terk edemedim ve kozmos beni ziyaret etmedi. Saatin kaç olduğunu merak etmekten vazgeçemedim örneğin.

Ama bir şey oldu. Küçük bir şey. Bir çizgiyi geçtiğimi, benim için yeni olan bir bölgeye adım attığımı fark ettim. Huzur ve sükûnetin olduğu bir yerdi burası. Daha önce hiç böyle bir sessizlik ve dinginlik yaşamamıştım. İçimdeki hareket devam ediyordu ama sanki biri düğmesini çevirmiş gibi sesi kısılmıştı. Bu arada kendi farkındalığımı tamamen kaybetmesem de Zencefil'inkini kaybetmiştim. Artık ellerimde onun nabzını ve varlığını hissetmiyordum. Sanki biz artık ayrı değil, birdik.

Güneş dağların ardında battığında, yüzümde bir serinlik hissettim.

Gözlerimin ne kadar kapalı kaldığını bilmiyorum. Açtığımda, o gitmişti. Birden heyecanlanarak çevreme bakındım. Biraz ileride durmuş, gülümsüyordu. Akşam olmuştu. Gözlerim kapalıyken dağların tepesi kararmıştı.

Ayakkabılarımızı giydik. Yola çıktık. Bana sorular sormasını bekliyordum ama sormadı. Birden gökyüzünde ay ve yıldızlar belirdi. Hiç konuşmadan, el ele çölde yürüdük.

# ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Yalnızdık. Okulda bizden başka kimse yoktu.

En azından o günlerde bana öyle geliyordu.

Kendi günümle birlikte, onun gününü de yaşıyordum. Hareketlerini, binanın uzak köşelerindeki varlığını hissediyordum. Sınıfların arasındaki koridorlarda yürürken, onu görmeme gerek yoktu. Orada olduğunu biliyordum. Gülümsediğini görmek için can atıyordum. Birbirimize yaklaştığımızda, çevremizdeki gürültü ve öğrenciler eriyip gidiyordu. Baş başa kalıyorduk. Gülümsüyor, birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk. Yerler ve duvarlar da kayboluyordu. Boşluk ve yıldızlardan ibaret bir evrende iki kişi kalıyordu.

Sonra bir gün hayal ettiğimden daha yalnız olduğumuzu fark etmeye başladım.

Bir perşembe günüydü. Normalde o gün, üçüncü dersten sonra, Yıldızkız ve ben ikinci katta birbirimizin yanından geçecektik. Birbirimize gülümseyecek, selam verecek ve kendi sınıflarımıza doğru yollarımıza devam

edecektik. Ancak ben birden kendimi onun yanında buldum.

"Sana eşlik edeyim mi?" dedim.

Gülümsedi. "Neden olmasın?"

Parmaklarımızı hafifçe birbirine değdirdik ve yürüdük. Bir sonraki dersi birinci kattaydı, bu yüzden en yakın merdivene yürüdük. Yan yana yürüyorduk. İşte o anda fark ettim.

Kimse bizimle konuşmuyordu.

Kimse bize selam vermiyordu.

Kimse bize gülümsemiyordu.

Kimse bize bakmıyordu.

Kalabalık merdivende hiçbir omuz bize dokunmuyor, kimse bize değmiyordu.

Öğrenciler merdivenlerden çıkıp iniyorlardı. Ama ben Yıldızkız'ın konuşmasından başka kimsenin sesini duymuyordum.

En çok gözleri fark ediyordum. Alt basamaklardan yüzler çevriliyordu ama gözler bizimle temas kurmuyordu. Gamma ışınları gibi geçip gidiyorlardı. İçimden kendime bakmak ve orada olduğumdan emin olmak geliyordu.

Öğle yemeğinde Kevin'e, "Kimse bana bakmıyor," dedim.

Sandviçine bakıyordu.

"Kevin!" diye bağırdım. "Şimdi de sen aynı şeyi yapıyorsun."

Bir kahkaha patlattı ve gözlerimin içine baktı. "Özür dilerim."

Genellikle masada başkaları da olurdu. O gün yalnızca biz vardık. Yemeğime uzandım. "Kevin, neler oluyor?"

Önce uzaklara, sonra bana baktı. "Ne zaman fark edeceğini merak ediyordum. Aslında fark etmeyeceğini umuyordum."

"Neyi?"

Ton balıklı sandviçinden bir ısırık aldı. Çiğnedi. Portakal suyunu yudumladı. "Birincisi, mesele sen değilsin."

Geri çekilip ellerimi iki yana açtım. "Ben değil miyim? Bu da ne demek oluyor?"

"Mesele, birlikte olduğun kişi."

Boş gözlerle ona baktım. "Yıldızkız?"

Başını salladı.

"Peki," dedim, "ne olmuş?"

Biraz daha bana baktı, ısırdı, çiğnedi, yutkundu. "Onunla konuşmuyorlar."

"Ne demek istiyorsun? 'Onlar' kim?"

Başıyla diğer masaları ve yemek yiyenleri işaret etti. "Onlar işte."

"Hangileri?"

"Hepsi." Omuz silkti. "Yani hemen hemen." Omzumun üzerine baktı. "Hâlâ onunla birlikte oturan iki kız var."

Arkama dönüp baktım. Eskiden, Yıldızkız'ın popüler olduğu günlerde, öğrenciler onun yanında oturmak için yarışırdı. Şimdi ise sadece o, Dori Dilson ve bir dokuzuncu sınıf öğrencisi vardı.

"Peki," dedim, "tam olarak ne olup bitiyor?"

"Sessiz bir tavır var. Kimse onunla konuşmuyor."

Yine anlamamıştım. "Ne demek istiyorsun? Herkes spor salonunda toplanıp bunun için oylama filan mı yaptı?"

"O kadar resmi bir şey değil. Kendiliğinden gelişip yayıldı."

Ona baktım. "Ne zaman? Ne zaman başladı? Nasıl? Neden?" Bağırmaya başlamıştım.

"Tam olarak bilmiyorum. Sanırım basket maçından sonra. O gün bir sürü insan çok kızdı."

"Basket maçı."

Başını salladı.

"Basket maçı," diye tekrarladım.

Sandviçini bıraktı. "Leo, neden söz ettiğimi bilmez gibi konuşma. Başka bir takım lehine tezahürat yapmak ne demek? Ne sanıyordun, insanların bunu şirin bulacağını mı?"

"Bu kız öyle biri, Kevin. Zararsız. Garip olabilir ama zararsız. Böyle şeyler yapıyor işte."

Ağır ağır başını salladı. "Evet, ben de onu söylüyorum. Sadece bu da değil. Daha bir sürü şey. Bana hiç fark etmediğini söyleme. Domatesi hatırlıyor musun?"

"Kevin, iki ay önce hitabet yarışmasını kazandığında herkes ayağa kalkıp alkışlamıştı."

"Hey," dedi kendini savunur gibi, "bunu onlara söyle."

"Bir kişi domates fırlattı. Sadece bir kişi."

"Evet ama bin kişi aynı şeyi yapmayı istedi. Domates

onun yüzüne geldiğinde insanların nasıl tezahürat yaptığını görmedin mi? Herkes onu suçluyor. Takım yenildiği için. Sezonu yenilgisiz kapatma hayalimiz suya düştü."

Kevin'in hâlâ "onlardan" söz ettiğinden emin değildim.

"Kevin..." Adeta yalvarır gibi konuşuyordum. "O sadece bir ponpon kızdı."

"Leo, sen bana neler olup bittiğini sordun, ben de söyledim." Ayağa kalkıp tepsisini aldı.

O dönene kadar boş iskemleye baktım.

"Kevin... Mutlu yıllar şarkıları, Sevgililer Günü kartları, insanlar için yaptığı onca güzel şey... Bunların bir anlamı yok mu?"

Zil çaldı.

Kevin kitaplarını toplayarak omuz silkti. "Sanırım yok."

O günü ve bunu izleyen günleri paranoya halinde geçirdim. Yıldızkız'la okulda ve okul çevresinde konuşurken, yalnızlığımızın doğasının değiştiğinin farkındaydım. Bu aşkın getirdiği baş başa kalma isteği değil, bir tür izolasyondu. Çevremizde kimse yoktu. Kimseye yol vermek zorunda kalmıyorduk, kimsenin de bize yol vermesi gerekmiyordu. Koridorlarda kalabalıklar bizi görmezden geliyordu. Hillari Kimble dışında. O ne zaman bizi görse yüzünü ekşitiyordu.

Yıldızkız bunların farkında değilmiş gibi davranıyordu. Sürekli kulağıma bir şeyler fısıldıyordu. Bense ona gülümseyip başımı sallarken, ensemin buz gibi olduğunu hissediyordum.

# ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Archie'nin evindeydim. Biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı.

Ona başıma gelenleri anlatınca, hüzünle gülümsedi. "Zavallıcık," dedi, "ağa takılmış bir yunus balığından farkın kalmamış."

Kafatası Barney'i elime aldım. 60 yıl sonra da başka biri Zencefil'in kafatasını mı elinde tutacaktı? "Peki ne yapmalıyım?"

Archie elini salladı. "İşin kolay kısmı bu. Ondan uzak dur, böylece sorun morun kalmaz."

"Harika bir öğüt! Bunun o kadar da kolay olmadığını biliyorsun."

Elbette biliyordu ama bunu benim söylememi istiyordu. Ona Sevgililer Günü'nü, Yıldızkız'ın evinin önünde geçirdiğimiz geceyi ve çölde yürüyüşümüzü anlattım. Aklıma gelen soruyu saçma görünmesine rağmen sordum. "Büyülü yerlere inanır mısın?"

Piposunu ağzından çıkarıp bana baktı. "Kesinlikle."

Kafam karışmıştı. "Ama sen bilim adamısın."

"Ben kemiklerle ilgileniyorum. İnsanın bunca kemiği görüp büyülü yerlere inanmaması olanaksız." Barney'e baktım. Elimde altmış milyon yıl tutuyordum. Archie'ye döndüm. "Neden o da herkes..." Archie sorumu tamamladı... "gibi olamıyor?" Ayağa kalktı. Senyor Saguaro'ya doğru yürüdük. "Tam olarak herkesle aynı olmasını beklemiyorum... Ama Archie..." Durdum. O da durdu. Düşüncelerim ve duygularım karmakarışıktı. Uzun bir süre aptal aptal ona baktıktan sonra, "Karşı takım lehine tezahürat yapıyor!" dedim.

Archie sözlerimi daha iyi sindirmek istercesine, piposunu ağzından çıkardı Başını salladı. "Ah, evet." Yürümeye devam ettik.

"Onu sözcüklere dökmek kolay değil, değil mi?" dedi Archie fısıltı gibi bir sesle.

Başımı iki yana salladım.

"Olağandışı bir kız," dedi. "İnsan bunu ilk bakışta anlıyor. Ailesi ise son derece sıradan. Bu kız nasıl böyle olmuş, diye soruyordum kendime. Bazen onun bana ders vermesi gerektiğini düşünüyorum. Çoğumuzun farkında olmadığı bir şeylerle ilişki içinde sanki." Bana baktı. "Hım?"

Bu kez başımı evet der gibi salladım.

"Biliyorsun, çoğumuzun geldiği bir yer var ama bunu pek düşünmüyoruz. Her gün belki bir dakikadan kısa bir süre farkında oluyoruz."

"Nedir o?" diye sordum.

"Çoğumuz sabahları fark ediyoruz bunu. Uykudan uyandığımızda ve henüz tam olarak ayılmadığımızda. O birkaç saniye içinde çok ilkel oluyoruz. En uzaktaki

atalarımızın uykusundan uyanıyoruz. Henüz biçimlenmemiş ve medenileşmemiş halde. Kendimiz olarak tanıdığımız insanlardan farklı. Sonra.."

Piposundan bir nefes aldı. "Sonra gözlerimizi açıyoruz ve önümüzde bir gün uzanıyor."

Archie'nin sözlerinin birçoğu gibi bunları anlamak için de zamana ihtiyacım vardı.

"Ondan nefret ediyorlar," dedim.

Durdu. Merakla bana baktı. Geri dönüp yürümeye başladık. Elini omzuma koydu. "Senyor Saguaro'ya danışalım."

Biraz sonra dev bitkinin önünde duruyorduk. Archie onunla konuşurken çok saygılı davranırdı.

"İyi günler, Senyor Saguaro," diye söze başladı. "Sanırım dostum ve derneğimizin üyesi Bay Barlock'u tanıyorsunuz." Kulağıma eğilerek fısıldadı. "Üzgünüm ama konuşmanın devamını İspanyolca yapmam gerek. Hassas konularda bunu tercih ediyor," dedi ve İspanyolca bir şeyler söylemeye başladı.

Bitirince bana baktı. "Ondan sorular istedim."

"Sorular mı?" diye fısıldadım. "Ya cevaplar?"

Başını yana eğmişti. "Şşş," dedi gözleri kapalı bir halde.

Bekledim.

Sonunda başını sallayarak bana döndü. "Saygıdeğer Senyor yalnızca bir soru olduğunu söylüyor."

"Neymiş o?" dedim.

"Sana tercüme edeyim: Kimin ilgisinin senin için daha önemli olduğunu soruyor. Yıldızkız'ın mı diğer-

lerinin mi? Her şey buna bağlı olarak gelişecekmiş." Senyor'u da Archie'den daha fazla anladığımdan emin değildim. Ama bir şey söylemedim. Eve gittim.

O gece yatağımda yatarken aslında soruyu çok iyi anladığımı fark ettim. Sadece buna cevap vermek istemiyordum.

# YİRMİNCİ BÖLÜM

Basketbol turnuvasının sonuçları iki haftada bir okul bahçesindeki sütuna asılıyordu. Herkes heyecanla finalleri bekliyordu.

Bu arada Yıldızkız ise kendi turnuvasıyla, yani hitabet yarışmasıyla ilgileniyordu. İkinci turu da geçmişti. Şimdi sırada 3 Nisan'da Phoenix'te yapılacak büyük final vardı.

Sınıfta Yıldızkız'ın kazandığı duyurulunca içimden çığlık atmak geldi ama kendimi tuttum. Bazıları yuh çektiler.

Yıldızkız finallere hazırlanırken benimle birlikte çalışıyordu. Sık sık çöle gidiyorduk. Not tutmuyordu, sözleri ezberliyormuş gibi bir hali de yoktu. Her defasında farklı bir konuşma yapıyordu. Araya yeni malzemeler ekliyordu. Kelimeleri son derece usta bir biçimde kullanıyordu.

Yerde bağdaş kurarak oturuyordum. Zencefil de benim kucağımda oturuyordu. Konuşma bittiğinde heyecanla el çırpıyordum.

Elbette başka şeyler de yapıyorduk. Yürüyorduk. Konuşuyorduk. Bisiklete biniyorduk. Benim ehliyetim olsa da, ona eşlik edebilmek için ikinci el ucuz bir bisiklet almıştım. Bazen o önden gidiyordu, bazen de ben. Mümkün olduğunda bisikletlerimizi yan yana sürüyorduk.

O, günlerimi aydınlatan bir ışıktı.

Bana merak etmeyi öğretmişti. Gülmeyi öğrenmiştim. Mizah duygum her zaman vardı ama eskiden kahkaha atmaz, gülümsemekle yetinirdim. Şimdi ise bol bol kahkaha atıyordum.

Her şeyi görüyordu. Ben, dünyada görmeye değer bu kadar çok şey olduğunu bilmiyordum.

Sık sık kolumu çekiştiriyor ve "Bak!" diyordu.

Etrafıma bakınıyor ve bir şey göremiyordum. "Nerede?"

İşaret ediyordu. "İşte."

Önceleri yine göremiyordum. Bazen bir kapı eşiğini, bazen bir insanı, bazen de gökyüzünü işaret ediyordu. Ama gözlerim bu tür şeylere öylesine alışkındı ki, hepsini "hiçbir şey" olarak algılıyordu. Hiçlerin gri dünyasında yaşıyordum.

Bir süre sonra daha iyi görmeye başladım. "Bak!" dediğinde ve onun parmağını takip ettiğimde görüyordum. Yavaş yavaş bu bir yarışmaya dönüştü. Kim daha önce görecek? Ondan önce davranıp, "Bak!" diyerek işaret ettiğimde kendimi yıldızlı pekiyi almış bir öğrenci gibi hissediyordum.

Yıldızkız gördüklerini hissediyordu aynı zamanda.

Gözleri yüreğine sesleniyordu. Örneğin bankta oturan yaşlı bir adam onu ağlatıyordu. Sürü halinde yürüyen karıncaları görünce kahkahalarla gülüyordu. Kapıların farklı renkleri içerde yaşayanları merak etmesine yol açıyordu. Bazen kapıyı çalmak istiyordu, ona zor engel oluyordum.

Bana okul gazetesinin başına geçmesi halinde hangi sayfaya hangi başlıkları atacağını söylüyordu. Ona, ileride televizyonda yönetmen olmak istediğimi itiraf etmiştim. O da bana yemek kamyoneti şoförü olmak istediğini söyledi.

"Efendim?" dedim.

"Düşünsene," dedi. "İnsanlar öğlene kadar deli gibi çalışıp acıkacaklar. Sonra başlarını kaldırdıklarında beni görecekler! Böylece onları mutlu edebileceğim."

Bir gün elinde bir menekşeyle çıkageldi.

"Bunu kime getirdin?" dedim.

"Aslında tam olarak emin değilim," dedi. "Ama Marion Drive Caddesi'nde oturan biri ameliyat olmak için hastaneye yatmış. Ben de bu çiçeği kapıya bırakırsam, evde kalan kişinin neşelenebileceğini düşündüm."

"Bunları nereden öğreniyorsun sen?" dedim.

Gülümsedi. "Kendi yöntemlerim var."

Marion Drive'a gittik. Yıldızkız menekşeyi kurdeleyle bağlayıp kapıya astı.

Geri dönerken, "Neden üzerinde adının yazılı olduğu bir kart filan bırakmadın?" dedim.

Sorum onu şaşırttı. "Neden bırakayım?"

Ben de bu soruya şaşırdım. "Bilmiyorum ama insan-

lar genellikle bunu yaparlar. Hediye verdiklerinde, bunun nereden geldiğinin bilinmesini isterler."

"Bu önemli mi?"

"Evet, sanırım."

Birden aklıma bir şey geldi ve aniden fren yaparak durdum. Yıldızkız da önümde durdu.

"Leo, ne oldu?"

"O sendin."

"Ben mi?"

"İki yıl önce. Doğum günümde. Ön kapıda bir paket bulmuştum. Üzerinde kirpi resmi olan bir kravat. Kimin getirdiğini hiçbir zaman öğrenemedim." Gülümsedi. "Bir sır."

"Nereden bulmuştun onu?" dedim.

"Bulmadım. Annem yaptı."

Bu konuda pek konuşmak istemediği belliydi. Bisikletine bindi. Yolumuza devam ettik.

Arkasından baktım. Yüz yıl öncesinden kalma bir fotoğraf gibiydi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

# YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Hafta sonları ve yemeklerden sonra, menekşeler dağıtıyorduk. Bir de üzerinde TEBRİKLER! yazan balonlar. Kartlar ve küçük hediyelik eşyalar. Yıldızkız kendi kartlarını kendi yapıyordu. Çok iyi bir ressam değildi. Çöpten adamlar çiziyordu. Kızların hepsinin üçgen etekleri vardı. Yine de bu kadar içten kartlar görmemiştim hiç. Manevi değerleri çok büyüktü. Bu arada hiçbirine adını yazmıyordu.

Ancak sonunda, yalvarmalarım sonucunda, bana insanların hayatında olup bitenleri nereden bildiğini itiraf etti. "Çok basit," dedi. Günlük gazeteleri okuyordu. Manşetleri, birinci sayfayı, spor, magazin ya da çizgi roman sayfasını değil. Daha çok insanların dikkat bile etmediği yerlerle ilgileniyordu. Hastane haberleri, ölüm ilanları, doğum günü ve evlilik duyuruları, yaklaşmakta olan olaylar listesi...

"Yani hepsi bu mu?" dedim. "Gazeteleri okuyorsun?"

"Hayır," dedi. "Bir de saçlarımı kestirdiğim bir yer var. Orada da bir sürü şey duyuyorum. Bir de duyuru panoları var tabii. Kasabada kaç tane böyle pano olduğunu biliyor musun?"

"Tabii," dedim ciddi bir tavırla. "Her gün sayıyorum."

"Ben de öyle," dedi, şaka yapmıyordu. "Bugüne dek kırk bir tane saydım."

"Bu panolardan ne öğreniyorsun?"

"Şey... biri yeni bir işyeri açmış... Biri köpeğini kaybetmiş. Birinin sevgiliye ihtiyacı var."

"Kim bunun için ilan asar ki?" dedim. "İnsan nasıl o kadar çaresiz bir duruma düşer?"

"Yalnız insanlar düşebilir," dedi. "Yaşlılar da bir can dostu arayabilir."

Yıldızkız'ı karanlık bir odada yaşlı bir kadınla otururken düşündüm. Kendimi aynı şeyi yaparken hayal bile edemiyordum. Bazen benden ne kadar farklı görünüyordu.

Pisa Pizza'dan geçiyorduk. "Şurada bir duyuru panosu var," dedi.

Pano hemen kapının yanındaydı. Üzerinde bir sürü kartvizit ve not kâğıdı vardı. Birinde "Aklınıza gelen her iş için Mike'ı seçin" yazıyordu. "Sence bu ne anlama gelebilir?" dedim.

"Mike işini kaybetmiş olabilir. Şimdi ne iş olsa yapıyordur. Belki de düzenli bir işi vardır ama geçimini sağlamaya yetmiyordur."

"Peki onun için ne yapabilirsin?"

"Ah, bilmiyorum. Annemlerin yaptırmak istedikleri

bir iş olabilir. Ya da benim. Belki de ona yalnızca kart gönderirim."

"Ne tür bir kart?"

"Başını dik tut kartı." Beni dürttü. "Hey, bir kart oyunu oynamak ister misin?"

İçimden bir ses onun poker oynamayı kastetmediğini söylüyordu. "Elbette," dedim.

Bu oyunu kendisinin icat ettiğini söyledi. "İhtiyacın olan tek şey gözler. Kendi gözlerin ve diğer kişinin gözleri. Sokaktan, alışveriş merkezinden ya da herhangi bir yerden birini seçiyorum. Onu on beş dakika takip ediyorum. Sonunda onun ne tür bir karta ihtiyaç duyduğunu tahmin ediyorum."

"İyi de kartı nasıl göndereceksin?" dedim. "Adresini bile bilmiyorsun."

"İşte bu yüzden bu bir oyun. Sırf eğlence için oynayacağız," dedi.

Alışveriş merkezine gittik. Bütün bir öğleden sonra bu oyunu oynadık. Ve gerçekten çok eğlendik.

Yıldızkız seçtiğimiz kişi hakkında uzun uzun yorum yapıyordu. Ona bunları nereden bildiğini sorduğumda sadece tahmin ettiğini söyledi.

Ben de hiç tanımadığım bu insanlara kendimi ne kadar yakın hissettiğimi fark edip çok şaşırdım.

Bu arada bütün gün Yıldızkız yere bozuk para düşürdü. Hiçbirini de yerden almadı.

"Bozuk paralardan nefret ediyorum," dedi. "Cebimde şangır şungur ses çıkarıyorlar."

"Bir yıl içinde ne kadar para düşürmüş olabileceğinin farkında mısın?" dedim.

"Sen yolda parayı bulan küçük çocuğun yüzündeki ifadenin farkında mısın?" dedi.

Cüzdanı tamamen boşaldığında, geri döndük. Beni evlerine yemeğe davet etti.

# YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Archie, Caraway'lerin normal insanlar olduğunu söylemişti ama ben Yıldızkız'ın sıradan bir aileden geldiğine inanamıyordum. Sanırım 1960'lardan kalma dağınık bir hippie ailesi hayal ediyordum. Savaşma seviş... Annesi uzun etek giyecek, saçına çiçek takacaktı. Babasının giysileri yırtık pırtık olacaktı. Duvarlarda posterler, loş ışıklar bekliyordum.

Bu yüzden çok şaşırdım. Annesi bir şort ve kolsuz tişört giymişti; çıplak ayağıyla dikiş makinesinin pedalını çeviriyordu. Bir oyun için Rus köylüsü kıyafeti dikiyordu. Bay Caraway ise pencere pervazlarını boyuyordu. Saçları rastalı filan değildi; hatta pek saçı olduğu söylenemezdi. Ev de herhangi birinin evi olabilirdi. Mobilyalar sadeydi, parke yerlere kilimler atılmıştı.

Yıldızkız'ın odası için de aynı şeyler geçerliydi. Zencefil'in mavili sarılı köşesi sayılmazsa, bu oda herhangi bir liseli kıza ait olabilirdi. Kapıda dikildim. "Ne?" diye sordu.

"Şaşırdım," dedim.

"Neye?"

"Odanın farklı olacağını sanıyordum."

"Nasıl?"

"Bilmem... Daha çok... sen..."

Gülümsedi. "Süs ve kart yapım aletleri filan mı?"

"Onun gibi bir şey."

"Orası benim ofisim," dedi. Zencefil'i köşesinden çıkardı. Fare, yatağın altına girdi. "Burası benim odam."

"Senin ofisin mi var?"

"Evet." Ayağını yatağın altına soktu. Çıkardığında, üzerinde Zencefil vardı. "Bütün işlerimi yapabileceğim, kendime ait bir yerim olsun istedim. Oldu da." Zencefil odadan çıktı.

"Nerede?" dedim.

Parmağını dudaklarına götürdü. "Sır."

"Bilen birini tanıdığıma dair bahse girerim," dedim. Kaşlarını kaldırdı.

"Archie."

Gülümsedi.

"Senden çok söz etti," dedim. "Seni seviyor."

"O da benim için dünyalar kadar önemli," dedi. "Onu büyükbabam gibi görüyorum."

Odada iki şey dikkatimi çekti. Biri, yarısı kum rengi saçlarla dolu tahta bir kâseydi.

"Senin mi?" dedim.

Başını salladı. "Yuva malzemesi arayan kuşlar için. Baharda dışarı çıkarıyorum. Küçüklüğümden beri yaparım bunu."

Diğer şey bir kitap rafının üzerinde duruyordu. Yumruğum büyüklüğünde küçük bir vagondu bu. Tahtadan yapılmıştı, antika bir oyuncağa benziyordu. İçi çakıl taşlarıyla doluydu. Tekerleklerinin yanında da çakıl taşları vardı.

"Taş mı biriktiriyorsun?"

"O benim mutlu vagonum," dedi. "Aslında mutsuz vagon olarak da adlandırılabilirdi ama ben mutluyu tercih ediyorum."

"Neyle ilgili?"

"Kendimi nasıl hissettiğimle. Bir şey beni mutlu ettiğinde, vagona bir çakıltaşı koyuyorum. Mutsuz olduğumda, bir çakıltaşını alıyorum. Toplam yirmi taş var." Taşları saydım. "Şu anda vagonda on yedi taş var değil mi?"

"Evet."

"Yani bu çok mutlu olduğun anlamına mı geliyor?"

"Evet."

"Bugüne kadar vagonda en çok kaç taş oldu?" Gülümsedi. "Şimdiki kadar." Bana baktı. "Genellikle daha dengelidir. On civarında taş olur. Biraz artar, biraz azalır. Hayat gibi."

"Vagonun boşalmaya yüz tuttuğu oldu mu hiç?"

"Ah..." Gözlerini önce tavana dikti, sonra kapattı. "Bir keresinde üç taşa düşmüştü."

Şoke olmuştum. "Ciddi misin?"

"Neden bu kadar şaşırdın?"

"Sen hiç o kadar mutsuz olacak birine benzemiyorsun."

Raftan bir taş aldı ve gülümseyerek vagona attı. "Eh, bana Bayan Sürpriz diyebilirsin."

Yemekte aileye katıldım. Üçümüz köfte yedik. Dördüncümüz -kim olduğunu bilin bakalım- katı bir vejetaryendi. Yıldızkız tofu köftesi yedi.

Annesi ona "Yıldızkız" ya da "Yıldız" diye seslenirken, Jennifer der gibi doğal bir tavırla yapıyordu bunu.

Yemekten sonra kapıda oturduk. Yıldızkız fotoğraf makinesini çıkardı. Sokakta oynayan çocukların resimlerini çekti.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordum.

"Kırmızı şapkalı oğlanı görüyor musun? Adı Peter Sinkowitz. Beş yaşında. Onun biyografisini hazırladığımı söyleyebilirim."

Yine beni şaşırtmıştı. "Biyografi mi? Bunu neden yapıyorsun?"

"Bir gün biri karşına çıkıp sana 'Leo Barlock'un Hayatı' adında bir kitap verse hoşuna gitmez miydi? Küçüklüğünde yaptığın her şeyin bir kaydı... Günlük gibi... Artık hatırlamadığın günlerden kalma... Böyle bir şey senin için çok değerli olmaz mıydı?"

Şöyle bir düşündüm. Altı yaşında oluşumun üzerinden on yıl geçmişti. Yıldızkız bir konuda haklıydı. O günleri hatırlamıyordum. Ama pek umursamıyordum da.

"Hayır," dedim. "Sanmam. Hem bunu ailesi yapmıyor mudur sence? Aile albümü falan?"

"Elbette yapıyordur," diye karşılık verdi. "Ancak onlar poz verip gülümserken çekilen resimler. Bunlar ka-

dar gerçek değil. Onun büyüdüğünde bu resimleri çok değerli bulacağından eminim." Beni dirseğiyle dürttü. "Neden öyle bakıyorsun?"

"Efendim?"

"Çok komik bakıyorsun. Ne oldu?"

"Sen aziz olmaya filan mı niyetlendin?"

Bunu söyler söylemez pişman oldum. Bana bakmakla yetindi, gözlerinde acı vardı.

"Özür dilerim," dedim. "Ben şaşırdım da..."

"Neye şaşırdın?"

Güldüm. "Neye şaşırabilirim? Sen beni şaşırtıyorsun. Baksana... Bugün cumartesi. Bütün gün seninleyim ve sen bütün günü insanlar için bir şeyler yaparak geçirdin. Ya onlarla ilgilendin ya onları takip ettin ya da fotoğraflarını çektin."

Gözlerini kırpıştırdı. "Yani?"

"Yani... ben ne dediğimi bilmiyorum."

"İnsanlar konusunda takıntılı olduğumu söylemeye çalışıyorsun sanki. Öyle mi?"

Kocaman gözlerinin etkisine kapılmamak için çaba sarf etmek zorundaydım. "Sen farklısın," dedim. "Bu kesin."

"Sen farklı olanlardan hoşlanmaz mısın?"

"Elbette hoşlanırım," dedim belki de fazla aceleci davranarak.

Sanki birden beyninde şimşek çakmış gibi yüzü aydınlandı. "Ben senin sorununun ne olduğunu biliyorum."

"Öyle mi?" dedim. "Neymiş?"

"Kıskanıyorsun. Ben başka insanlarla ilgilenip seni ihmal ettiğim için mutsuz oluyorsun."

"Doğru," dedim burun kıvırarak. "Peter Sinkowitz'i kıskanıyorum."

Ayağa kalktı. "Beni sadece kendine istiyorsun, değil mi?" Bana iyice yaklaştı. Burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu. "Değil mi Bay Leo?" Kollarını boynuma doladı.

Evdekiler bizi her an görebilirlerdi. "Ne yapıyorsun?" dedim.

"Seninle ilgileniyorum," dedi. "İlgi istemiyor musun?"

Dengemi korumakta güçlük çekiyordum. "Bilmem," dediğimi duydum.

"Çok aptalsın," diye fısıldadı kulağıma.

"Öyle mi?"

"Evet. Vagonumda neden on sekiz taş var sanıyorsun?" Birden dudaklarını yanağımda hissettim.

# YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Baş başa kaldığımızda, okul dışındaki zamanlarda çok iyi vakit geçiriyorduk. Uzun yürüyüşler yapıyor, kasabaya, çöle, onun büyülü yerine gidiyorduk. Parklarda oturup insanları izliyorduk. Hafta sonları Arcliie'yi ziyaret ediyorduk. Verandada bir sürü şeyden söz edip bol bol gülüyorduk. Pizza yiyorduk. Sorunlarımızı unutuyorduk. Hafta sonlarına bayılıyordum.

Okulda bana karşı da tepki başlamıştı. İnsanlar benimle konuşmaktan, göz göze gelmekten kaçınıyorlardı. Bununla mücadele ediyordum. Sınırlarını test ediyordum. Bahçede, ders aralarında, kantinde birilerine sesleniyor, karşılık verip vermeyeceklerini görmek istiyordum. Biri dönüp başını salladığında minnet duyuyordum. Biri benimle konuştuğunda, hele bunu ben konuşmadan yapmışsa, içimden ağlamak geliyordu. Varlığımı teyit etmek için başkalarının ilgisine bu kadar ihtiyaç duyduğumu daha önce hiç fark etmemiştim.

Tepki görmek bana Yıldızkız'a verdiğinden daha çok acı veriyordu. O, yok sayıldığını fark edemeyecek kadar meşguldü. Hatta doğum günlerinde insanlara ukulele serenatları yapmaya, onların masalarını süslemeye ve etrafa kibarlık yaymaya devam ediyordu. Tepkileri fark etse bile umursamayacaktı belki.

Bunun neden başıma geldiğini anlıyordum. Diğer öğrencilerin gözünde, Yıldızkız benim kimliğimin bir parçasıydı. Ben onun erkek arkadaşıydım. Bay Yıldızkız'dım.

İnsanlar benim hakkımda konuşuyorlardı. Karşı takım lehine tezahürat yaparak kendi takımının yenilmesine neden olan bir ponpon kızın yanında durduğum için yüzüme olmasa da arkamdan bir sürü şey söylüyorlardı. Yıldızkız'dan nefret ediyorlardı ve onu hiç affetmeyeceklerdi.

Yıldızkız'ın aksine, ben bu öfkenin farkındaydım. Görüyordum. Duyuyordum. Anlıyordum. Ama kimin hatırı için acı çekiyordum? Durmadan Senyor Saguaro'nun sorusunu düşünüyordum. Kimin ilgisi benim için daha önemliydi; Yıldızkız'ın mı başkalarının mı?

Kızgındım. Seçmek zorunda kaldığım için kızgındım. Seçim yapmayı reddediyordum. Hayatımı Yıldızkız ya da diğerleri olmadan hayal etmeye çalışıyordum. İki türlüsü de hoşuma gitmiyordu. Her zaman böyle olmayacakmış gibi davranıyordum. Bir gün Yıldızkız diğerlerine daha çok benzeyecekti; onlar da Yıldızkız'dan daha fazla hoşlanacaklardı. Sonunda da ben hepsine sahip olacaktım.

Sonra bir gün Yıldızkız bu hayalin hiçbir zaman gerçekleşmeyeceğini anlamama neden olan bir şey yaptı.

# YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

O gün herkes okul bahçesindeki sütundan söz edip duruyordu. Bense ne olduğunu anlayamamıştım.

Üçüncü dersimiz İspanyolcaydı. Camdan dışarı bakarken, birden sütunda bir şey yazılı olduğunu fark ettim. Bunu okumak için dışarı çıkmama gerek yoktu. Bir uçaktan bile okuyabilirdim. Sütuna nerdeyse çarşaf büyüklüğünde bir afiş asılmıştı. Üzerinde kalp içinde şu sözler yazıyordu:

YILDIZ KIZ LEO'YU SEVİYOR

İçimden önce İspanyolca öğretmenini cama doğru sürüklemek ve ona, "Bakın! Beni seviyormuş!" demek geldi. Sonra da dışarı koşup o afişi sökmek istedim.

O güne dek hiç böylesine doğrudan bir hedef olmamıştım. Kendimi sahnede çırılçıplak kalmışım gibi hissediyordum.

Ne derslere ne de başka bir şeye konsantre olabiliyordum. Altüst olmuştum.

O gün yemekte Yıldızkız'a bakmaya bile korktum. Kevin'le konuşmaya çalıştım. Yıldızkız'ın varlığını, gözlerini hissedebiliyordum. Başımı çevirip baktığımda, bana gülümsediğini gördüm. Hemen yemeğimi bitirdim ve Kevin'le birlikte oradan kaçtım.

Sonunda bahçeye çıkma cesaretini gösterdiğimde, birinin afişi yırtmış olduğunu gördüm.

Okuldan sonra Yıldızkız beni buldu. "Leo! Leo!'" diye seslenerek arkamdan koştu. Yanıma geldiğinde gözleri parlıyordu. "Gördün mü?"

Başımı salladım. Yürümeye devam ettim.

"E? Ne düşünüyorsun?"

Ne diyebilirdim? Onu incitmek istemiyordum. Sadece omuz silktim.

"Çok etkilendin demek!" Benimle dalga geçiyordu. Çantasından faresini çıkardı. "Belki de utanmıştır, Zencefil. Belki sana afişi görünce ne kadar heyecanlandığını söyler."

Sinirlenmiştim. Fareyi itip yere düşmesine neden oldum.

Yıldızkız onu yerden alıp okşadı. Yüzüne bakamıyordum. Arkamı dönüp tek başıma yürüdüm.

"Sanırım gelip konuşma provamı dinlemek istemiyorsun?" diye seslendi.

Cevap vermedim. Arkama dönüp bakmadım.

Ertesi gün afişin etkilerini gördüm. Kevin ve başka birkaç arkadaştan başka kimse benimle konuşmuyordu. İnsanlar yanımdan kaçarcasına geçiyorlardı. Kapılar yüzüme kapanıyordu. Hiçbir sohbet ya da gülüşmeye dahil olamıyordum.

Öğlen yemekte, "Görünmez oldum," dedim Kevin'e. "Kimse beni duymuyor. Kimse beni görmüyor."

Kevin saatine bakarak başını salladı.

"Bu ne kadar devam edecek?" dedim.

Omuz silkti.

"Ne yaptım ki ben?" Sesim fazla yüksek çıkmıştı.

Lokmasını çiğnedi. Bana baktı. Sonunda, "Sen ne yaptığını biliyorsun," dedi.

Ona delirmiş gibi baktım. Biraz daha üsteledim. Ama elbette çok haklıydı. Ne yaptığımı çok iyi biliyordum. Okulda sevilmeyen birine bağlanmıştım. Suçum buydu.

# YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Günler geçiyordu. Yıldızkız'dan kaçmaya devam ediyordum. Onu istiyordum. Diğerlerini de istiyordum. Görünüşe göre ikisine birden sahip olamayacaktım. Ben de kaçıp saklanıyordum.

Ama Yıldızkız benden vazgeçmiyordu. Sürekli beni izliyordu. Bir gün okuldan sonra beni televizyon stüdyosunda buldu. "Bay Barlock," dedi, "konuşmamız gerek." Herkes bize bakıyordu. Onun peşinden dışarı çıkmaktan başka çarem yoktu.

Bahçede bir banka oturduk.

"Evet," dedi, "ayrılıyor muyuz?"

"Ben ayrılmak istemiyorum," dedim.

"Öyleyse neden benden saklanıyorsun?"

Onunla konuşmak zorundaydım. "Bir şeylerin değişmesi gerek," dedim. "Tek bildiğim bu."

"Yani giysi değiştirmek gibi mi? Ya da lastikleri değiştirmek?"

"Hiç komik değilsin. Ne demek istediğimi biliyorsun."

Üzgün olduğumu anlayınca yüzü değişti.

"İnsanlar benimle konuşmuyorlar," dedim. Ona baktım. "Buraya taşındığımızdan beri tanıdığım insanlar benimle konuşmuyor. Beni görmüyorlar bile." Uzanıp saçımı okşadı. Gözlerinde hüzün vardı. "Üzgünüm," dedi. "İnsanların seni görmemesi hiç eğlenceli değil."

"Sen söylesene. Hiç kimsenin seninle konuşmaması canını sıkmıyor mu?"

Gülümsedi. "Dori benimle konuşuyor. Sen konuşuyorsun. Archie, ailem ve Zencefil konuşuyor. Senyor Saguaro bile konuşuyor. Ben de kendimle konuşuyorum." Başını yana eğdi. "Yoksa sen artık benimle konuşmayacak mısın?"

"Soru bu değil," dedim.

"Ne peki?"

"Hiç umurunda değil, değil mi?"

Ayağa fırladı. "Leo, bunu nasıl söylersin? Benimle her yere geldin. Birlikte kartlar ve çiçekler dağıttık. Şimdi bunu..."

"Onu demek istemiyorum. İnsanların ne düşündüğünü umursamadığını söylüyorum."

"Senin ne düşündüğünü umursuyorum..."

"Biliyorum. Ben okuldakileri ve kasabadakileri kastediyorum. Herkesi..."

"Herkes mi?"

"Evet. Herkesin ne düşündüğünü umursamıyorsun. Hatta bunu bilmiyorsun."

"Sen biliyor musun?"

"Evet. Ben herkesle iletişim halindeyim. Ben onlardan biriyim. Nasıl bilmem?"

"Peki bu önemli mi?"

"Elbette önemli. Baksana. Okulda kimse bizimle konuşmuyor. Başka insanların ne düşündüğünü umursamazlık edemezsin. Karşı takımın lehine tezahürat yapamazsın. Şu Kovac meselesi neydi Tanrı aşkına?"

"Kovac da kim?"

"Maçta bileğini kıran basketbol yıldızı."

"Ne olmuş ona?"

"Ne mi olmuş? Çocuğun başını kucağına aldın!"

"Acı çekiyordu."

"O düşmandı Yıldızkız! Susan! Her neyse işte..." Susan'ı duyunca gözlerini kırpıştırdı.

"Orada kendi taraftarı olan bir sürü insan vardı. Onlar Kovac'la ilgilenirlerdi. Neden buna fırsat vermedin?"

"Bilmem," dedi. "Hiç düşünmedim. Sadece yaptım."

İçimden, "İyi, umarım tatmin olmuşsundur, çünkü şimdi bu yüzden herkes senden nefret ediyor," demek geldi ama sonra yüreğim elvermedi.

Şimdi de onun için üzülüyordum. Yanına oturup elini tuttum. Gülümsedim. "Yıldızkız, her şeyi kendi kafana estiği gibi yapamazsın. Eğer daha önce okula gelmiş olsaydın bunu anlardın. Dünyanın geri kalanını umursamıyormuş gibi davranamazsın."

Gözlerini kocaman açtı. "Öyle mi?"

"Yoksa yapayalnız kalırsın."

Yıldızkız düşünceli düşünceli başını salladı. Sonra bana sarıldı. Birlikte eve doğru yürüdük.

Bu konuşmalar bir iki gün devam etti. Ona her şeyi açıklamaya çalıştım. Herkes için tezahürat yapamayaca-

ğını söyledim. "Neden olmasın?" dedi. Bir insanın herkese ait olamayacağını, bir gruba ait olabileceğini söyledim. "Neden olmasın?" dedi. Bir yabancının cenazesine gidemeyeceğini anlattım. "Neden olmasın?" dedi. İnsanların özel hayatına saygı duyulması gerektiğini açıklarken çok sıkıntı çektim. Herkesin doğum gününde ukulele çalıp şarkı söylemesinin ne sakıncası olduğunu anlayamıyordu bir türlü.

Sonunda bir gruba ait olmanın önemli bir dürtü olduğunu, kendisinin de bize biraz daha benzemek için çaba sarf etmesi gerektiğini söyledim.

Neden, dedi.

Bunu açıklamak zor, dedim.

Söyle, dedi.

Çünkü kimse seni sevmiyor, dedim. Neden bu. Kimse seni sevmiyor.

Kimse mi? diye sordu. Hiç kimse mi?

Aptalı oynamaya çalıştım ama işe yaramadı. Hey, dedim, bana bakma. Onlardan söz ediyoruz. Onlar. Her şey benim elimde olsaydı, hiçbir şeyi değiştirmezdim. Ben senden olduğun gibi hoşlanıyorum. Ama yalnız değiliz, değil mi? Onlarla birlikte bir dünyada yaşıyoruz.

Kendimi kastetmedim. Değişmezsen beni unut demedim. Bunu asla söylemedim.

İki gün sonra Yıldızkız kayboldu.

# YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Onu genellikle bahçede görürdüm ama o gün görmedim. Yemekte de etrafıma bakındım ama Yıldızkız ortalarda yoktu.

Kantinden çıkarken, arkamda bir kahkaha duydum. Sonra Yıldızkız'ın sesi geldi. "Burada insanların dikkatini çekmek için ne yapmak gerek?"

Dönüp baktım ama o değildi. Karşımda durmuş bana gülümseyen kız kot pantolon ve sandalet giymişti; tırnaklarında kıpkırmızı ojeler vardı. Ruj sürmüştü; gözlerine kalem çekmişti, yüzük ve küpe takmıştı.

Bir yandan çok yabancıyken bir yandan da son derece tanıdık görünüyordu. "Yıldızkız?" diye fısıldadım.

"Yıldızkız mı? O ne biçim isim öyle? Benim adım Susan."

Yıldızkız gitmiş, yerine Susan gelmişti. Susan Julia Caraway.

Gözlerimi ondan alamıyordum. Kitaplarını kolunun altına almıştı. Ayçiçeği desenli çantası yoktu. Faresi ve

ukulelesi de yoktu. Harika ve göz kamaştırıcı şekilde sıradan görünüyordu. Okuldaki diğer kızlardan bir farkı yoktu. Yıldızkız kaybolmuş, onun yerine Susan gelmişti. Bana göz kırptı. "Ne oldu sana tatlım?" dedim onu kolundan tutarak. Herkesin bize bakması umurumda değildi. Hayatımda hiç bu kadar mutlu ve gururlu olmamıştım.

Artık her yerde el ele dolaşıyorduk. Kantinde de onu bizim masamıza oturttum. Dori'yi de davet etmek istedim ama o ortalarda yoktu. Kevin ve Susan bir yandan sandviçlerini yiyorlar, bir yandan da Tanık İskemlesi'nde yaşanan felaketten söz ediyorlardı. Susan bugünlerde benim de Tanık İskemlesi'ne katılmamı önerdi ama Kevin fazla utangaç olduğumu söyleyerek bunu reddetti. Hepimiz gülüştük.

Ben Susan Caraway'in erkek arkadaşıydım artık. Buna inanamıyordum.

"Ben" yerine "biz"le başlayan cümleler kuruyordum.

Her fırsatta onun adını yüksek sesle söylemek istiyordum.

Susan... Susan...

Ödevlerimizi birlikte yapıyorduk. Kevin'le dolaşıyorduk. Sinemaya gidiyorduk. Menekşe almak yerine kendimize dondurma ısmarlıyorduk.

Pisa Pizza'ya gittiğimizde duyuru panosunun önünden öylece geçiveriyorduk.

Susan alışverişe bayılıyordu. Sanki bütün giysileri yeni keşfediyordu. Durmadan gömlek, şort, tişört, pantolon, makyaj malzemesi ve takı alıyordu. Bir şey dikka-

timi çekmişti. Aldığı tüm giysilerin üzerinde kocaman bir marka etiketinin olmasına dikkat ediyordu.

Bana sürekli başka çocukların ne yapacağını, ne alacağını, ne söyleyeceğini, ne düşüneceğini soruyordu. Hatta Bayan Herkes adında bir kurgu karakter yaratmıştı. "Bayan Herkes bunu beğenir miydi?", "Bayan Herkes bunu yapar mıydı?" deyip duruyordu.

Bayan Herkes'in ne zaman kahkaha atacağını bile öğrenmek istiyordu.

Her açıdan sıradan bir genç kız olmaya başlamıştı.

Ve bu işe yaramıyordu.

Önceleri ona yönelik tepkinin devam ettiğini fark etmedim ve umursamadım. Öylesine mutluydum ki bunu görecek halim yoktu.

Bunu önce o dile getirdi. "Benden hâlâ hoşlanmıyorlar." Okuldan sonra, TV stüdyosunun önündeydik.

İnsanlar gelip geçiyorlar ve sanki biz orada yokmuşuz gibi davranıyorlardı. Dudağı titredi. "Neyi yanlış yapıyorum?" Gözyaşları gözlerinin daha da büyük görünmesine neden oluyordu.

Elini sıktım. Ona kendine biraz zaman tanımasını söyledim. Gelecek cumartesi sezonun son basketbol maçı yapılacaktı ve bu onun daha önceki tezahüratlarla ilgili hatalarını unutturması için bir fırsattı.

Rimeli akmıştı. Onu daha önce de üzgün görmüştüm ama bu defaki farklıydı. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

O gece onun evine gittim ödevlerimizi birlikte yaptık. Odasına girdiğimde, vagonunda yalnızca iki taş olduğunu gördüm.

Ertesi gün okula gittiğimde, bahçede bir şeyler olduğunu gördüm. Kalabalığa doğru yürüdüğümde, Susan'ın bir bankta oturduğunu gördüm. Elinde ucunda tırnaklar olan uzun bir sopa vardı. Boynuna da üzerinde "Benimle konuşursan sırtını kaşırım" yazan bir tabela asmıştı. Dimdik oturuyor ve gülümsüyordu. Ama hiç kimse yanına yaklaşmıyordu.

Hemen oradan uzaklaştım. Birini arıyormuş gibi yaptım. Bunları hiç görmemişim gibi davrandım. Zilin çalması için sabırsızlanıyordum.

Onu daha sonra gördüğümde, boynunda yazı falan yoktu. Bu konuda tek söz etmedi. Ben de bir şey söylemedim.

Ertesi sabah koşarak yanıma geldi. Gözleri günlerdir ilk kez parlıyordu. Elimi tuttu. "Her şey yoluna girecek!" dedi. "Buna inanıyorum!"

Sonra anlattı. Önceki gün akşam yemeğinden sonra büyülü yerine gitmiş ve orada hitabet yarışmasını kazandığını hayal etmişti. Döndüğünde bir kahraman gibi karşılanıyordu. Başından aşağı konfetiler atılıyor, herkes onu alkışlayıp öpüyordu. "Çok popüler olacağım!" dedi kollarını açarak.

Yarışmaya bir hafta vardı. Her gün konuşması üzerinde çalıştı. Hatta bir gün konuşmasını sokaktaki çocuklar ve benden oluşan seyirciler önünde yaptı. Hepimiz ıslık çalıp alkışladık. Ben de onun inancını paylaşmaya başlamıştım.

# YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Yarışmaya okulun tahsis ettiği arabayla gidiyorduk. Susan ve ben arkada oturuyorduk. Susan'ın ailesi de kendi arabalarıyla geleceklerdi ve Phoenix'te buluşacaktık.

Otoparktan çıkarken parmağını yüzüme doğru sallayarak, "Sakın havalara girme," dedi. "Okul iki arkadaşımı çağırmama izin verdi. Yani sadece seni davet etmedim."

"Başka kimi davet ettin?" diye sordum.

"Dori."

"Neyse," dedim. "Yine de havalara girebilirim. Dori erkek değil. Neden gelmedi peki?"

"Gelmek istemedi. Bana çok kızgın."

"Tahmin ediyorum."

"Susan olduğumdan beri. Kendime ihanet ettiğimi düşünüyor. Popüler olmanın benim için ne kadar önemli olduğunu anlayamıyor."

Ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Ama Dori'yi tanırım," diye devam etti. "Yarın okula döndüğümüzde beni ilk karşılayanlardan ve en çok tezahürat yapanlardan biri olacağından eminim." Heyecanla yerinde kıpırdandı. "Benim için bir iyilik yapar mısın? Hani şu kazanana hediye edilen ödül var ya? Onu benim yerime sen tutar mısın? Ben çok sakarım, yarın kalabalıkta kesin kırarım."

"Kalabalık mı?"

"Evet. Yarın okul bahçesi çok kalabalık olacak. Herkes bizi karşılamaya gelecek. Beni omuzlarında taşımak bile isteyebilirler. Belki güvenliğe ihtiyaç duyulur."

"Ama kazanacağının garantisi yok ki," demek zorunda kaldım. "Moralini bozmak istemiyorum ama yarışmadaki tek kişi sen değilsin. Kaybetme olasılığın da var."

"Hayır. Bu mümkün değil. Kesin ben kazanacağım. Öyleyse sevinmek için neden yarını bekleyeyim ki?"

"Ülke çapında bir yarışmaya katılıyorsun," dedim. "Hiç heyecanlanmıyor musun?"

Yüzündeki gülümseme kayboldu. "Heyecanlanıyorum. Sadece okula döndüğümüzde her şeyin yolunda gitmesini istiyorum. Daha önce bir sürü insanın bana hayran olduğunu görmedim hiç. Umarım havalara girmem."

Arabayı kullanan öğretmene baktı. "Bay McShane?"

Bay McShane o ana kadar bütün konuşmalarımızı sessizce dinlemişti.

"Efendim Susan?"

"Leo'nun elini tutabilir miyim?"

"Ah gençlik," dedi Bay McShane.

"Leo çok tatlı, sizce de öyle değil mi?"

"Haklısın. Çok hoş bir delikanlı."

Susan yüzümün kızardığını fark etmişti. "Sana söylemiştim," dedi gülerek.

Yol boyunca konuştu durdu. Bir an kendimi Yıldızkız'ın yanında hissettim.

# YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Susan'ın ailesiyle gece kalacağımız otelin lobisinde buluştuk. Odalarımıza yerleştikten sonra, otelin restoranında öğle yemeğimizi yedik. Susan diğer on sekiz yarışmacıyla birlikte otobüse bindi. Toplam otuz sekiz yarışmacı vardı; on dokuzu konuşmasını sabah yapmıştı.

O gün öğleden sonra on finalist seçilecekti. Finaller de akşam yapılacaktı.

Dürüst olmak gerekirse, Susan'ın finale kalmasına hiç şaşırmadık. Çünkü gerçekten çok iyiydi. Sadece yepyeni bir konuşma yaparak bizi şaşırtmıştı. Benim ve diğer dinleyicilerin önünde prova ettiği konuşma değildi bu.

Ama harikaydı.

Salon diğer okullardan öğrenciler ve aileleriyle yarı yarıya doluydu. Bir yarışmacı konuşmasını tamamladığında, taraftarları, sanki jüriyi etkilemek istercesine, ıslık çalıp alkışlıyorlardı.

Susan'ın konuşması bittiğinde, biz de mütevazı bir

tezahürat yaptık. Islık filan çalmadık. Otele döndüğümüzde de Susan'ı başarısından dolayı kutladık.

Yetişkinler hediyelik eşya satan dükkâna gittiklerinde, "Bu konuşma da nereden çıktı?" dedim.

Güldü. "Beğendin mi?"

"Elbette, ama daha önce hazırladığın konuşmadan çok farklıydı. Gizli gizli mi hazırladın yoksa?"

Gülümsemesi daha da genişledi. "Hayır. Ben de ilk kez duydum."

Gözlerimi dikip ona baktım.

"Yani ağzımı açtım ve o kelimeler dökülüverdi," dedi.

"Bu gece neler söyleyeceksin bakalım," dedim içimi çekerek.

Kollarını iki yana açtı. "Kim bilir."

Beşimiz akşam yemeğini otel restoranında yedik. Sonra biz lobide beklerken, Susan içeride üzerini değiştirdi.

Salon bu kez çok daha kalabalıktı. Konuşmacıların hepsi de çok iyiydi. Hemen hemen hepsi eşit alkış alıyordu.

Susan sondan bir önceki konuşmacıydı. Adı anons edildiğinde oturduğu yerden fırladı ve mikrofona koştu. Hafifçe eğilerek, "Selam," dedi. Diğer yarışmacıların resmi selamlarına alışan dinleyiciler bir an bocaladıktan sonra, bazıları "Selam," diyerek ona karşılık verdi.

Susan yıllardır tanıdığı insanlarla sohbet ediyor gibiydi. Sanki evinin konuk odasındaydı. Mimikleri, hareketleri öylesine doğaldı ki. Elini kulağına götürüp "Duyuyor musunuz?" dediğinde herkes onunla birlikte

öne doğru eğiliyordu. Bazen on saniyelik bir sessizlik oluyor, salonda çıt çıkmıyordu.

Sonunda Susan konuşmasını bitirdi ve hızla koltuğuna döndü. Hâlâ tepki yoktu. Neler oluyor, dedim kendi kendime. Susan ellerini çenesine dayayıp oturdu ve bekledi. Derken birden herkes ayılıp kendine geldi. Bütün dinleyiciler ayağa kalkmış alkışlıyor, bağırıyor, ıslık çalıyorlardı. Ağladığımı fark ettim. Tezahüratlar basketboldaki şampiyonluk maçı kadar yoğundu.

# YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Kazandı. Tıpkı söylediği gibi, kazandı.

Ona verilen ödül flaşlar altında ışıl ışıl parlıyordu. Herkes ona hayranlığını dile getiriyor, hiç bu kadar etkileyici bir konuşma dinlemediğini söylüyordu. Anne babalar, öğretmenler ona imreniyorlardı.

Susan çok mutlu, çok gururluydu. Bizi görünce heyecanlanıp ağladı. Hepimizi sıkı sıkı kucakladı.

Otelde de herkes haberi duymuştu. Koruma görevlisi, resepsiyondakiler, lobide ve asansörde karşılaştığımız insanlar bizi tebrik ettiler.

Otel bizi kutlama için gece kulübüne davet etti. Susan'la benim yaşımız tutmasa da o gece özeldi. Birlikte meşrubatlarımızı içip dans ettik. Zaten Susan da ödülünü yalnızca dans ederken elinden bıraktı.

Ertesi sabah ilk işim odama gelip gazetenin ilk sayfasını göstermek oldu. Büyük bir gururla fotoğrafına bakıp hikâyeyi okudum.

Hepimiz kahvaltıda buluştuk. İnsanlar hâlâ, "Teb-

rikler," diyor, başlarıyla selam veriyorlardı. Kahvaltıdan sonra yine iki araba halinde yola çıktık.

Kasabaya yaklaştıkça, Susan'ın heyecanı da arttı. "Güzel görünüyor muyum?" diye sordu.

Harika göründüğünü söyledim.

Bana inanmış gibiydi. Ödülüne sarıldı ve camdaki yansımasına baktı.

Sonra yine bana döndü. "Ödülü ben tutarım... beni omuzlarına alana kadar. Sonra sana veririm. Olur mu?"

Başımı salladım.

"Sakın yanımdan ayrılma. Kalabalıkta birbirimizi kaybetmeyelim. Tamam mı?"

Yine başımı salladım.

Elimi tuttu. Eli ter içindeydi.

Nihayet okula geldik.

Ömrümde o kadar boş bir yer görmemiştim.

Ne pankartlar ne arabalar ne de insanlar vardı.

"Belki de arkadadırlar," dedi Bay McShane.

Otoparkta iki araba daha vardı gerçekten. Üç kişi bize bakıyordu. İkisi öğretmendi. Biri ise Dori Dilson. Biz yaklaşınca elindeki pankartı kaldırdı. Kırmızı harflerle şunları yazmıştı:

YOLUN AÇIK OLSUN SUSAN!
SENİNLE GURUR DUYUYORUZ!

İyice yaklaşınca, pankartın titrediğini ve Dori'nin ağladığını fark ettim. Konfetiler, kurdeleler yoklu. Tek bir kuş bile tezahürat yapmıyordu.

# OTUZUNCU BÖLÜM

Susan transa geçmiş gibiydi. Arabada elimi tutmadı bu kez. Onu teselli edecek sözcükleri bulmaya çalıştım ama yapamadım. Arabadan indiğinde, ödülü kucağından düştü. Babası eğilip aldı.

O hafta sonu bir daha Susan'ı görmedim. Pazartesi günü yine Yıldızkız olmuştu. Yerleri süpüren bir etek giymiş, saçlarına kurdeleler bağlamıştı.

Öğle tatilinde masa masa dolaşıp gülen suratlı kurabiyeler dağıttı. Hillari Kimble'a bile bir tane verdi. Hillari ayakkabısını çıkarıp kurabiyeyi ezdi. Yıldızkız aramızda dolaşıp ukulelesini çaldı ve bir isteğimiz olup olmadığını sordu. Zencefil omzundaydı. Neyse ki Dori Dilson ayağa kalkıp onu alkışladı. Ben de ona katılmak istedim ama çekindim. Korkaklık ediyordum.

Aynı zamanda öfkeliydim. Yeniden Yıldızkız'a dönüşmesini onayladığımın düşünülmesini istemiyordum. Öğrencilerin çoğu bakmadılar, hatta dinlemediler bile. Zil çaldığında kantinden çıkarken dönüp baktım. Bütün kurabiyeler masalarda duruyordu.

Okuldan sonra birlikte eve doğru yürürken, "Sanırım pes ettin," dedim.

"Pes mi ettim?"

"Popüler olmaktan vazgeçtin. Yani... şey olmaktan..."

"Normal mi?"

Omuz silktim.

"Evet," dedi kısaca.

"Evet mi?"

"Sorunu cevaplıyorum. Evet. Popüler ve normal olmaya çalışmaktan vazgeçtim." Yüzü ve beden dili, kullandığı sözcüklerle uyuşmuyordu.

"Biraz daha çaba sarf etmen gerektiğini düşünmüyor musun?"

Gülümsedi. "Hayır. Çünkü biz onların dünyasında yaşıyoruz, değil mi?"

Birbirimize baktık. Beni yanağımdan öptü ve yürüdü. Birden arkasını döndü. "Beni baloya davet etmeyeceğini biliyorum ama sorun değil." Öyle anlayışlı bir tavırla gülümsedi ki o anda ondan nefret ettim.

O gece Kevin beni aradı. "Baloya kimi götüreceksin?"

Soruyla karşılık verdim. "Sen kimi götüreceksin?"

"Bilmem," dedi.

"Ben de bilmiyorum."

Hattın diğer ucunda bir sessizlik oldu. "Yıldızkız'ı çağırmayacak mısın?"

"Şart değil," dedim.

"Bana bir şey anlatmaya mı çalışıyorsun?"

"Ne gibi?"

"Ben sizin birlikte olduğunuzu sanıyordum."

"Öyleyse neden soruyorsun?" dedim ve telefonu kapattım.

Öyle huzursuzdum ki bütün gece uyuyamadım.

Ertesi sabah okul bahçesinde sütunda yeni bir ilan asılıydı.

Yeni müzik grubu

UKEE DOOKS'a katılmak isteyenler buraya adını yazsın.

Deneyim şart değil...

Kırk kişilik bir liste yapılmış ve bu liste şimdiden Minnie Mouse, He-Man gibi isimlerle doldurulmuştu. Okul müdürünün ismi de yazılmıştı. Bir de Dori Dilson'un adı vardı.

Öğleden sonra TV stüdyosunda Kevin, "Listeyi gördün mü?" diye sordu.

"Gördüm," dedim.

"Senin adını göremedim."

"Evet."

"Ukee Dook olmak istemiyor musun?"

"Sanırım hayır."

Kevin sahneye çıktı. Aletleri kontrol ederken, "Yine garip oldu, değil mi?" dedi. "Eskisinden de beter."

Camdan ona baktım. Kulaklığımı çıkardım ve odadan çıktım.

Ne yapmaya çalıştığını anlıyordum. Artık Yıldızkız hakkında olumsuz şeyler söylemesinde sakınca olmadığını düşünüyordu. Bunun nedeni de benim davranışlarım olmalıydı.

Ben Yıldızkız hakkında ne düşünüyordum peki?

Yine her yerde onunla dalga geçiyorlar ya da onu görmezden geliyorlardı. Popüler, normal, herkes gibi olma çabası başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Üstelik şimdi ona karşı daha acımasızdılar ve benim yanımda da konuşmaktan çekinmiyorlardı. Belki de ben kulaklarımı açmıştım.

Yıldızkız ve Dori Dilson, iki Ukee Dook çalışma yapıp şarkı söylerken başta Hillari Kimble ve Kevin olmak üzere herkes kahkahalarla gülüyordu. Bense bunları duymamak için bahçeye bile çıkmak istemiyordum.

Yıldızkız ve Dori, alaylara kulaklarını tıkayıp akşama kadar çalıştılar. Ben de okulun arka kapısından çıktım.

"Öyleyse neden soruyorsun?" dedim ve telefonu kapattım.

Öyle huzursuzdum ki bütün gece uyuyamadım.

Ertesi sabah okul bahçesinde sütunda yeni bir ilan asılıydı.

Yeni müzik grubu

UKEE DOOKS'a katılmak isteyenler buraya adını yazsın.

Deneyim şart değil...

Kırk kişilik bir liste yapılmış ve bu liste şimdiden Minnie Mouse, He-Man gibi isimlerle doldurulmuştu. Okul müdürünün ismi de yazılmıştı. Bir de Dori Dilson'un adı vardı.

Öğleden sonra TV stüdyosunda Kevin, "Listeyi gördün mü?" diye sordu.

"Gördüm," dedim.

"Senin adını göremedim."

"Evet."

"Ukee Dook olmak istemiyor musun?"

"Sanırım hayır."

Kevin sahneye çıktı. Aletleri kontrol ederken, "Yine garip oldu, değil mi?" dedi. "Eskisinden de beter."

Camdan ona baktım. Kulaklığımı çıkardım ve odadan çıktım.

Ne yapmaya çalıştığını anlıyordum. Artık Yıldızkız hakkında olumsuz şeyler söylemesinde sakınca olmadığını düşünüyordu. Bunun nedeni de benim davranışlarım olmalıydı.

Ben Yıldızkız hakkında ne düşünüyordum peki?

Yine her yerde onunla dalga geçiyorlar ya da onu görmezden geliyorlardı. Popüler, normal, herkes gibi olma çabası başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Üstelik şimdi ona karşı daha acımasızdılar ve benim yanımda da konuşmaktan çekinmiyorlardı. Belki de ben kulaklarımı açmıştım.

Yıldızkız ve Dori Dilson, iki Ukee Dook çalışma yapıp şarkı söylerken başta Hillari Kimble ve Kevin olmak üzere herkes kahkahalarla gülüyordu. Bense bunları duymamak için bahçeye bile çıkmak istemiyordum.

Yıldızkız ve Dori, alaylara kulaklarını tıkayıp akşama kadar çalıştılar. Ben de okulun arka kapısından çıktım.

# OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Yıldızkız'ın tahmin ettiği gibi, onu baloya davet etmedim. Hiç kimseyi davet etmedim. Ben de gitmedim.

O gitti.

Balo cumartesi gecesi Mica Kulübü'nün tenis kortunda yapılıyordu. Günbatımından sonra bisikletime atladım ve kulübün önünden geçtim.

Uzaktan bakınca insanları seçemiyordum ama renkleri görebiliyordum. Çoğunluk mavi giymişti.

Karanlıkta bir süre dolaştım. Müzik sesi bana kadar geliyordu.

Bunu izleyen günler, haftalar ve yıllar boyunca herkes aynı fikirdeydi: hiç böyle bir şey görmemişlerdi. Yıldızkız partiye Dori Dilson'ın kullandığı bisikletle gitmişti. Bisikletin her tarafı çiçekler içindeydi. Birbirinden şık arabalardan, hatta limuzinlerden sonra bu bisikleti görenler şaşkınlık içinde kalmışlardı.

Dori Dilson'ın üzerinde beyaz, sade bir elbise ve şal vardı. Asıl sürprizi Yıldızkız yapmıştı. Son derece şık,

askısız, sarı bir elbise giymişti. Etekleri belinden itibaren kabarıktı. Saçları muhteşem görünüyordu. Bal rengiydi ve tepesinde toplanmıştı. Kulaklarında sallantılı küpeler vardı. Küpeler çiçek biçimindeydi. Elbisesinin düğmeleri de öyle.

İçeri girmeden önce bisikletinden içi yine çiçeklerle dolu bir sepet almıştı. Sonra Dori'ye el sallamış, bisiklet oradan uzaklaşmıştı.

"Güzel."

"Olağandışı."

"İlginç."

"Farklı."

Yıldızkız içeri girerken, anne babalar ve diğer öğrenciler bunları söylemişlerdi. Sadece bir kişi fotoğraf çekmişti. O hiç kimsenin çocuğu değildi. Sadece hakkında çok şey duydukları bir kızdı. Yürürken gözlerini hiçbirinden kaçırmamış, hatta hepsinin gözlerinin içine bakmıştı. Öyle kendinden emin ve cesur görünüyordu ki hiç kimse onun tek başına olduğunu fark etmemişti bile.

O da bütün gece herkesin yaptığını yapmış ve dans etmişti. Biriyle dans etmiyor oluşunu umursamamıştı.

Sonunda Raymond Studemacher ona yaklaşmıştı. Sıradan bir öğrenciydi Raymond. Hiçbir takıma ya da organizasyona üye değildi. Okul faaliyetlerine pek katılmazdı.

İşte o Raymond, Yıldızkız'ı dansa kaldırmıştı.

O anda ortama sihirli bir değnek değmişti sanki. Gerilim ortadan kalkmıştı. Hemen her çift onlarla dans etmeye başlamıştı.

Yalnızca Hillari Kimble ve Wayne Parr onlara katılmamıştı. İkisi bütün gece yalnız dans etmişler, herkesin dikkatini üzerlerinde toplamaya çalışmışlardı. Ancak diğerleri öyle eğleniyordu ki onları görmemişlerdi bile.

Sonunda Hillari öfkesine engel olamamış ve "Yıldız tozu!" diye bağırmıştı onun yanına koşarak. "Ben bu gece buraya eğlenmeye gelmiştim. Ama sen her şeyi mahvettin!" Sonra da ona tokat atmıştı.

Kalabalıktakiler donakalmışlardı. İki kız bir süre karşılıklı durmuşlardı. Hillari attığı tokadın karşısında bir tokat yemeye hazırlanıyordu. Gözlerini kapatıp beklemişti. Ancak yüzüne değen şey bir elin tersi değil, dudaklar olmuştu. Yıldızkız onu yanağından hafifçe öpmüştü. Hillari gözlerini açtığında, o yoktu.

Dori Dilson bekliyordu. Yıldızkız çiçekli bisiklete atlatmış, ikisi birlikte gözden kaybolmuşlardı.

Bir daha hiçbirimiz onu görmedik.

# OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

On beş yıl önceydi. On Beş Sevgililer Günü önce.

Balodan sonraki hüzünlü yazı hatırlıyorum. Bir gün kendimi yalnız, kötü ve boşlukta hissederek onun evine gittim. Kapıda "satılık" tabelası vardı. Pencereden içeri baktım. Çıplak duvarlar ve yerlerden başka bir şey göremedim.

Archie'yi görmeye gittim. Gülümsemesinden, beni beklediğini anladım. Arka verandada oturduk. Her şey normal görünüyordu. Archie piposunu yakıyordu. Senyor Saguaro yerinde duruyordu.

Hiçbir şey değişmemişti.

Her şey değişmişti.

"Nerede?" diye sordum.

"Minnesota."

"Onu bir daha görecek miyim?"

Omuz silkti. "Ülke büyük. Dünya küçük. Kim bilir."

"Okulu bile bitirmedi."

"Hayır."

"Daha birkaç hafta oldu ama her şey rüya gibi. Gerçekte burada mıydı? Kimdi? Gerçek miydi?"

Archie bana uzun uzun baktı. Gözleri parlıyordu. Sonra başını salladı. "Ah, sen cevap bekliyorsun. Soru neydi?"

"Dalga geçme, Archie."

"Gerçek miydi? Evet, anladığımız kadar gerçekti. Bundan kuşkun olmasın. Güzel de bir ismi vardı. Gerçi ben onun zihninde daha basit şeyler olduğunu düşünüyorum. Yıldız insanlara az rastlanır. Biriyle daha karşılaşırsan şanslısın demektir."

"Yıldızlar nereden gelir peki?"

"Mükemmel bir soru. Aslında hepsi daha sonra biz haline gelen özelliklere sahiptir. İlkel özellikler. Biz de yıldız malzemesinden yapılmışız, değil mi?"

Başımı salladım.

"Arada bir, bizden daha ilkel olan, başlangıçtaki halimize daha yakın olan, bizim hammaddemizle iletişimde olan biri gelir."

Bu sözcükler Yıldızkız'a uyuyordu ama anlamını kavrayamıyordum.

Yüzümdeki ifadeyi gördü ve güldü. "O seni sevdi, evlat."

Gözlerim doldu.

"Evet."

"Senin için yaptı, biliyorsun."

"Neyi?"

"Burada bir süre kendinden vazgeçti. Seni o kadar sevdi. Ne kadar şanslı bir çocuksun sen."

Ona bakamadım. "Biliyorum."

Hüzünle başını salladı. "Hayır, bilmiyorsun. Henüz bilemezsin. Belki bir gün..."

Daha fazlasını söylemek niyetinde olduğunu biliyordum. Belki de bana aptal olduğumu, korkak davranarak elimdeki en değerli fırsatı kaçırdığımı söyleyecekti. Ancak gülümsemekle yetindi.

Cumartesi günleri toplantılara katılmaya devam ettim. Ertesi yaz, yüksekokul için kasabadan ayrılmama birkaç gün kalana dek Yıldızkız'dan söz etmedik.

Bir gün Archie beni evine çağırdı.

Bu kez beni verandaya değil, malzeme odasına aldı. "Burası onun ofisiydi," dedi içeri girmemi işaret ederek.

Her şey oradaydı. Evdeki odasında görmeyi beklediğim bütün malzemeler. Kurdeleler, renkli kâğıtlar, paket kâğıtları, kartonlar, raptiyeler, boyalar, telefon defterleri...

Duvara bir Mica haritası asılmıştı. Karşı duvarda elde yapılmış kocaman bir takvim vardı. Takvimin tepesinde DOĞUM GÜNLERİ yazıyordu. Benim adımın ve doğum günümün yanına kırmızı bir kalp konmuştu.

Archie bana albüme benzer kalın bir kitap uzattı. Üzerinde "Peter Sinkowitz'in Çocukluğu" yazıyordu. İçine baktığımda, Yıldızkız'ın o gün çektiği fotoğrafları gördüm.

"Beş yıl bekleyip bunu çocuğun ailesine vereceğim," dedi Archie.

Bir çekmece bana ayrılmıştı. Doğum günümde gazetede çıkan ilan... Okul gazetesinde hakkımda yazılan yazı... Bir sürü fotoğrafım. Hoşlandıklarımın ve hoşlan-

madıklarımın yazılı olduğu bir kâğıt. Hoşlandıklarımın altında "kirpi desenli kravat" gözüme çarptı.

Başkalarına ait dosyalar da vardı. Kevin. Dori. Mr. McShane. Danny Pike. Hatta Hillari Kimble ve Wayne Par.

Bir adım geri çekildim. Sersemlemiştim.

"Bu... inanılmaz.. İnsanlar hakkında dosyalar. Casus gibiymiş."

Archie gülerek başını salladı. "Çok iyi iş çıkarmış değil mi?"

Cevap veremedim.

# OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yüksekokul yıllarım boyunca eve her gidişimde Archie'yi ziyaret ettim. Doğu'da işe girdiğimde, ziyaretlerim seyrekleşti. Archie, yaşı ilerledikçe Senyor Saguaro'ya benziyordu. Birlikte verandada oturuyorduk. İşimden çok etkileniyordu. Set tasarımcısı olmuştum. Tıpkı Yıldızkız'ın büyülü yerine gittiğim gün hayal ettiğim gibi televizyon işinde çalışıyordum.

Onu son ziyaretimde beni kapıda karşıladı. Anahtarlarını gözümün önünde salladı. "Sen kullan." Kucağında kahverengi bir çanta vardı.

Yolda her zaman yaptığım gibi sordum. "Onun için bir şey bulabildin mi?"

Gideli yıllar olmuştu ama hâlâ onun ismini söylememiz gerekmiyordu. Kimden söz ettiğimizi biliyorduk.

"Çalışıyorum," dedi.

"En son ne buldun?"

"Kemikler onun yanında hiç kalır," diye karşılık verdi. Bir önceki ziyaretimde, "Bir Yıldızkız ağladığında

gözlerinden yaşlar değil, ışık dökülür," demişti. Önceki yıllarda da ona "şapkadaki tavşan", "evrensel çözücü" ve "çöplerimizin geridönüştürücüsü" dediği olmuştu.

Bunları hep gülümseyerek söylüyordu.

Sonunda taşlı bir yolda durduk. Bir kayanın başına yürüdük. Onun kahverengi çantadan çıkardığı şeyi görünce çok şaşırdım.

"Barney!"

Kafatası!

"Burası onun evi olacak artık," dedi Archie. Onu Güney Dakota'daki asıl yerine götürecek enerjisi olmadığı için üzgündü. Bir çukur açıp Barney'yi içine koydu. Cebinden çıkardığı kâğıda bir şeyler yazıp onu da Barney'nin yanına bıraktı. Sonra bir kavanoz su, küçük bir torba çimento, bir kürek ve plastik bir tepsi gelirdi. Çimentoyu karıştırıp çukurun üzerine döktü.

Arabaya dönerken ona kâğıtta ne yazdığını sordum.

"Bir kelime," dedi. Bunu öyle bir tavırla söylemişti ki bir sonraki soruma cevap alamayacağımı anlamıştım.

Gün batmadan önce eve vardık.

Bir dahaki sefere oraya gittiğimde, Archie'nin evinde başkası yaşıyordu. Senyor Saguaro da yoktu.

Yıldızkız'ın büyülü yerinde şimdi bir ilkokul var.

## YILDIZLARDAN FAZLA

Mezun olduğumuzdan beri, sınıfımız yılda bir kez toplanıyor ama ben daha hiç gitmedim. Kevin'le iletişimimi sürdürüyorum. O Mica'dan hiç ayrılmadı, şimdi

de orada bir ailesi var. Benim gibi televizyonla ilgilenmedi, sigortacı oldu.

Kevin her toplantıda Yıldızkız'dan bol bol söz ettiklerini, onu merak ettiklerini söylüyor.

Herkes birbirine onu bir daha görüp görmediğini soruyormuş.

Kimse Wayne Parr'a ne olduğundan emin değilmiş. Yalnızca mezuniyetten kısa bir süre sonra Hillari ile ayrıldıklarını biliyorlarmış.

Okulun Ayçiçekleri adında yeni bir kulübü varmış. Bu kulübe üye olan kişi her gün biri için iyi bir şey yapacağına dair anlaşma imzalıyormuş.

Şimdiki Elektron orkestrası, Mica'da ukulele çalınan tek orkestraymış.

Basketbolda Elektronlar şampiyonluğa hiç o yılki kadar yaklaşmamışlar. Ancak her maçta, karşı takım ilk sayısını attığında, Elektron taraftarlarından bazıları ayağa kalkıp tezahürat yapıyormuş.

Mica'yı her ziyaretimde, Palo Verde'deki eski evin önünden geçiyorum. Son ziyaretimde, Volkswagen Belle kullanan kızıl saçlı bir adam gördüm. Peter Sinkowitz olmalıydı. Acaba çocukluğunun kitabını sevecek kadar büyümüş müydü?

Bana gelince... Kendimi işe verdim. Gözüm sürekli yemek kamyonetlerinde. Bazen yağmurda şemsiyesiz yürüyorum. Kimsenin bakmadığı zamanlarda yere bozuk para atıyorum. Hallmark'tan kartpostal aldığımda kendimi suçlu hissediyorum.

Gazeteleri baştan aşağı okuyorum. İlanları bile oku-

maya dikkat ediyorum. Bir keresinde Oregon'da evinin önünde fincanı beş sente limonata satan ve her müşterisinin sırtını bedava kaşıyan küçük bir kızın hikâyesini okudum.

Böyle şeyleri okuduğum zaman merak ediyorum. Acaba orada mıdır? Şimdi kendine hangi adı koymuştur? Çilleri duruyor mudur? Elime bir fırsat daha geçer mi?

Merak ediyorum ama umutsuzluğa kapılmıyorum. Kendi ailem olmasa da yalnızlık çekmiyorum. İzlendiğimi biliyorum. Her sabah uyandığımda onun kahkahasını duyuyorum. Geceleri yıldızlardan daha fazlasının bana baktığını biliyorum. Geçen ay, doğum günümden bir gün önce, postadan bir hediye paketi geldi. İçinde, üzerinde kirpi deseni olan bir kravat vardı.